

Второто послание на апостол Павел до КОРИНТЯНИ ВЪВЕДЕНИЕ

1. Заглавие. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) краткото заглавие *Pros Korinthious B*, буквално „До коринтяните 2“. Това е заглавието, което се появява в най-стария запазен ръкопис на посланието, датиращ от около 3 век сл. Хр. По-дългото заглавие „Второто послание на апостол Павел до коринтяните“ е открито едва много по-късно. За обсъждане на това послание като „второто“ до коринтяните и за употребата на думата „второ“ в заглавието вижте по-долу в раздел „3. Историческа обстановка“. Очевидно заглавието не е било част от оригиналния документ.

2. Авторство. Външни и вътрешни доказателства убедително потвърждават авторството на Павел. Външните доказателства достигат до поколенията непосредствено след това на самите апостоли. Цитатите от и препратките към това послание от много от ранните църковни отци и писатели предоставят изобилни доказателства за неговата автентичност и целостност.

В писмото си до коринтяните (ок. 95 г. сл. Хр.), около 35 години след това послание, Климент Римски разглежда същите условия в Коринт, както тези, които тук разглежда Павел (Първо послание на Климент до коринтяните, гл. 46). Коринтската църква очевидно не се е променила в голяма степен, тъй като много от старите проблеми все още са съществували. Пишейки до филипяните, Поликарп (ок. 155 г. сл. Хр.), епископ на Смирна, цитира 2 Коринтяни 8:21 (Послание 6). В своя трактат „Срещу ересите“ (II, 30, 7) (ок. 180 г. сл. Хр.), Ириней, епископ на Лион, цитира и коментира разказа на Павел за неговото възнесение до третото небе във 2 Кор. 12:2–4. Климент Александрийски (ок. 200 г. сл. Хр.) цитира 2 Коринтяни не по-малко от 20 пъти (вж. Стромати i. 1, 11; ii. 19, 20; и др.). Тертулиан от Картаген (ок. 220 г. сл. Хр.), така нареченият баща на латинското богословие, цитира често от него (Скорпиаци 13; Срещу Маркион v. 11, 12 За възкресението на плътта 40, 43, 44).

Вътрешните доказателства сочат безпогрешно Павел като автор. Стилът му е този на Павел. Посланието изобилства от препратки към Павел, към преживяванията му в Коринт и към първото му послание до църквата там. Много библейски учени смятат, че това послание дава най-ясната и пълна картина на природата, личността и нрава на Павел. Историческата спонтанност на преживяванията, записани в това послание, не може да бъде нищо друго освен истинска.

3. Историческа обстановка. Павел е направил поне три посещения и е написал три, може би четири послания до църквата в Коринт. Първото посещение, около 51 г. сл. Хр. , по време на второто му мисионерско пътуване, е продължило година и половина (Деяния 18:11). По това време Павел основава и организира църквата. Той продължава да поддържа връзка с нея от време на време чрез свои представители (2 Кор. 12:17). Първият му писмен контакт с нея е споменат в 1 Кор. 5:9. Този документ сега се счита за изгубен. Към края на повече от две години, прекарани в Ефес, по време на третото пътуване, той написва това, което сега е известно като Първо послание до Коринтяните (гл. 16:8; виж стр. 103).

Общоприето е, че вероятно е изминал период от няколко седмици между написването на двете коринтски послания, първото от Ефес, а второто от Македония. Павел е възнамерявал да остане в Ефес до Петдесетница, а след това да пътува до Коринт през Македония (Деяния 19:21). Но той напуска Ефес по-рано, отколкото е възнамерявал. Това може би се дължи, поне отчасти, на народното въстание, което едва не го е струвало...

му живота си (ст. 24–41). Противопоставянето, което изпитва, докато е в Ефес, му оказва голямо напрежение. Той нарича противниците на истината „зверове“ (1 Кор. 15:32) и отбелязва, че е бил „изтощен отвъд силата си“ и „се е отчаял дори за живот“ (2 Кор. 1:8). В това състояние Павел напуска Ефес и се отправя към Македония.

Той пътува до Троада, пристанището за качване за Македония. Там очакваше завръщането на Тит с доклад за реакцията на коринтяните на предишното му послание. Но Тит не пристигна в очакваното време и Павел, не намирайки покой на духа си поради тревога за църквата в Коринт (гл. 2:13), не успя да се възползва от отворената врата за проповядване на евангелието в Троада. Напредвайки към Македония, той среща Тит във Филипи. С облекчение и радост Павел изслуша добрите новини, които Тит донесе от Коринт.

Някои смятат, че Павел се е върнал в Коринт за второ посещение. Той говори за предишно посещение, което е било мъчително и разочаровашо (вж. върху гл. 2:1; 12:14; 13:1, 2). Вероятно след такова посещение и получаването на допълнителни обезпокоителни новини от Коринт (1 Кор. 1:11), той изпраща писмо с порицание и съвет (1 Кор.) и изпраща Тит да подготви пътя за следващото посещение, което планира да направи (2 Кор. 8:6; 13:1, 2; вж. АА 301).

В гл. 2:4 Павел споменава предишно писмо, което е написал до Коринт „от голяма скръб и мъка на сърцето“ и което ги е накарало да „нажалят“ (гл. 7:8). Много учени смятат, че в тези и други пасажии Павел едва ли може да се позовава на 1 Коринтяни, тъй като – както те твърдят – тези твърдения не описват правилно духа и естеството на това послание. Съответно, те твърдят, че той трябва да е написал писмо между двете, които се появяват в Новия завет. Някои, които поддържат тази гледна точка, смятат, че това писмо е изгубено, но други смятат, че е запазено като гл. 10–13 от 2 Коринтяни. Могат да бъдат представени правдоподобни причини както за, така и против тази теория, но липсват обективни доказателства и за двете. Следователно този коментар приема, че 1 Коринтяни е писмото, към което Павел се позовава във 2 Коринтяни (вж. АА 324). От гл. 2:13; 7:5; 8:1; 9:2, 4 изглежда, че Павел е написал това второ послание, докато е бил в Македония. Датата е била около 57 г. сл. Хр. (виж стр. 102–104).

Поне временно писмата и посещенията на Павел изглежда са постигнали целта си. От Рим. 16:23 е видно, че Павел е бил гостоприемно посрещнат и настанен от един от водещите членове на църквата. Промяната в църквата в Коринт се потвърждава допълнително от факта, че в посланията до галатяните и до римляните, написани по време на престоя му в Коринт, той дава доказателства, че се е възстановил от състоянието на неспокойна тревога и загриженост за коринтската църква, което е измъчвало пламенната му душа в Троада (2 Кор. 2:13; вж. гл. 7:6, 13, 14). Също така, събирането на дарения в Коринт за светиите в Йерусалим е приключило успешно (Рим. 15:26).

След написването на това второ послание и следващото му посещение, откриваме само откъслечни препратки към коринтската църква. Послание до коринтяните от Климент Римски около 95 г. сл. Хр. обаче разкрива, че поне някои от старите злини са се появили отново. Климент наистина хвали църквата за нейното образцово поведение по много начини, но също така я порицава за нейните борби и партиен дух. Това е последната информация, която имаме относно църквата в Коринт през апостолската епоха.

4. Тема. Непосредственият повод за посланието беше окуражаващият доклад на Тит беше донесено от Коринт. Първата част на писмото разглежда приема, който коринтяните са оказали на предишното послание на Павел, и разглежда някои от проблемите, засегнати в него. Следвайки инструкциите на Павел, църквата е отлъчила неморалния нарушител

от 1 Коринтяни (1 Кор. 5:1–5; вж. 2 Кор. 2:6). Сега Павел съветва как да си върнем обидчика.

Специално внимание се обръща на даренията, събрани сред църквите в Македония и Гърция за бедните. Този проект е бил близо до сърцето на Павел, защото е щял да свърже сърцата на еврейските и езическите християни във връзка на братство и единство. От своя страна, вярващите езичници щяха да бъдат водени да оценят жертвите на еврейските християни, които им донесоха познание за евангелието. От своя страна, евреите щяха да бъдат водени да оценят духа на братството, за който даровете носеха мълчаливо, но красноречиво свидетелство. Но църквата в Коринт беше пропуснала да събере своите дарения и изоставаше далеч от църквите в Македония, вероятно в резултат на борбите и пороците, които бяха погълнали вниманието ѝ. В това писмо Павел отправя последен апел за бързина и усърдие.

Изглежда, че мнозинството от членовете на коринтската църква сърдечно приели съвета, даден от Павел и неговите сътрудници. Те били посрещнали Тит с отворени обятия. Почти от самото начало в църквата е имало фракции, някои подкрепяли един водач, а други - друг. Голяма част от проблемите, причинени от това разделение на лоялността, са били облекчени, но откритата и злонамерена опозиция, вероятно от юдаизираща фракция, подобна на тази в Галатия, е продължила. Целта ѝ е била да подкопае делото, авторитета и апостолството на Павел. Противниците обвиняват Павел в непостоянство, защото не е дошъл в Коринт, както първоначално е обещал. Те твърдят, че му липсва апостолска власт. Те го заклеят като страхливец, защото се опитва да контролира църквата от разстояние, чрез писмо. Това доказва, казват те, че се страхува да се яви лично.

Първите девет глави на 2 Коринтяни се характеризират с благодарност и признателност; последните четири - с подчертана строгост и самозащита. Предполага се, че първите глави са били адресирани до мнозинството, което е приело съвета и укора на Павел, а последните - до малцинство, което упорито се е противопоставяло на усилията му да възстанови църквата в дух на хармония. Накрая и по различни начини Павел се опитва да докаже авторитета си и да защити поведението си сред тях. За доказателство за апостолството си той се позовава на виденията и откровенията си от Господа, на несравнимите си страдания за Господ Исус и на печата на божественото одобрение, очевиден в плодотворността на труда му. Строгостта на думите на Павел, адресирани до коринтската църква относно някои лъжеапостоли и евентуално малцинство от нейните членове, все още под тяхно влияние, е без аналог в посланията му до други църкви.

Това послание се различава съществено от 1 Коринтяни. Първото послание е обективно и практически; второто, до голяма степен субективно и лично. Първото е по-спокоен и умерен по тон; второто отразява тревогата на Павел за новини от Коринт, неговото облекчение и радост, когато Тит най-накрая пристигнал, и твърдото му намерение да се справи ефективно с онези, които все още смущавали църквата. Първото отразява условията в коринтската църква; второто, страстта на самия апостол към църквата. Въпреки че основната грижа на това второ послание не е доктринална, както при Галатяни и Римляни, то излага важни доктринални истини.

5. Очертание.

I. Въведение, 1:1–11.

A. Поздрав, 1:1, 2.

Б. Благодарност сред скръбта, 1:3–11.

II. Скорошни отношения с църквата в Коринт, 1:12 до 7:16.

A. Обяснение на промяната в плановете за пътуване, от 1:12 до 2:4.

Б. Съвет за възстановяване на неморалния престъпник при Христос, 2:5–11.

В. Тревога от новини от Коринт и радост от тях, 2:12–17.

Г. Апостолски пълномощия, 3:1–18.

1. Доказателства за това, че Павел е истински апостол, 3:1–6.

2. Славата на апостолското поръчение, 3:7–18.

Д. Апостолите, подкрепяни от божествена сила в служението си, 4:1 до 5:10.

1. Сила да издържим: доказателство за божествена благодат, 4:1–18.

2. Животът и смъртта с оглед на вечността, 5:1–10.

Е. Служението на помирение, 5:11 до 6:10.

1. Апостолът като посланик на Христос, 5:11–21.

2. Дисциплината, необходима за апостолството, 6:1–10.

Ж. Призив към коринтяните да се отделят от злодеите, 6:11 до 7:1.

3. Радостта на Павел от топлия отклик на коринтяните, 7:2–16.

III. Събирането на дарения за нуждаещите се християни в Юдея, 8:1 до 9:15.

А. Примерната щедрост на македонските църкви, 8:1–6.

Б. Примерът на Исус Христос, 8:7–15.

В. Назначаването и похвалата на Тит да приеме приноса в Коринт, 8:16–24.

Г. Призив към коринтяните да изпълнят своята част, 9:1–15.

1. Апел за завършване на събирането на средства, 9:1–5.

2. Апел към щедрост, 9:6–15.

IV. Защитата на апостолството на Павел; Апел към непокаяните се, 10:1 до 13:10.

А. Отговор на онези, които са омаловажавали Павел като апостол, 10:1–12.

Б. Коринт в рамките на определената му сфера на работа, 10:13–18.

В. Признаци на разликата между истинските и лъжеапостоли, 11:1 до 12:18.

1. Хитростта на лъжеапостоли, 11:1–6.

2. Павел не е зависим от коринтяните за подкрепа, 11:7–15.

3. Неговата среща с опасност и лишения, 11:16–33.

4. Павел, получател на божествени откровения, 12:1–5.

5. Павел е смирен от „трън в плътта“, 12:6–10.

6. Павел не се е обогатил за тяхна сметка, 12:11–18.

Г. Последен апел към непокаяните се, 12:19 до 13:10.

V. Заключение, 13:11–14.

ГЛАВА 1

3 Апостолът ги окуражава срещу бедите чрез утехите и избавленията, които Бог му е дал, както във всичките му страдания, 8 така особено в последната му опасност в Азия.

12 И като призовава както собствената си съвест, така и тяхната съвест за свидетели на искрения си начин на проповядване на неизменната истина на евангелието, 15 той извинява, че не е дошъл при тях, като постъпва не от лекомислие, а от снизхождение към тях.

1. Апостол. Гръцки apostolos (виж върху Марк 3:14; Деяния 1:2). Павел е получил своето поръчение директно от Исус Христос (Деяния 26:16, 17; вж. Гал. 1:11, 12). По този начин той е бил посланик, представляващ Христос (2 Кор. 5:20). В повечето от своите послания Павел се определя като апостол, като по този начин неговата власт е равна на тази на дванадесетте, всички от които са видели Господа и са били наставлявани лично от Него (виж върху 1 Кор. 9:1).

На Исус Христос. Тоест, изпратен от Исус Христос и следователно говорещ от Негово име.

Божията воля. Лъжеапостоли, които сега смущават коринтската църква, идват по собствена инициатива. Павел е станал апостол чрез действие на божествената воля (вж. Рим. 1:1; 1

Кор. 1:1). Наложително е коринтяните да осъзнаят тази разлика и да приемат Павел такъв, какъвто е – Божият собствен представител.

В продължение на няколко десетилетия съществуваше влиятелна партия от еврейски християни, която настояваше че езичниците, обърнати във вярата, също стават прозелити на юдаизма и спазват изискванията на ритуалния закон. Тези юдеи очевидно отричат валидността на решението на събора в Йерусалим, според което езичниците, обърнати във вярата, не е необходимо да правят това (Деяния 15:19, 20, 28, 29). По едно време тази юдаизираща партия успешно е обърнала църквите в Галатия срещу Павел (Гал. 3:1; 5:1–7), както и църквите в провинция Азия (2 Тим.

1:15). Тези юдаисти упорито омаловажавали Павел и тъй като той не бил лично свързан с Христос, както дванадесетте, те го представяли в най-добрия случай като второкласен апостол. Тенденцията в ранната църква била апостолите да се разделят на две групи – тези, които са били с Христос, и тези, които не са били. Тези, които са били Исус в плът, обикновено са били почитани повече от тези, които не са били. Последната група била назначена за апостолство от църквата и била смятана за по-нисша от първата група.

Тази класификация беше чисто човешка и не получи одобрението нито на Бога, нито на първите апостоли. Затова Павел често намираше за необходимо да подчертава, че е бил призван лично от Христос. Той се беше срещнал с Исус лице в лице по пътя за Дамаск. Той беше наставляван лично от Господ Исус Христос (Гал. 1:11, 12). Той също така беше упълномощен лично от Исус в Храма при първото му посещение в Йерусалим след обръщането му във вярата (Деяния 22:21). Тъй като опозиционната партия в Коринт оспори пълномощията му като апостол, Павел, във второто си послание до тази църква, смело заяви факта на божественото му назначение за апостол (виж 2 Кор. 3:1–6; 10:1–12; 11:1 до 12:18).

Ако е била „Божията воля“ Павел да бъде апостол, какво право са имали юдаистите да оспорват неговия авторитет? Вижте върху 2 Кор. 3:1; 11:5; Гал. 1:1; 2:6.

Тимотей, нашият брат. Тимотей никъде не е наречен апостол. Той е бил още млад мъж, въпреки че е бил свързан с Павел близо 15 години (вижте върху Деяния 16:1–3; вж. АА 184). Павел също нарича Тимотей свой „сътрудник“ (Рим. 16:21). Вероятно той все още е бил смятан за чирак. Той вече е бил добре познат на коринтската църква (1 Кор. 16:10; 2 Кор. 1:19). Имената на Павел и Тимотей са обединени в поздравите на пет други послания (Фил. 1:1; Кол. 1:1; 1 Сол. 1:1; 2 Сол. 1:1; Филимон 1:1). Павел го нарича свой „собствен син във вярата“ (1 Тим. 1:2; вж. 2 Тим. 1:2). Вижте върху 1 Кор. 4:17; 16:10.

Църква. Гръцки *ekklēsia* (виж върху Матей 18:17). Павел нарича църквата в Коринт „църквата Божия“, което означава, че тя е била установена по Божията воля, точно както Павел е бил ръкоположен за апостол „по Божията воля“. Град Коринт е бил известен със своята образованост, богатство и нечестие (виж стр. 656). И все пак на това, едно от най-злите места в римския свят, Бог е установил Своята църква.

Всички светии. Очевидно по това време е имало значителен брой вярващи в Ахая (виж „Пътешествията на Павел“). Църквата в Кенхрея е специално спомената (Римляни 16:1). Без съмнение е имало и други. Терминът *hagioi*, „светии“ (виж върху Римляни 1:7), е бил използван от самото начало, за да обозначи християнските вярващи (виж Деяния 9:13) като отделени от света за Бога. Божият народ се нарича „вярващи“ (1 Тим. 4:12), заради вярата си в Христос; „ученици“ (Деяния 11:26), защото се учат от Него; „слуги“ (Еф. 6:6), защото изпълняват Неговата воля; „деца“ (1 Йоан 3:10; вж. ст. 1), защото са осиновени в Божието семейство; и „светии“, защото са осиновени

в семейния Бог; и „светии“, защото животът им е посветен изключително на Него (1 Кор. 1:2).

Ахая. Римляните разделили Гърция на две сенатски провинции, Ахая и Македония (вж. Деяния 19:21). Коринт бил столица на Ахая, която включвала Атика и Пелопонес, и резиденция на римския проконсул или управител (вж. Пътешествията на Павел). Включването в поздрава на „всички светии, които са в цяла Ахая“, в допълнение към тези в Коринт, предполага, че до известна степен те също са се нуждаели от съвета, изпратен до църквата в Коринт. Коринтяните трябвало да предадат поздрава и посланието на апостола на другите църкви.

2. Благодат ... и мир. Вижте Рим. 1:7. Това е поздравът на Павел във всичко, освен в пастирския. послания, където той добавя думата „милост“. Благодат (харис; виж върху Йоан 1:14) е бил често срещан поздрав сред гърците. Той е изразявал желанието човекът, до когото е бил адресиран, да изпита радост и просперитет. Като християнски поздрав „благодат“ е изразявала желанието този, до когото е бил отправен, да познае пълнотата на божествената сила и благословия. В християнската употреба често срещаните гръцки думи често са придобивали нови нюанси на значението (виж Том V, стр. 106). „Мир“, любимият поздрав на евреите, е пожелавал на адресирания всяка материална и духовна благословия (виж върху Исая 26:3; Мат. 5:9; Лука 1:79; 2:14; Йоан 14:27). Вероятно чрез поздрава „благодат... и мир“ Павел е искал да изрази желанието си за общение с християни както от юдейски, така и от езически произход. Християнската църква обединява както юдеи, така и гърци.

Божията „благодат“ оправдава покаяните се грешници (Рим. 3:24; срв. Тит 2:11); Неговият „мир“ държи сърцата и умовете им непоколебими в Христос (Фил. 4:7).

Отче наш. Вижте Матей 6:9.

Господ Исус Христос. Вижте Мат. 1:1; Йоан 1:38.

3. Благословен да бъде Бог. Гръцки eulogētos (виж Мат. 5:3). Подходящо е Павел да започва с възхвала на Бога. За смисъла, в който хората „благославят“ Бога, виж Пс. 63:4.

Отец. Значението, което Христос отдава на името Отец, приложено към Бог, се вижда в ученията и служението на Исус. То отразява духа на Нагорната проповед. То е ключовата дума на молитвата „Отче наш“. То е основата на християнското братство, подтикът да прощаваме на онези, които ни обиждат. Всепроникващото съзнание за Бог като Негов Отец е било с Исус през целия му живот (вижте върху Лука 2:49).

След възкресението Си Той говори за „Моя Отец и вашия Отец“ (Йоан 20:17). Понякога хората изпитват трудности да разберат вездесъщността, всемогъществото и всезнанието на Безкрайния Бог. Но всички хора могат да Го разберат и оценят като любящ Отец, който даде единствения Си Син да живее и умре за грешния род (Йоан 3:16).

Да видиш Исус означава да видиш и познаеш Отца (Йоан 14:9; вж. гл. 17:3).

Отец на милостите. Точната фраза се среща само тук в Новия завет. Бог е милостивият Отец, източникът, от който извира милостите, създателят на всички милости. Милостта предполага нещо повече от просто благоволение, повече от доброта. Бог е добър към всички, но е милостив към онези, които са измъчвани от грях и се нуждаят от прошка. Милостите са откровение за самия характер на Бога. Те са изворите на Неговото сърце. Вижте върху Рим. 12:1.

Утеха. Гръцки paraklēsis (виж върху Мат. 5:4). Чрез Светия Дух, Утешителя (виж върху Йоан 14:16), Бог се доближава до човека, за да служи на неговите духовни и материални нужди. Думата paraklēsis е характерна за това послание. Тя се среща 11 пъти като съществително име и 18 пъти в глаголната форма.

4. Утешава. Гръцки *parakaleō* (виж върху Мат. 5:4). Тоест, чрез посредничеството на Свети Дух (вижте 2 Кор. 1:3). Гръцката дума предполага, че тази „утеха“ продължава без прекъсване.

Скръб. Гръцки *thlipsis*, „угнетение“, „натиск“, „мъка“, „теснота“, „затруднения“. „Утехата“, дошла от Бога, дала възможност на апостола да заеме отношение на спокойно безмятежност пред лицето на бедствието, което е отразено в гл. 4:8–11; 11:30.

Да утешаваш. Тези, които са преживели трудности и скръб и са намерили „утехата“, която идва отгоре, са способни да съчувстват на други в подобни обстоятелства и да ги насочват към техния небесен Отец.

Утехата. Този термин включва повече от просто утеха в скръб или беда. Той включва всичко, което един любящ небесен Отец може да направи за Своите земни деца. Вижте върху Матей 5:4. За християнина скръбта играе важна роля в усъвършенстването на характера (вж. Евр. 2:10). Сами по себе си страданията и изпитанията нямат силата да направят хората подобни на Христос. Всъщност те правят много хора мрачни и огорчени. Но Бог освещава скръбта и онези, които намират в Него благодат и сила да издържат, са решили един от големите житейски проблеми (вж. Евр. 2:10). Сравнете опита и примера на самия Павел (вж. върху 2 Кор. 4:8–11; вж. гл. 12:7–10). Много по-трудно е да вярваме в Бог сред лукс, светски комфорт и удобство. В Божието провидение скръбта и скръбта могат да ни доближат до Него. Не трябва ли тогава хората да Го хвалят за скръбта и да я оставят да бъде стъпка към Божието царство (Деяния 14:22; Рим. 5:3; вж. Яков 1:2, 3)?

5. Страданията на Христос. Изразът може да означава или страдания, изтърпени за Заради Христос или страданията на Самия Христос, споделяни от Неговите последователи. Гръцката конструкция „на Христос“ позволява второто значение, което повдига въпроса: В какъв смисъл страданията на Христос изобилстват в нас? Христос попитал учениците Си: „Можете ли да пиете чашата, която Аз ще пия?“ (Матей 20:22). Петър говори за това, че сме „съучастници в страданията на Христос“ (1 Петрово 4:13). Привилегия на християнина е да познава „общността на Неговите страдания“ (Фил. 3:10), „винаги носейки в тялото си умирането на Господа Иисуса“ (2 Кор. 4:10). Според първото тълкуване „страданията на Христос“ са тези, понесени заради Него. Както страданията на Христос са били причинени от противопоставяне, презрение, преследване, изпитание и нужда, така са и тези на Неговите ученици.

Стойността на страданията обаче зависи не толкова от обстоятелствата, които... поведът за това, както и отношението на страдащия към него (вж. 1 Кор. 13:3). Готовността за страдание сама по себе си не е доказателство за християнство. Безброй хиляди, които безропотно са преживели изпитания и страдания, не са били Божии деца. Общението с Христос облагородява и освещава страданията (вижте 1 Петрово 2:20, 21).

Утеха. Гръцки *paraklēsis* (виж на стих 3).

Изобилства. Вижте Еф. 3:20. Във всичките си земни страдания Павел беше напълно удовлетворен с „утехата“, осигурена от Небето.

6. Скърбете. Скърбите на Павел, заедно с божествената утеха, която му донесе страданията, бяха в полза на онези, които бяха спечелени от него за Христос. Нещо повече, такива страдания предоставиха възможност за търпелива издръжливост, на която новопокръстените можеха да подражават. Също така, страданията на Павел го квалифицираха да дава утеха и съвети на други, които може да преминават през подобни преживявания.

Кое е ефикасно. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за четене на това дълго средно изречение на изречението в края на стиха, като по този начин се прилага както към утехата, която Павел е изпитал, така и към неговите страдания. Страданията и утехите, изпитвани от църковните водачи, често се оказват от голяма ценност за хората, на които служат. Смелият и търпелив пример на първия насърчава втория (вж. Фил. 1:13, 14). Търпеливото издържане на страданието винаги води до спасение и осветление (Римляни 5:3–5; 8:28).

Утешен. Гръцко *parakaleō* (вж. върху Мат. 5:4; срв. 2 Кор. 1:3, 4).

7. Нашата надежда за вас. Тоест, за вас или относно вас. Увереността на Павел относно тях се основаваше на неговия собствен опит. Тъй като беше получил утеха от Бога във времена на изпитания, той знае, че и други могат да я получат при подобни обстоятелства. Такава е привилегията на всички, които споделят общението в Христовите страдания.

Като участвате. В стихове 4–6 Павел говори за собствения си опит. Утехата за което той говори, може да се осъществи само чрез преживяване на страдание. Очевидно коринтяните са били подложени на изпитания, подобни в някои отношения на тези, които Павел е издържал. Такива изпитания са били обичайни за ранните църкви и са служили за обединяване на всички истински вярващи в общност на страдание – и утеха. Християните са очаквали да издържат гонения заради Христос (вж. Йоан 16:33).

Християнската непоколебимост не е просто емоционално състояние, в което мъжете сами се довеждат. Това е продукт на божествената любов и благодат, действащи в живота на посветените мъже и жени. Това е надежда, основана на минали доказателства за Божията спасителна сила и „утеха“ във времена на изпитания. Опитът от уповаването на Бог в такива моменти осигурява солидна основа за непоколебимост в по-късни случаи (вж. 1 Петрово 5:10).

8. Нашите проблеми. От изложение на общи принципи относно скръбта (ст. 3–7), Павел Сега се обръща към конкретното изпитание, през което той наскоро е преминал в Азия. Учените предполагат различни преживявания, които Павел може да е имал предвид: а.

Смугът, вдигнат от Димитрий в Ефес (Деяния 19:22–41). Възражава се,

Въпреки това, Павел едва ли е могъл да се отчайва за живота си по време на тази суматоха, тъй като приятелите му са го убедили да не се явява публично в театъра, страхувайки се, че ще бъде разкъсан на парчета. Освен това Павел често е бил в опасност от смърт, както в Листра, където е бил убит с камъни и оставен да умре (Деяния 14:19, 20), така че преживяването в Ефес едва ли би обяснило изключителната мъка, изразена тук. Инцидентът в Листра е смятан от някои за това, за което Павел говори тук.

б. Някаква смъртоносна болест. Това предложение едва ли изглежда оправдано от контекста. в.

Заговорът на юдеите да убият Павел, когато напуска Коринт, в резултат на който той е сметнал за необходимо да промени плановете си (Деяния 20:3; вж. 1 Коринтяни 16:9). г.

Агонията на ума и душата, която Павел е изпитвал заради състоянието на коринтската църква, особено след второто си посещение, което го е разстроило толкова много (вж. стр. 822), и безпокойството му от приемането на предишното му писмо. Посочва се, че Павел запазва най-силните си изрази за душевна мъка, а не за физическа опасност и страдание.

Обърнато е внимание и на облекчението, което Павел е получил с новината за промяна в делата в Коринт (2 Кор. 7:6, 7, 13). Въпреки че изразът „отчаяни дори за живот“ може да звучи силно за душевна мъка, тези, които са я преживели, ще свидетелстват, че обстоятелствата могат да доведат до такъв душевен стрес, че изглежда невъзможно да се продължи животът, освен ако не се намери лек. Като се имат предвид всички неща, това предположение изглежда по-вероятно от другите (вж. АА 323–325).

Прекалено натежали. Павел не набляга на самото страдание, а на неговата интензивност. Целта му е двойна: (1) да изрази личния си интерес и загриженост за вярващите в Коринт и (2) да ги насърчи да бъдат непоколебими.

Отчаяни дори от живота. Вижте по-горе за „нашите проблеми“.

9. Изречение. Буквално „отговор“. Павел смятал, че Бог е искал скоро той да даде живота си. Те имали „отговора“ на смъртта в себе си; тоест, вътрешният отговор, който давали на въпроса за съдбата си, бил, че ще умрат. Времето на гръцкия глагол предполага, че яркият спомен за преживяването на смъртта го е направил да изглежда все още реално, докато е писал.

Да не се доверяваме на себе си. Преживяването, през което Павел наскоро беше преминал, му беше внушило този урок. Същата истина му беше очевидна, докато се молеше за премахването на „тръна в плътта“ му (гл. 12:7-10). Павел се научи да разчита на „утехата“, която беше намерил в Бога (вижте на гл. 1:4).

Всички хора имат силна склонност да се доверяват на себе си, склонност, която е най-трудна за преодоляване. Необходими са били „смъртна присъда“ и „трън в плътта“, преди Павел да я преодолее. Преживяванията на Израел по пътя от Египет към Ханаан са били предназначени да научат Израел на този основен урок. Бог често позволява на Неговия народ да преживява тежки трудности, за да може да осъзнае собствената си недостатъчност и да бъде подтикнат да се довери и да се надява на Неговата достатъчност.

Изпитанията са необходими за християнския опит (Деяния 14:22). Те са фундаментални за човешкото спасение, че той се научава да разчита изцяло на Христос. Увереността в Бога е съществен фактор в ежедневието на християнски живот. Често именно в огнената пещ хората се учат да ходят рамо до рамо със Сина Божий (виж Дан. 3:25). Само онези, които „гладуват и жадуват“ за Божиите неща, могат да очакват да бъдат „наситени“ (виж върху Мат. 5:6). Чувството за нужда е винаги необходимо условие за получаване на даровете на Небето (виж Том V, стр. 209; виж върху Марк 1:44; Лука 7:41).

Възкресява мъртвите. За коментара на Павел относно сигурността на възкресението вижте 1 Кор. 15:12-23, 51-55; 1 Сол. 4:16, 17.

10. Толкова велика смърт. Или „толкова ужасна смърт“. Думата „избавя“, използвана тук три пъти, е ключовата нота на този стих. Избавлението е придобило истинско значение за Павел (виж гл. 11:23-28) и това обяснява неговия акцент върху него.

Той все още ще избави. Може би опасността, за която Павел намеква в стих 8, все още не е била напълно отшумяла. Може би Павел е осъзнал, че в евангелското служение една опасност със сигурност ще бъде последвана от друга. Миналото избавление е дало „доверие“ и увереност да очаква бъдещо избавление. Чувството за сигурност на християнина произтича от увереност в Божиите обещания и лични преживявания, в които тези обещания са били изпълнени.

11. Помагане заедно. Чрез молитва коринтските вярващи можели да бъдат сътрудници на Павел в неговото служение. Той твърдо вярвал в стойността на ходатайствената молитва – неговата собствена (Рим. 1:9; Еф. 1:16; Фил. 1:4; и др.) и тази на другите (Рим. 15:30; 1 Сол. 5:25; 2 Сол. 3:1). Павел високо ценял обединените молитви на Божия народ.

Дареният дар. Тоест, благословията, която беше дадена в отговор на обединените молитви. Павел несъмнено говори за избавлението си от смъртна опасност (ст. 8).

Много хора. Буквално „много лица“, живописен идиом, означаващ „хора“. Може би Павел мисли за многото хора, чиито лица са били отправени към Бога от негово име. Духът на молитва и благодарност се отразява в лицето. Оглеждайки се назад към страданията и изпитанията, през които е преминал, той осъзнава, че божествена ръка е

го избави от смъртта, но вижда и море от обърнати нагоре лица, които се застъпват за него пред престола на благодатта.

Павел кани членовете на семейството на вярата да се обединят в молитва за онези, които Бог е определил да служат на техните духовни нужди. Положението на тези водачи често е изключително опасно. Техните отговорности са големи, а проблемите им многобройни. Тяхното духовно и физическо запазване е въпрос от първостепенно значение за църквата. Също толкова важно е служителите да усещат любящото общение на своето паство. Това е, което е накарало Павел да изрази копнежа си за молитвите на онези, сред които е работил. Голяма сила произтича от съчувствието и молитвената подкрепа. Павел не е бил сам в молитва за божествена помощ; сега не можел да се радва сам. Той копнеел другите да споделят благословиите, които са дошли при него.

12. Нашата съвест. Павел започва обсъждането на неотдавнашните отношения между него и църквата в Коринт. Той е претендирал за правото на техните ходатайствени молитви (ст. 11) и сега заявява, че не е загубил това право с миналото или настоящето си поведение. Съвестта му го оправдава напълно. Между другото, Павел многократно се позовава на свидетелството на съвестта си (виж Деяния 23:1; 24:16; Римляни 9:1). Някои от коринтяните го обвиняват в съмнителни и неискрени намерения по отношение на промяната на плановете му относно обявеното му посещение в Коринт (виж 2 Коринтяни 1:15). Но съвестта му е чиста пред Бога, пред езичниците и по-специално пред коринтяните.

В простота. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) тълкуването „в святост“. Отношението на Павел е резултат от безрезервно предаване на Божията воля.

Плътска мъдрост. Вижте върху Рим. 7:24; 2 Кор. 10:2; вж. върху 1 Кор. 9:27. Павел живее и работи в изцяло духовна атмосфера, неповлиян от съображения, които мотивират хората от света. „Плътската мъдрост“ е мъдростта на неновородения човек, който не е под влиянието на Божия Дух. Човешката мъдрост може да изглежда дълбока, но често заблуждава.

Да проведем ... разговор. Гръцко *anastrephō*, буквално „да се обърнем отново“, т.е. да се обърнем насам и натам, и по този начин „да се държи [да се]“, „да живее“. Различно преведено, анастрефо се появява в този смисъл в Еф. 2:3; 1 Тим. 3:15; Евр. 13:18; 1 Петр. 1:17; 2 Петр. 2:18. Съществителната форма, *anastrophē*, означава „начин на живот“, „поведение“, „поведение“ (виж Гал. 1:13; Еф. 4:22; Яков 3:13; 2 Петр. 3:11; и др.). В староанглийски език думата „разговор“ е означавала „поведение“, „начин на живот“. В съвременната употреба „разговор“ е започнало да обозначава разговор, който се обръща от един човек към друг.

Нищо не държи човека непоколебим при многобройни страдания така, както чистата съвест. Страданието се засилва значително от съвест, която непрекъснато повтаря на човек, че сам си е причинил бедата. Той жъне само това, което е посял. Вижте 1 Петрово 2:12, 19, 20. Именно „добрата съвест“ е подкрепяла Павел по време на целия му процес, първо в Йерусалим (Деяния 23:1), а по-късно в Кесария (гл. 24:16). Върхът на моралния ръст се постига само когато „самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада“ (Рим.

8:16). Твърдата увереност в нечие ясно приемане от Бога и своето положение в Неговите очи е единствената постоянна основа за трайна радост.

Към вас. Павел беше дал на коринтяните достатъчно възможности да наблюдават благодатта за Бога, действащ в собствения му живот.

13. Пишем. Павел току-що говори за своята искреност и чистота на намеренията. Това, казва той, може да се открие в неговите писма, настоящото и двете предишни, за които знаем (виж стр. 822).

Прочетете ... потвърдете. Гръцки anaginōskō ... epiginōskō, игра на думи. Anaginōskō

обозначава мълчаливо или устно четене на думи, а епигиноско - разбиране на прочетеното. В думите му няма скрит смисъл, няма двусмислие, което да позволява на Павел да мисли едно, докато пише друго. Коринтяните очевидно са го обвинили в двуличие, че казва едно, а има предвид друго. Павел заявява, че всичко, което им е написал, няма друго значение освен това, което думите изглежда имат. Докладът, донесен от Тит, показва, че много от коринтските вярващи са разбрали правилно Павел. Те не са тълкували погрешно мотивите му. Той се надявал, че никога няма да имат повод да мислят другояче.

14. Признат. Тоест, разбран (вижте стих 13). Въпреки че някои от коринтяните разбираха Павел, други не.

Отчасти. Това може да се отнася или за Павел, или за коринтяните. Той има предвид или че всички те го разбират частично, или че само част от тях го разбират изобщо.

Ние сме вашата радост. Някои в Коринт изпитваха свещена гордост към Павел и неговите сътрудници. Добре е за църквата, когато служението и миряните имат взаимно доверие и взаимна причина за радост.

И вие също. В последния ден обърнатите във вярата на Павел ще бъдат неговият „венец на радостта“ (вижте 1 Сол. 2:19, 20; Фил. 2:16; вж. Евр. 12:2). Радостта на служителите и миряните ще бъде пълна в онзи ден, когато Христос ще се яви, за да събере Своите изкупени в Своето царство. Ако всички помнят този ден, никога няма да се случат негодувание, враждебност и неразбиране. Колко християнска любов и добра воля биха се проявили, ако всички очакваха с нетърпение този ден на взаимна радост в Божието присъствие.

15. В тази увереност. Тоест, тяхната увереност в почитеността и искреността на Павел (вижте стихове 12-14).

Бях настроен. Първоначално Павел възнамерявал да отиде директно от Ефес до Коринт, по море, а след това до Македония, обратно до Коринт и след това до Йерусалим. Затова той решил да ги удостои с две посещения (вижте по-долу под „второ“ и „полза“) по време на едно и също пътуване, докато македонците щяли да имат само едно. Това означавало да се постарее да прекара това допълнително време с коринтската църква. Той се отказал от двойното посещение в Коринт по причината, посочена в стих 23.

Преди. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) поставянето на тази дума с глагола „беше решен“, а не с инфинитива „да дойде“. Смисълът обаче изглежда изисква, и коментаторите като цяло са съгласни, че позицията ѝ трябва да бъде както в KJV. Разбран по този начин, Павел има предвид, че е възнамерявал да посети Коринт „преди“ да отиде в Македония.

Второ. Не е съвсем ясно дали Павел мисли за първоначалното си посещение в Коринт като за първата „благоприятна“ ситуация, а за това предложено двойно посещение като за втората, или пък има предвид вече отменения маршрут с първото и второто му посещение.

Благодат. Гръцка дума charis, „благодат“ или „благоволение“. Могат да се цитират текстови доказателства (вж. стр. 10) за четейки хара, „радост“ или „удоволствие“. Павел беше информирал коринтяните за промяната в плановете си (1 Кор. 16:5, 6) и опонентите му в Коринт се възползваха от промяната, за да

обвиняват го в колебание и лекомислие (2 Кор. 1:17). Те се хванаха за този крехък претекст заради собствената си злоба към него и желанието си да го дискредитират.

16. Доведен по ... път. Гръцки *proretrō*, „изпращам напред“, „придружавам“, „ескортирам“.

Proretrō е преведено по различен начин в Деяния 15:3; 20:38; 21:5; Рим. 15:24; 1 Кор.

16:6, 11. Павел очаквал представители на църквата в Коринт да го ескортират, поне част от пътя, когато напуска Коринт за Йерусалим. Това щяло да бъде по-нататъшно проявление на тяхната любов и уважение към апостол на Христос, техния духовен баща. Поне някои от членовете на делегацията от Коринт щяли да отидат чак до Йерусалим, за да предадат събраните от това място дарения (виж Деяния 24:17; 1 Кор. 16:1–4).

17. Лекота. Гръцки *elaphria*, „лекота [на ума]“, „непостоянство“, „променливост“.

Когато Павел първоначално дал обещанието (ст. 15), той възнамерявал съвестно да го изпълни. Промяната в плановете му не беше резултат от негова непостоянство, а за тяхно добро (виж гл. 1:23; 2:1–4). Сега Павел продължава да обяснява и защитава промяната на плановете си срещу обвиненията, отправени от противниците му. Очевидно в Коринт е било съобщено, че той вече не е възнамерявал да идва директно от Ефес. Освен това, той досега не им е обяснявал лично нещата. Противниците му се възползваха от тази ситуация, за да го обвинят, че не е спазил думата си и че не е надежден.

Според плътта. Възможно ли е решенията на Павел да са били взети въз основа на егоистичен интерес? Дали е правил плановете си, както правят светските хора? Дали е променял небрежно и капризно плановете си, когато е станало очевидно, че това би обслужвало по-добре личния му интерес?

Да, да и не, не. Дали Павел наистина е планирал да не посети Коринт през цялото време, докато говореше за това? Дали е имал предвид „не“, когато е казал „да“? Или е бил толкова колеблив, че е можел да каже и „да“, и „не“ почти на един дъх? Наистина ли е било вярно, че никой не може да разчита на него или да знае какво да очаква от него? Павел отрича това.

Планираното му двойно посещение беше предотвратено не поради негова непостоянство, а поради тяхното неверие и желанието му да избегне грубото отношение към тях. Вижте върху Матей 5:37; вж. Яков 5:12.

18. Както Бог е верен. Павел призовава Бог за свидетел на истинността на неговото твърдение. Въпросът в дебата е изпълнението на обещанията. Като Божии представители, как би могъл Павел да представи непроменимостта на Бог и Неговите обещания и в същото време да говори и действа по друг начин? Както Бог е верен, така е бил и Павел в отношенията си с тях. Този, чието проповядване излага пълното изпълнение на Божиите обещания, самият той няма да практикува двуличието.

Думата ни към вас. Вероятно обещанието на Павел да ги посети.

19. Син Божий. Вижте Лука 1:35.

Проповядвал е сред вас. Вижте Деяния 18:1–18.

Силван и Тимотей. Вижте върху Деяния 18:5.

В него беше „да“. Евангелското послание е положително и недвусмислено. То не съдържа никакви съмнения.

20. Всички обещания. Божиите обещания са надеждни.

В Него е „да“. Тоест, чрез Христос. Всички Божии обещания се въплътиха в Него, те намериха своето изпълнение в Него. По този начин Той е доказателство за надеждността на всички божествени обещания, дадени на бащите. Сравнете Деяния 3:20, 21; Римляни 15:8. Християнската вяра е абсолютна сигурност.

Амин. Тоест, истински, верен, сигурен (виж върху Мат. 5:18; Йоан 1:51). Думата тук повтаря идеята, вече изразена в „да“ (виж върху 2 Кор. 1:17, 18). Това не е титла, както в Откр. 3:14. Тъй като гръцкият текст се чете буквално „амин“, се предполага, че Павел тук говори за думата „Амин“, изричана от християните в потвърждение на вечните истини на християнската вяра.

Слава Божия. Във всичките си трудове Павел се стремеше единствено да почита Бога и да развива Неговата царство. Вижте върху Рим. 3:24.

Чрез нас. Чрез Христос обещанията са доказани като надеждни и чрез Неговия народ те са доказани ефикасни. Чрез живота и служението на Павел, по-специално, името Божие беше прославно и Павел трудно можеше да дава капризни обещания, докато беше зает с провъзгласяването на обещания, толкова сигурни, колкото тези на Бога, потвърдени чрез Христос.

Доколкото християните следват своя Учител, те също стават постоянни и непоколебим – в послушание към Бога и в преданост към Неговата кауза на земята. Християнският опит никога не прави хората непостоянни. Понякога Павел променяше планове си, но когато го правеше, това беше с непоколебима лоялност към принципите и дълга, както му бяха открити.

21. Този, Който утвърждава. Бог беше този, Който утвърди както Павел, така и коринтяните като християни. Павел беше Божият пратеник, който да ги утвърди. Може ли някой, който е непостоянен и променлив – както бяха обвинили Павел – да утвърди и други?

Но на Павел не се полага заслуга, защото Бог е този, който е утвърдил и него, и тях.

Помазал е. Гръцко *chrīō*, глаголната форма на думата, преведена като Христос (вижте върху Мат.

1:1). В известен смисъл всички християни са помазани или осветени за Бога чрез изливането на Светия Дух по време на обръщането във вярата и кръщението. Възможно е Павел да говори за собственото си специално посвещение на евангелското служение, но контекстът на 2 Кор. 1:21, 22 изглежда показва, че се има предвид общото помазване на всички истински вярващи. Помазанието на Светия Дух е квалифицирало и е давало сила на онези, които, подобно на Павел, са били помазани за ефективното изпълнение на своята работа.

22. Запечатан. Гр. *sphragizō*, „да маркирам с печат“, „да запечатам“, „да удостоверя автентичността“, „да потвърдя“. Печатът се използва за удостоверяване на автентичността на документа, към който е прикрепен. „Печатът“, който Бог поставя върху мъжете и жените, ги признава за Негови синове и дъщери, установени в Христос и посветени на Неговата служба (ст. 21). Вижте върху Езек. 9:4; Йоан 6:27; Еф. 1:13; 4:30; Откр. 7:2, 3; 14:1.

Сериозен. Гръцка дума *arrabōn* - „сериозен“, „капарос“, свързана с евр. „*erabon*“, „зalog“, както в Бит. 38:17–20. Тази дума е била широко използвана сред ханаанските и финикийските търговци. *Arrabōn* се среща често в папирусите, означавайки задатък, платен за крава, за земя, за съпруга и др. Използва се и за годежен пръстен. Представлявала е капарос, залог, че пълната сума ще бъде платена, както е обещано. По този начин е ратифицирала сделката. Капаросът е трябвало да бъде плащане от същия вид, както е уговорено за пълната сума, и се е считал за неразделна част от нея. В случай че сделката не е била завършена от купувача, капарото се е губило в полза на продавача.

Тук Павел използва образа на задатъка, за да илюстрира дара на Светия Дух за вярващите, като първа вноска, уверение за пълното им наследство в отвъдния живот (виж Еф. 1:13, 14; вж. Рим. 8:16). Привилегия на християнина е да получи трайното убеждение за приемане от Бога като Негово осиновено дете при обръщането си във вярата и да го запази през целия си живот (виж върху 1 Йоан 3:1), да приеме дара на вечния живот (виж върху Йоан 3:16) и да преживее трансформацията на характера, осъществена чрез пребиваването на

Свети Дух (виж върху Рим. 8:1–4; 12:2; срв. Йоан 16:7–11). Но радостта, която идва, когато волята е в хармония с Божията воля (виж върху Пс. 40:8), когато сърцето се стреми към ръста на съвършенството в Христос Исус (виж върху Мат. 5:48; Еф. 4:13, 15; 2 Петр. 3:18) и когато има непрекъснато ежедневно ходене със Спасителя – тази радост е „залогът“ на по-голяма и вечна радост на обновената земя.

Павел се е радвал на подобно преживяване, както и онези коринтски вярващи, които са били истински обърнати (2 Кор. 1:21). Съответно, обвинението, че е бил воден от егоистични мотиви при промяната на плановете си (ст. 23; вж. ст. 15-17), е било напълно невалидно. „Залог“ е много повече от залог. Това, което се дава като залог, се различава по вид от това, за което служи като гаранция. Освен това, залогът се връща, когато задължението, което представлява, е изпълнено. За разлика от това, „залог“ е част от самото задължение. „Залогът на Духа“ може да се счита за еквивалентен на „първите плодове на Духа“ (Рим. 8:23), което е пример за това каква ще бъде жетвата в края на света.

Задатък се дава, когато има известно забавяне при завършването на сделката. Синовете и дъщерите Божии стават наследници на всички небесни благословии веднага щом влязат в заветна връзка с Него (Рим. 8:17; Еф. 1:3–12; 1 Йоан 3:1, 2); и „залогът на Духа“ им е даден в знак на това право. В известен смисъл те вече живеят на небето (Еф. 2:5, 6; Фил. 3:20). Истинските Божии деца, които имат този „залог на Духа“, не са в състояние на несигурност относно това дали Бог ги е приел в Христос и е подготвил за тях вечното им наследство (вижте Йоан 3:16; 1 Йоан 3:2; 5:11). Но пълното и цялостно плащане – действителното допускане до небето – се отлага, за да се осигури време за развитието на характера, така че децата да могат да бъдат напълно подготвени за небето. Титлата или правото на християнина върху небесното царство автоматично става негово в момента, в който преживее оправдание чрез вяра във вменената праведност на Христос; Годността за царството се постига чрез цял живот, в който се усвоява дадената от Христос праведност и се прилага към ежедневните проблеми на християнския живот (DA 300; MYR 35).

Докато Светият Дух дава благодат и сила за преодоляване на греха, християнинът изпитва „сериозност“ на пълния триумф и победа, които ще бъдат негови при допускането му в небето. Общението с Христос и помежду си тук, на земята, е също така предвкушване на общението с небесните същества. Само онези, които са получили „сериозността на Духа“, могат да знаят какво е то и каква радост носи (1 Кор. 2:11, 15). Познанието за духовните неща идва само чрез опит. За тези, които нямат такова духовно знание, небето е повече или по-малко нереално.

23. Бог за протокол. След като оправдава неотдавнашния си начин на действие (ст. 16–22), Павел сега (гл. 1:23 до 2:4) дава причината за променените си планове за посещение на Коринт и залага надеждата си за вечен живот на истинността на твърдението, което ще направи относно причината за скорошната си промяна в плановете (виж гл. 1:17).

За да те пощади. Промяната на плановете му беше направена от съображения за техните чувства и за тяхно добро. Беше нещо, за което имаха основателна причина да бъдат благодарни. Ако Павел се беше придържал към първоначалния си план, щеше да дойде при тях с тояга (1 Кор. 4:21). Това отлагане му позволи, когато по-късно дойде в Коринт, да прекара три месеца там в мир и хармония и без да е необходимо да предприема суровите дисциплинарни мерки, които иначе биха били необходими.

24. Господство над вярата ви. Изразът „да ви пощади“ (ст. 23) може би е бил погрешно разбран от коринтяните като опит на Павел да им господства. Павел

не желае да им остави никакво извинение да мислят, че се стреми да застане на мястото на Бог спрямо тях. Никой човек – дори апостол Павел – няма право да упражнява власт над съвестта на хората. Да го прави би означавало да узурпира божествената власт. Колко впечатляващо е смириението на Павел в контраст с арогантността на по-късните църковни водачи, които в името на апостолите узурпираха божествената юрисдикция над съвестта и душите на хората (вижте Допълнителна бележка върху Дан. 7). При управлението на църковните дела днес или при съветването на църковните членове, водачите винаги трябва да внимават да не се намесват между съвестта и Бога. Всеки човек е отговорен пряко пред Бога за собствената си съвест, както и за действията си.

Помощници на вашата радост. Това, което Павел беше направил, го направи като техен приятел, а не като техен господар.

С вяра стоите. По-голямата част от коринтяните бяха устояли твърдо във вярата въпреки ветровете на доктрината и недоволството, които бяха духали над църквата като буря и я бяха разтърсили из основи.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

2-4RC 61

3, 4 МБ 13; 5Т 489

3-8AA 325

4 МН 256; 6Т 347; WM 22

5 МБ 13

7 AA 261

20 FE 341; TM 381; 5Т 631

22 MX 37

ГЛАВА 2

1 След като посочи причината, поради която не дойде при тях, 6 той изисква от тях да простят и да утешат отлъчения, 10 както и самият той, след истинското му покаяние, му беше простил, 12 като обясни и защо той замина от Трояда за Македония, 14 и щастливия успех, който Бог даде на проповядването му навсякъде.

1. Отново. От гръцкия не е ясно дали тази дума трябва да се съчетава със съществителното „тежест“ или с глагола „дойда“. Последната част на стих 1 буквално гласи „не отново с огорчение да дойда при вас“. Ако „отново“ върви с „тежест“, значението е „не искам да ви направя второ болезнено посещение“. Според това тълкуване Павел вече е направил едно болезнено посещение на коринтската църква след първоначалното посещение от Деяния 18:1-18. Ако „отново“ върви с „дойда“, значението е „не искам второто ми посещение при вас да бъде болезнено“. Според това тълкуване Павел не е бил в Коринт от първоначалното си посещение.

В полза на гледната точка за две предишни посещения, второто от които вероятно е било извършено „в скръб“, обикновено се цитират 2 Кор. 12:14; 13:1. Гръцкото тълкуване на тези пасажии обаче не е убедително (вижте коментара там). В полза само на едно предишно посещение може да се отбележи, че нито Лука, нито Павел споменават, нито правят ясен намек за второ предишно посещение. Няма нищо болезнено – в смисъла, който е предвиден тук – в посещението от Деяния 18:1-18; а гл. 19:8, 10; 20:31 категорично внушават, че не е имало прекъсване в ефеското служение – единственото време, през което е могло да се направи второ посещение – за пътуване до Коринт. Ако е имало такова посещение, би изглеждало логично да се очаква поне кратко, недвусмислено споменаване за него в Деяния или Коринтяни. Във 2 Кор. 1:19 Павел говори за първото си посещение в Коринт, сякаш не е бил там оттогава. В стих 15 той говори за посещение, което оттогава е „възнамерявал“ да направи – но изглежда е отложил – като „втора благодат“.

В гл. 2:1–4 Павел продължава обяснението на решението си да не отиде директно от Ефес в Коринт, започнато в гл. 1:15. Коринтяните може би са си въобразявали, че Павел се стреми да им властва (вижте на гл. 1:24), докато през цялото време е скърбял за греховете им и за студенината им към него. Единствената му мисъл е била за благополучието на коринтяните като отделни личности и като църква.

Тежест. Гръцки *lurē*, „скръб“, „болка“, „мъка“.

2. Накарам ... да съжалявам. Гръцки *lureō*, „да натъжавам“, „да причинявам мъка“. Павел беше огорчен от злините, ширещи се в църквата, и предишното му писмо с укор несъмнено е натъжило искрените членове на църквата, както е разгневilo други (вж. гл. 10:9, 10). При такива обстоятелства второ посещение би било болезнено както за него, така и за тях. Това би задълбочило тъгата на всички засегнати. Но ако писмото му можеше първо да постигне желания резултат, друго посещение би се оказало взаимно радостно.

3. Аз писах. Павел тук вероятно се позовава на 1 Коринтяни, макар че е възможно да се отнася до писмото, споменато в 1 Коринтяни 5:9. Аргументите в смисъл, че контекстът тук (2 Коринтяни 2:3, 4) и в гл. 7:8–12 изключва възможността за позоваване на 1 Коринтяни, не са убедителни (виж стр. 822; 1 Коринтяни 3 до 6).

Същото важи и за вас. Гръцки „*touto auto*“, което вероятно би трябвало да се преведе като „точно това нещо“, макар че е възможно и „точно поради тази причина“. Павел е написал това предишно писмо с порицание и увещание с надеждата, че то може да доведе до реформация (вижте на стих 2).

Трябва да се радваме. Най-висшата радост на Павел беше да види мъже и жени да преживяват новороденото и да израстват в Христос. Щастието му зависеше от духовното им здраве. Павел не можеше да бъде щастлив, докато те бяха слаби или унили. Работата на евангелския проповедник е да раздава радост, а не скръб. Христос желаше Неговата собствена радост да се отразява в сърцата и живота на Неговите ученици (Йоан 17:13).

На всички вас. Павел вярваше, че това, което му носи радост, ще донесе радост и на тях.

4. Мъка. Гръцки *sunochē*, „страдание“, „мъка“, буквално, „сплотяване“, т.е. напрежение. Мисълта е, че сърцето сякаш е под голям натиск и че натискът поражда скръб.

Аз писах. Вижте стих 3.

Много сълзи. Павел беше отправял строг порицание и дисциплина, не с гняв, а със скръб. Христос плачеше, докато копнееше за Своя народ (Мат. 23:37, 38). Порицанието, предназначено да върне грешащите обратно, никога не трябва да се прави грубо или с властно отношение, а с голяма нежност и състрадание. Павел притежаваше безгранична смелост пред лицето на опасност, преследване и смърт, но плачеше, когато беше принуден да порицае братята си в Христос (виж Деяния 20:31; Фил. 3:18).

Успешното справяне с грешниците не се постига чрез горчиво осъждане, чрез подигравки или сарказъм, чрез публично излагане на греховете им. Това, което тези сурови оръжия не могат да постигнат, може да се направи чрез любяща загриженост, с „много сълзи“. Неприятната гледка на църковен член, който изпада в грях, събужда мъка и страдание в ума на всеки истински последовател на Христос. Благочестивата загриженост и Христовата любов обединяват църквата и предотвратяват различията в мненията относно дисциплинираните.

Служението се нуждае от мъже, които няма да смекчават или извиняват греха, нито ще се страхуват да изобличават злото (вж. Езекиил 9:4). Това са мъже, които, докато се справят смело със злото в църквата, са водени от любовта на Христос (2 Кор. 5:14). Те са, в специален смисъл, поправители на „проломите“ и възстановители на „пътищата за живеене“ (Ис. 58:12; вижте Евр. 13:7, 17).

Никога не е демонстрация на любов, която да подмине греха. Понякога любовта трябва да бъде сурова. Любовта в църквата не означава проява на съжаление и дълготърпение към закоравелите членове за сметка на целостта на църквата или безопасността на другите членове. Да се смята любовта за нещо винаги непременно отпуснато, означава да се отъждестви със слабост, липса на инициатива, твърдост и смелост. Любовта на служителя към неговите хора означава повече от чувство на нежност към тях, тя означава и непрекъснато отношение на загриженост за тяхното благополучие, радост от духовния им растеж, тъга за греховете им, силно ръководство и твърда, непоколебима смелост, когато врагът на душите се стреми да разпръсне стадото. Павел, като служител на вечното евангелие, беше готов да премине през всякакви страдания, дори до жертва на самия живот, за спасението на другите. Нямаше нищо слабо или женствено в неговата любов. Нито Исус, нито Павел влагат в любовта болнава сантименталност. И двамата непрекъснато разкриват способността си за благородни и трудни постижения и силата да победят дявола, под какъвто и вид да се появи, за да атакува църквата. Вижте Мат. 5:43, 44.

Познайте любовта. Целта на Павел в писането му не е била да причини скръб, а да изрази, ако е възможно, пламенната любов, която е ръководила апостола във всичките му отношения с тях (вижте гл. 1). 5:14). Ако първо можеха да осъзнаят, че всичко, което Той каза, беше казано с любов, щяха да могат по-добре да се възползват от това.

5. Причини мъка. Съществуват различни мнения относно това дали Павел тук говори за кръвосмесителното лице от 1 Кор. 5:1 или за водача на противопоставянето му. Изложените причини и за двете са неубедителни. Тъй като обаче в Писанието няма конкретно позоваване на водача, както е за кръвосмесителното лице, този коментар приема, че Павел говори за последното. От първото послание изглежда, че този случай на неморалност е бил най-острия проблем в коринтската църква. Случаят е бил утежнен от откритата толерантност към този нарушител и от упорития отказ, за известно време, да се справи ефективно с него. Този пасаж (2 Кор. 2:5–11) разкрива, че църквата вече е изпълнила инструкциите на Павел и е отлъчила нарушителя. Този начин на действие очевидно го е довел до искрено покаяние. Тук Павел съветва неговото възстановяване и повторно приемане в църквата.

Методът на Павел за справяне с грешен член е похвален пример за подобни случаи днес. Твърдостта и строгостта на Павел към човека, докато той оставаше непокаян, отстъпиха място на голяма нежност, след като се покая. Сега Павел се стреми да облекчи бремето на вината и осъждането на разкаялия се човек и да му възстанови благоволенieto на братята му. Той нито веднъж не споменава името на човека, а внимателно говори за него като за „такъв“ (ст. 7). Няма ненужно повторение на греховете на човека, за да се наранят чувствата му. Днес името му е известно само на Бога. Това е духът и методът на Христос при справянето с подобни случаи (виж Йоан 8:10, 11; виж върху Матей 18:1–35). Колко различно от онези, които биха публикували имената на нарушителите и по този начин биха ги смазали с ненужна болка и позор! Където има истинско покаяние, случаят трябва да бъде приключен, без по-нататъшно споменаване на инцидента и с всеотдайно приемане на прощения човек.

Не ме натъжаваше. В строгите мерки, препоръчани от Павел, не бяха замесени лични мотиви. Скръбта му беше заради страданието и объркването, които бяха сполетели в църквата.

Но отчасти. Последната част на стиха може да се предаде по-ясно, „но донякъде всички вие, за да не бъда твърде строг [към разкаялия се нарушител]“. Обидата не беше толкова срещу Павел, колкото срещу цялата коринтска църква.

Прекомерно обвинение. Гръцки *epibareō*, „да се обременя“. След като случаят беше уреден, Павел умишлено избягваше да нарани нарушителя, като изглеждаше, че преувеличава провинението.

6. Достатъчно. Целта на църковната дисциплина беше постигната; нарушителят се беше покаял и сега беше време да му се възстанови доверието и общението на неговите братя и сестри. Християнската дисциплина е дело на любов, а не на отмъщение. Нейната цел не е отмъщение, а възстановяване. Тя трябва да спазва Божиите заповеди и да поддържа църковния ред. Тя трябва да защитава другите членове на църквата и да защитава доброто име на църквата, но също така, където е възможно, трябва да води грешника към покаяние. Тя трябва да служи като предупреждение за други потенциални нарушители и като възпиращ фактор за повторение на престъплението.

Наказание. Или „глоба“, което предполага заслужена присъда.

На мнозина. Тоест, от мнозинството. Църквата се е съобщила с препоръката на Павел в случая, но решението не е било единодушно. Несъгласното малцинство несъмнено е включвало някои, които са били склонни да бъдат небрежни в морала си, членове на юдаизиращата фракция и малцина, които са негодували срещу намесата на Павел в случая, оспорвали са неговия авторитет или са възразявали срещу толкова тежко наказание. Поправителното дисциплинарно наказание – за разлика от наказателното – изисква търпение и разбиране. В този случай то е станало отговорност на цялата църква (вижте 1 Кор. 12:20–27). Павел може би е приел противопоставянето на дисидентското малцинство като лична обида и е отговорил на неговото погрешно представяне и критика с дух на горчивина и отмъстителност, но той го е направил.

не.

7. И така, обратното. След като е направил разрез и е изпълнил целта си, хирургът превързва раната и се стреми да възстанови здравето на пациента си. Престъпникът в Коринт е бил лишен от християнско общение от мнозинството от членовете на църквата. Но сега, след като се е покаял, по-нататъшното наказание би било отмъстително и наказателно и би го обезкуражило да бъде лоялен към новото си решение.

Утеши го. Прошката не беше достатъчна. Църквата трябваше да приеме този завърнал се брат, както Бог приема покаяния се грешник в Своята благосклонност. Прегрешението трябваше да бъде простено и забравено. Дълг на църквата е да се отнася с доброта към всеки истински покаял се (вижте върху Лука 15:7; Ефесяни 4:32).

Погълнат. Или „претоварен“, сякаш се дави. Прекомерната скръб или бедствие често се сравняват с потопа (виж Пс. 69:1; 124:2–5; Ис. 8:7, 8). Обикновено говорим за това да си претоварен от скръб или давен в скръб. Павел е бил искрено загрижен за душата на покаяния се човек. Не трябва да има доказателства за продължаващо отхвърляне или презрение от страна на членовете на църквата, за да не го обземе прекомерната скръб и да го тласне обратно към греха.

8. Потвърждавам. Гръцки *kugōō*, „да ратифицирам“, „да потвърдя“, „да препотвърдя“ (вж. Гал. 3:15). Това беше Правен термин, използван за валидиране на споразумение. Тук това означава да се ратифицира или потвърди чрез декрет или гласуване на църквата (вижте Матей 18:18). Действайки в своето колективно качество, църквата трябва да отмени предишното си действие и да възстанови човека в общността. Дисциплинарното наказание е било наложено чрез официално действие от страна на църквата; възстановяването в общността трябва да бъде не по-малко публично и официално. Човекът трябваше да има пълна увереност в благоволенieto на своята

брата в църквата. По този начин в бъдеще не би могло да възникне никакво съмнение относно валидността на неговото възстановяване.

9. Писах ли аз. Вижте стих 3.

Доказателството. Друга причина за наставленията на Павел относно църковния престъпник в предишното му послание беше желанието му да изпита тяхното послушание и лоялност. Събитията вече бяха доказали тяхната лоялност. Те бяха издържали изпитанието, като се бяха справили вярно с греха в църквата. Това изпитание обаче не беше толкова за послушание на авторитета на Павел, колкото на този на Христос. Те се подчиниха на Павел като апостол, пряк представител на Исус Христос и като на някой, на когото Господ е казал: „Който слуша вас, Мене слуша“ (Лука 10:16).

10. На когото прощавате. Тъй като коринтската църква беше дала пълно доказателство за своята лоялност към принципите, Павел сега се обединява с нейните членове в предложения вот на доверие. Той напълно признава властта на църквата, под ръководството на Христос, да се справя със собствените си проблеми (виж Матей 16:19; 18:17, 18; Йоан 20:23). Христос е делегирал власт на църквата като колективно тяло, действащо под ръководството и председателството, така да се каже, на Светия Дух.

Различни учени отбелязват, че това е единственият конкретен случай, записан в Новия завет. за упражняването на църковната власт да задържа и опрощава грехове и че тук тя се упражнява от Павел, а не от Петър. Тази власт е дадена от Христос на апостолите колективно и като представители на християнската църква (виж Йоан 20:23).

Личността на Христос. По-скоро „присъствието на Христос“ или „преди Христос“. Няма основание да се заключи, че апостолът или църквата са имали властта да освободят човека от отговорност за греховете му пред Бога. Никой освен Бог не би могъл да направи това (виж Марк 2:7–11). Ако човекът искрено се е покаял, Бог, според обещанието Си, вече му е простил (Ер. 31:34; 1 Йоан 1:9). Гласът на Павел да прости беше просто човешкото признание, че Бог вече го е помилвал (виж Мат. 16:19). Бог е упълномощил Своите представители на земята да гарантират прошката на Небето на всяка разкайваща се душа.

11. Да не би Сатана. Павел беше заповядал на коринтяните да предадат грешника „на Сатана“ (1 Кор. 5:4, 5), с оглед на неговото окончателно спасение. Но ако църквата не успее да прости и възстанови разкайлия се нарушител, Сатана пак ще спечели предимство. Той печели предимство не само като води хората към грях, но и като ние не им прощаваме, когато се покаят.

Уловки. Или „замисли“. Сатана непрекъснато се стреми да нарани и унищожи душите на хората. Неговите замисли са насочени особено срещу църквата и срещу отделните хора, които се стремят да следват Христос. Понякога успява да изопачи дори най-добрите и най-чисти планове и усилия на отделните хора, и дори на църквата. Където спасението на индивида се губи от поглед, сърцата ще бъдат огорчени или доведени до отчаяние, а раздразнението и разделението ще навредят на църквата.

Плановите на Сатана се осъществяват с необмислена и подвеждаща ревност на църковните членове, чрез сурови и закостенели претенции за съвършенство, чрез критичен и оскърбителен дух, чрез студено безразличие към съдбата на хората, чрез десетък от джоджен, анасон и кимион и пропускане на по-важните въпроси на закона – справедливост, милост и вяра (Матей 23:23). По този начин Божият характер е очернен и неразбран, Неговата кауза е опозорена и положението на църквата е сериозно накърнено.

Християнинът не се занимава просто с някаква грешка в преценката и поведението на провинил се брат, а с личен враг (вижте върху Матей 4:1). Личен дявол е изкушавал нашия Господ в пустинята (Матей 4:1–11). Павел е бил бичуван от

„пратеник на Сатана“ (2 Кор. 12:7) и знаеше от опит с какъв противник трябваше да се изправи. Той разпозна дявола такъв, какъвто е. Неговото ясно духовно прозрение проби маскировката, използвана от Сатана, и той го победи с меч на Духа, Божието Слово (Еф. 6:16, 17; 1 Йоан 2:14). Победата над нашия противник идва, като следваме наставлението да „се облечем в пълното Божие всеоръжие, за да можете да устоите срещу козните на дявола“ (Еф. 6:11). Сравнете GC 516.

12. Дойде в Троада. Стихове 12, 13 разкриват дълбоката лична привързаност на Павел към коринтските вярващи и неотслабващия му интерес към тяхното благополучие. Очевидно той е изпратил Тит в Коринт, за да работи за възстановяване на хармонията и да получи пълен отчет за условията и за това как коринтяните са получили неговото писмо с укор (вж. АА 323). Изглежда, че те са се съгласили да се срещнат в Троада, но Тит очевидно е бил възпрепятстван да се срещне на тази среща. Тревогата обзела Павел, докато си представял, че най-лошите му страхове за коринтската църква са се сбъднали. Това състояние на ума му направило невъзможно да работи ефективно в Троада. Относно град Троада и предишното посещение на Павел там вижте Деяния 16:8–11. Павел отново посетил Троада при завръщането си от Коринт, на път за Йерусалим (Деяния 20:6–12), а също и след освобождаването си от първия му затвор в Рим (вижте 2 Тим. 4:13).

Христовото евангелие. Тоест, евангелието, което произлиза от Христос. След като напусна Ефес, Павел възнамерявал да посвети значително време на евангелизаторски дейности в Троада.

Врата. Очевидно е имало готов отклик на проповедта на Павел в Троада. Образът на врата, който представлява възможност, се появява и другаде в 1 Кор. 16:9 (вижте върху Откр. 3:8). Божественото провидение беше отворило много врати за Павел, включително вратата на бягството от смъртта (виж 2 Кор. 1:8–10). Павел видя Божията ръка в светлината и в тъмнината, в слънцето и в дъжда. Той дори видя Божията ръка да обръща „тръна“ в неговата „плът“ към добра цел (гл. 12:7). Християнинът трябва винаги да бъде бдителен за Божието провидение по пътя си – усърдно да бди, търпеливо да чака, своевременно да се подчинява и с благодарност да се радва.

13. Без почивка. Тревожното състояние на Павел продължило, докато най-накрая не срещнал Тит в Македония. Толкова непреодолима беше неговата тревога, че не можеше да се забави да проповядва в Троада, въпреки че перспективите там бяха светли. Ето доказателство за силния личен интерес на Павел към неговите новопокръстени. Нямаме друг запис за това как Павел се е отвърнал от „отворена врата“. Най-успешният работник за Бога не винаги е над дълбоките емоции, които могат да го разстроят и да направят невъзможно за него да продължи работата си за известно време. Докато делото на Христос в Коринт беше изправено пред криза, Павел не можеше нито да си почине, нито да съсредоточи способностите си върху други дейности.

В Македония. Македония се намираше на пътя за Коринт и там Павел можеше да очаква да срещне Тит по-рано, отколкото в Троада.

14. Слава Богу. Неудържимата тревожност отстъпва място на буйна радост, когато Павел пристига в Македония и среща Тит. Тук Павел започва дълго изложение за мотивите и духовната сила на евангелския служител, както е показано в собствения му живот. Това е темата на неговото писмо до гл. 7:4. Никой друг пасаж в Писанието не дава толкова сериозно и страстно описание на вътрешния опит на истинския посланик на Христос (виж гл. 5:20).

Кара ... да триумфира. Гръцки *thriambeuō*, „триумфирам“, т.е. да празнувам триумф или да водя в триумфално шествие, смисълът, в който Павел използва този глагол в Кол. 2:15 и смисълът, в който той винаги се използва в папирусите. Преводът тук би трябвало

вероятно ще „води... в триумф“. Не Павел и неговите сътрудници триумфират, а по-скоро те, като пленници на Господ Исус Христос, са водени от Него в триумфално шествие, докато вървят през света, провъзгласявайки евангелието, живи примери за Неговия триумф над силите на тъмнината (Кол. 2:15).

Триамбеу е свързано с триамбос, химн, който се пее във връзка с шествия. честване на големи военни победи. Известният римски триумф се е връчвал на успешни генерали от Римския сенат в чест на някаква изключителна военна победа или кампания. Победоносният генерал е бил посрещан от правителствени служители пред портите на имперския град, където е започвал триумфалният марш. Първи идвали сенаторите, предшествани от група магистрати. След сенаторите идвали тръбачи, възвестяващи приближаването на победителя. След това следвал дълъг керван от каруци, натоварени с военни плячки. Предмети с голяма стойност, рядкост или красота бяха напълно изложени на показ. Имаше и бели бикове и волове, предназначени за жертвоприношение. Тук-там носачи на тамян размахваха кадилниците си напред-назад, ароматизирайки въздуха. Лъвове, тигри, слонове и други странни животни от пленените земи често се появяваха в процесията. След тях идваха пленените крале, принцове или генерали, както и дълга редица от по-нисши пленници, вързани и оковани. След това идваше самият велик завоевател, изправен в разкошна колесница. На главата му беше лаврова или златна корона. В едната си ръка държеше лаврова клонка, символ на победата, а в другата - жезъла си или тоягата на властта. След него маршируваха много от онези, които се бяха сражавали под негово командване - офицери, конници, пехотинци - всеки от които държеше копие, украсено с лаврови клони. Процесията продължи през претъпканите улици, по Виа Сакра, през Триумфалната арка до Капитолийския хълм (виж Павел в Рим). Там спира и някои от пленниците са екзекутирани хладнокръвно или хвърлени в затвора, за да чакат смъртта си в Колизеума. Други, счетени за достойни за помилване, са освободени. На римските богове са принесени животински жертви и триумфалният пир започва.

Павел си представя Христос като велик завоевател, водещ победените в триумфално шествие. Павел, неговите сътрудници и всички, спечелени за Христос чрез тях, са пленници във великия Божи триумф. Павел не говори за себе си като за триумфалния командир на Божията армия, а отдава цялата слава на Бога. Това, че Павел е воден в триумф като трофей на божествената благодат, е в съответствие с неговото обичайно отношение и чувства (виж 1 Кор. 4:9, 10; 2 Кор. 4:10; 11:23; Кол. 1:24). Тук той подчертава успешното му използване от Бог като евангелист. Бог води него и неговите съработници в триумф. Навсякъде евангелието печелеше такива победи и триумфи, каквито бяха спечелени в коринтската църква. Всички истински християни са Божии роби (виж Рим. 6:16), трофеи от победоносната кампания на Изкупителя срещу греха. Да видиш Павел, пленник, окован във вериги за колесницата на Христос, означаваше да видиш какво може да направи Христос за покварените мъже. Бог го водеше нагоре-надолу по света, пример за Неговата победоносна сила и несравнима благодат. Най-великата от всички победи е победата над греха чрез силата на Христос. Този, който побеждава моралните и духовните врагове на душата, постига много по-велик триумф от този, който побеждава противниковата армия на бойното поле (вж. Притчи 16:32).

Благоуханието. Тоест, благоуханието, разпръснато от носачите на тамян по пътя на шествието. Облаци тамян се издигаха от крайпътните олтари и се носеха от кадилниците и от отворените храмове. Целият град беше изпълнен с дим от жертвоприношения и аромат на цветя и тамян. Павел мисли за себе си като за носач на тамян в триумфалното шествие на Христос.

Знание. На гръцки тази дума стои в противопоставяне на „вкус“. Така познанието за Христос се превръща в аромата, за който говори Павел. Чрез служението на Павел и това на неговите сътрудници, чрез праведността на Христос, проявена в живота на Неговите последователи, този духовен аромат се проявява навсякъде, в църквата в Коринт, всъщност в цяла Ахая.

На всяко място. Тоест, където и да е бил Павел. По-малко от 35 години след разпятието евангелието е било широко проповядвано в целия средиземноморски свят (вижте Деяния 19:10, 26, 27; Римляни 1:8; 15:18, 19).

15. Сладък аромат. *Eudōia*, от две думи, означаващи „добър“ и „мирис“. *Eudōia* се прилага за хора или неща, удобни на Бога (виж Еф. 5:2; Фил. 4:18). В LXX се използва за тамян в скиинята (виж Изх. 29:18; Лев. 1:9; 2:2; и др.).

Павел все още мисли за аромата на тамян по улиците на Рим по време на триумф, но образът се променя леко. Във 2 Кор. 2:14 ароматът представлява познанието за Бога, разпространявано чрез човешки представители. В стих 15 Павел и неговите съслужители представляват аромата на Христос. Христос е основният посредник, чрез който Бог разпространява знанието, което е отгоре; Павел и неговите съслужители са вторичният посредник.

Те стават едно с Христос, Който живее в тях (Гал. 2:20) и проявява чрез тях аромата на духовните неща.

Са спасени. Буквално „се спасяват“. Тези, които се спасяват, са спасени от Христовата благодат; онези, които са изгубени, са отговорни за загубата на собствените си души.

Да се върнем към образа на римския триумф. Някои от маршируващите в процесията бяха на път към екзекуция, други към освобождаване или триумф. И двете групи вдишваха парфюма, докато маршируваха. За едните това беше напомняне за смъртта, за другите - напомняне за живота. Така е и с евангелието. За тези, които го приемат, то се превръща в залог за щастливо бъдеще, но за тези, които го отхвърлят, то се превръща в предупреждение за смърт. Проповядването на евангелието никога не оставя човека в същото състояние, в което го намира. То или го води към вечен живот, или го закоравява, така че той отхвърля живота (вижте върху стих 16). То или покорява, или закоравява, отчуждава или помирява. Евангелието не се променя, то винаги е „сила Божия за спасение“ (Римляни 1:16), но тези, които го отхвърлят, са осъдени от него (вижте върху Матей 7:21–27; Марк 16:16; Йоан 3:17–21). Този, Който станал крайъгълен камък в човешкия живот, се превърнал в „камък на препъване“ за онези, които Го отхвърлят (1 Петрово 2:8).

16. За единия. Христос е живот или смърт за хората, независимо дали Го приемат или отхвърлят. Това е неизбежно така, защото Той е единственият източник на живот. Веднъж изправен пред истината, каквато е в Христос, никой човек не може да избегне вземането на решение. Този контраст между предвидения спасителен ефект на евангелието и противоположния му ефект на осъждане често се споменава в Новия завет (виж Йоан 3:19; 15:22; 1 Кор. 1:18, 23, 24). Слънцето, което дава живот на дърво, засадено в добра почва, го разлага и унищожавя, ако бъде изкоренено и изложено на повърхността на земята. Слънчевата светлина топи восъка, но втвърдява глината. Разликата е в самите вещества. Дори и с човешките сърца, някои се топят, други се втвърдяват, в зависимост от индивидуалния им отклик към евангелието.

Кой е достатъчен? Въпросът е риторичен. Павел усеща сериозността на отговорността, която лежи върху него за спасението на хората. Това чувство за отговорност е важен фактор, допринасящ за неговия успех. Именно то го е накарало да се чувства толкова дълбоко загрижен за състоянието на нещата в Коринт (вижте на стих 13). Това чувство на загриженост произтича от дълбоко чувство за важността на задачата и за ценността на душите.

Служителят, който истински вярва в истините на Божието Слово, особено в тези, които трябва

общо с близостта на края на времето, не може да бъде безразличен към изгубените хора и жени.

Проповедникът на евангелието е отговорен за това как живее, за това, което проповядва и за вярното предаване на неговото послание. Отговорността да бъдеш посланик на Бога надминава тази на всяко друго призвание. Само когато посланикът на Христос е жив пример за посланието, което провъзгласява, и когато живее в непрекъснат контакт с Този, когото представлява, той може да очаква да бъде „достатъчен за тези неща“.

17. Много. Буквално „мнозината“, тоест онези, които се противопоставиха на Павел. Очевидно голяма Редица църковни членове в Коринт бяха стигнали до заключението, че „мнозината“ не могат да грешат. За тях единственият важен въпрос беше: Коя е популярната страна?

Което корумпира. Буквално „търговци на дребно“, „амбулантни търговци“, „мошеници“, „хитри дилъри“. Така преведената дума винаги се използва в нелегалност. Използвана е например за търговец на вино или винопроизводител, който е фалшифицирал виното си, като е добавял вода или друга по-нискокачествена смес, за да реализира по-голяма печалба. Започва да се използва и в интелектуален смисъл. По този начин Платон се отнася до философи, които според неговия начин на мислене са фалшифицирали истинската философия.

Павел сега говори за онези, които изопачават или измамно използват Божието Слово. „Мнозината“ в Коринт бяха като нечестни кръчмари и винотърговци, разпространяващи евангелие, покварено с човешки теории и традиции. Според Откр. 17:2 отстъпническата църква опива жителите на земята с виното на своето блудство, тоест виното на фалшиви, лъжливи доктрини. Лъжеучителите се задоволяват с фалшификат, с евтин заместител, с повърхностно послушание, с опити да постигнат праведност чрез дела. Те продават Словото за лична печалба, на ниска цена на лична жертва от страна на купувача. Методите и ученията на такива религиозни мошеници често се споменават в Писанието (Ис. 50:11; 2 Кор. 10:12, 13; 11:13–15; 2 Тим. 4:3; 2 Петр. 2:1–16).

18).

Човек изопачава Божието Слово, когато го разглежда предимно като средство за препитание, когато смекчава неговата доброта или строгост, когато смекчава високите изисквания, които то поставя към християните, или когато проповядва себе си, своята умност или собствената си ученост. По този начин той кара Словото да му служи, вместо то да служи на Словото.

Като искреност. Успешният проповедник на евангелието е съзнателен, че Бог го е изпратил, съзнателен, че Бог го вижда, съзнателен за духа на Христос в него. Истинският проповедник ще бъде свободен от всякакво егоизъм, всякакво двуличие и лицемерие, всички долни мотиви, всякакъв копнеж за популярност и слава. Той ще проповядва Словото, с Христос като негов център.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

4 AA 300; MX 166

11 ГК 516; ПК 654; 1Т 211, 304, 707; 2Т 143, 313; 3Т 476; 6Т 446

12, 13 AA 323

14, 15 RC 61

14–16AA 326; 6Т 316

15–172Т 706

16 AA 249, 369, 423, 510, 551; АН 37; CG 64; CH 342, 559; CM 125; COL 277, 298, 304, 337, 340; CT 197; DA 439; Ед 282; Ев. 208, 297, 383, 561, 631; EW 62; FE 109, 262; GW 78, 120; ML 22, 32, 178, 190; MM 173, 181, 227, 246; MYP 364; PK 86, 128, 232, 234; TM 144, 158, 223, 309, 318; 1Т 139, 591; 2Т 124, 152, 187, 343, 669; 3Т 31,

60, 216, 306; 4Т 69, 198, 308, 371, 446, 524; 5Т 157, 345, 716; 6Т 63, 122, 173, 317, 319, 371; 7С 36, 93, 155, 157; 8С 23, 144, 233; WM 287
1

ГЛАВА 3

1 За да не го обвинят лъжеучителите им в тщеславие, той показва вярата и благодарителите на коринтяните да бъдат достатъчна похвала за неговото служение. 6 След което, като прави сравнение между служителите на закона и на евангелието, 12 той доказва, че неговото служение е толкова по-превъзходно, колкото евангелието на живота и свободата е по-славно от закона на осъждането.

1. Хвалете себе си. В гл. 2:17 Павел противопоставя себе си и своите сътрудници на лъжливите водачи, които са отишли в Коринт и там са изопачили Божието слово. Съществуваше голяма вероятност ясното изявление на Павел да бъде погрешно тълкувано и по този начин да предизвика критика. Дали Павел хвалеше себе си? Дали се хвалеше и превъзнасяше себе си и своите сътрудници? Не говореше ли често за себе си с хвалебствени думи (1 Кор. 2:6; 3:10; 4:1; 9:15)? Може би лъжеучителите са се представили на коринтските вярващи чрез препоръчителни писма от църквата в Йерусалим, което би изглеждало, че те всъщност са с добро и редовно положение и имат подкрепата на апостолите. По този начин техните пълномощия биха изглеждали по-добри от тези на Павел (вж. Деяния 13:1–3; Гал. 2:7, 9). Вижте върху 2 Кор. 5:12.

Похвала. Буквално „стоящи заедно“, което означава, че приносителят на писмото е бил в добро положение с автора на писмото. Такова писмо е имало за цел да идентифицира работниците, пътуващи в регион, където не са били познати лично, и по този начин да защити църквите от лъжеучители. Препоръчителните писма се споменават многократно (Деяния 18:27; Кол. 4:10). Но е имало фалшиви послания, както е имало и лъжеапостоли. Очевидно е, че препоръчителните писма, които някои са представили в Коринт, са били приети за истински. Очевидно Павел не е носил идентифициращи писма като християнски мисионер и критиците му в Коринт сега го омаловажавали като апостол и са поставяли под въпрос авторитета му.

2. Нашето послание. Павел сега използва думата „послание“ преносно. Той не е имал нужда от буквални уводни писма, защото неговите обрънати във вярата са били напълно достатъчно доказателство за неговото апостолство. Той не се нуждаеше от писмени документи, за да установи апостолската си власт. Метафората на писменото писмо означава както това, че коринтските вярващи са имали словото и законът Божий, написани в сърцата си, така и че те са били живи послания, написани в сърцето на Павел. Първото представлява доказателство, че те са истински християни, а второто, че Павел е истински апостол. Те са били „печатът“ на неговото „апостолство“ (1 Кор. 9:2).

Нашите сърца. Могат да се цитират текстови доказателства (вж. стр. 10) за тълкуване на „вашият сърца“.

3. Явно обявен. Буквално „осъзнат“, „разкрит“. Светът има нужда от по-разбираеми християни. Езикът на христоподобния живот е предназначен за цялото човечество. Само така хората могат да разберат какво означава християнството, да разберат неговите велики истини и да се научат да обичат и да се подчиняват на Божия закон.

Послание на Христос. Всеки вярващ и всяка църква трябва да бъдат писмо от Христос до света. Авторът на писмото е Христос. Материалът, върху който е написано, е

¹ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (2 Кор. 1:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

сърцето на всеки вярващ, а написаното е Божият закон, препис на Неговия характер. Писателят в този случай е Павел.

Христос е написал Десетте заповеди със собствения си пръст върху каменни плочи (Изх. 24:12; 31:18; Втор. 9:10, 11; вж. РР 366). Той вдъхновил мъже да напишат Библията (2 Тим. 3:16; 2 Петрово 1:20, 21) и следователно е и негов автор. Ако пожелаят, хората могат да видят и намерят Христос в закона, в Писанията и в онези, които вярват в Него.

Служено от нас. Христос използва Павел като Свой писател, или писец. Павел не е създал, нито е диктувал писмото, написано в сърцата на своите обърнати във вярата. Но той е бил Божият инструмент в писането на това живо послание. Верните служители на Словото в църквата днес представляват Божиите писатели за това поколение.

Не с мастило. Древните писма обикновено са били писани на папирус, с тръстикова писалка и черен пигмент за мастило (вижте 2 Йоан 12). Писмата на Павел до църквите несъмнено са били написани по този начин. Но когато става въпрос за писане върху скрижалите на човешкото сърце, тоест на ума, е необходим по-траен носител и този носител е духът на живия Бог. Където Светият Дух действа в живота, Божият закон и Божията истина се проявяват в святост, послушание и освещение. Послушанието към цялата Божия воля става спонтанно. Писанието, за което Павел говори тук, засяга не само интелекта, но и волята и чувствата (Пс. 1:2; 119:16).

Противниците на апостола, юдаистите, не бяха написали такова писмо в сърцата на коринтските вярващи, както Павел. Тяхното служение се ограничаваше до буквата на закона. Те се интересуваха почти изключително от външните му форми; духът му никога не беше гравирен в сърцата им. Това, което юдейският легализъм не можеше да постигне – поради липса на вяра от страна на онези, които го практикуваха (Евр. 4:2) – евангелието сега го постигаше (Рим. 8:3, 4). Буквалното придържане към буквата на юдаизма не пренасяше принципите на истината в човешките сърца. Еврейската религиозна практика оставаше формална и механична – липсваше й дух.

Каменни плочи. Или „каменни плочи“. Павел противопоставя двете каменни плочи, върху които Бог е написал Десетте заповеди на Синай, на плътските плочи на сърцето. Нямахме нищо лошо в това Божият закон да бъде написан върху каменни плочи, но докато беше написан само там, а не пренесен върху плочите на човешките сърца, той си оставаше, на практика, мъртва буква. Истината има жива, активна сила само когато се прилага към житейските проблеми. Тук Павел предвижда обсъждането на новия завет в стихове 6-11. Преживяването на новия завет се споменава в пасажи от Писанието като Йеремиа 31:31-33; Езекиил 11:19, 20; 36:26, 27; Евреи 8:8-10.

Само Бог има силата да достигне до сърцето и да напише закона Си там. За Него е по-лесно да напише закона Си на каменни плочи, защото те нямат воля да се съпротивляват. След като законът е написан на сърцето, той вече не е мъртва буква. Хартията и камъкът са преходни. Не е така със закона, написан на сърцето и в живота.

Моисей слезе от Синай, носейки две каменни плочи, видимо доказателство, че е беше с Бога и слезе от планината като назначен от Бога говорител.

Въпреки че пълномощията на Павел не бяха от осезаем вид, те не бяха по-малко реални, защото същият божествен закон беше вписан от Светия Дух в неговото собствено сърце и в сърцата на неговите обърнати в вярата. Павел не се нуждеше от други пълномощия. Неговият живот и животът на онези, които беше довел до Христос, представляваха достатъчно доказателство, че неговото поръчение беше от Бога.

4. Такова доверие. Буквално настроените критици на Павел погрешно бяха изтълкували неговата увереност и самодостатъчност като хвалба и самохвалство. Напротив, неговата увереност беше

резултат от съзнанието му, че е под постоянното ръководство и влияние на Христос (вж. гл. 5:14). Следователно, цялата почит и хвала принадлежали на Христос, а не на него. Глупавата, суетна самоувереност е порок, но увереността в Бога е велика християнска добродетел (1 Кор. 13:13; Гал. 5:22, 23). Първият хвалебствено приписва на себе си целия си успех в служението, другият смирено го приписва на Бога.

5. Достатъчен. Гръцки *hikanos*, „достатъчен“, „достатъчно“. Съществителната форма на думата е преведена като „достатъчност“ по-късно в стих 5, а глаголната ѝ форма „направил ... способен“ в стих 6. Павел е изпълнил назначената му от Бога задача по най-добрия възможен начин и не се колебае да изрази увереност, че служението му е било успешно. Но цялата заслуга за това, че е ефективен инструмент, принадлежи на Бога.

Да мисли каквото и да е. Тоест, да стигне до каквито и да е заключения относно собственото си служение. Въпреки че собствената му оценка за работата му може да е погрешна, никой не може да отрече, че трудът му е бил плодотворен за царството. Принципите на царството са незаличимо запечатани в сърцата и живота на неговите обрънати във вярата.

От нас самите. Тоест, от нас самите, произлизащи от нас самите. Павел отрича каквото и да е заслуга за успеха, който е съпътствал служението му.

6. Направи ни способни. В стихове 6–18 Павел излага превъзходството на „служението на дух“ (ст. 8), който той представлява, над „служението на смъртта“, вече остарялата еврейска система, представена от неговите юдаизиращи опоненти. Той прави този контраст, като сравнява „славата“ на новия завет с тази от Моисеевия период и като избличава юдаизиращите си опоненти като изразители на буквата на закона, а не на духа му. Той определя еврейското свещенство като служение „на буквата“, за разлика от това на християнските служители като служение „на духа“. Служител „на буквата“ на закона е прилагал система от правила и разпоредби. Неговата цел е била да осигури съответствие с външните изисквания. Но Бог е направил Павел служител „на духа“ на цялата Божия разкрита воля. Той е бил образован според строгата буква на закона (Деяния 22:3; Фил. 3:4–6), но духът на живота в Христос Исус го е освободил от тази строга система (Римляни 8:2). Той се е отказал от служението „на буквата“ за това „на духа“. (Рим. 8:1, 2; 2 Кор. 5:17).

Единият вид служение е достатъчно способен да спаси хората от греха и да ги направи Божии деца, другият – не (Еф. 3:7). Единият има Светия Дух, другият – не. Служението „на Духа“ е способно да осъди за грях, другият – не (Йоан 16:8, 9, 13; Еф. 3:7; 1 Тим. 1:11–16).

Служението „на буквата“ – формите на религията – и това „на духа“ (виж върху Йоан 4:23, 24) не е било необходимо да бъдат взаимно изключващи се (виж върху Марк 2:21, 22; 7:6–9). Но служението „на буквата“ на практика се оказва изопачаване на истинското евангелие, което беше разкрито на Моисей и на всички пророци (Да 29, 30, 35, 36).

Нов завет. Буквално „нов завет“ (вижте върху Матей 26:28). Павел противопоставя новия завет на стария, като единият се отъждествява с духа, а другият с буквата. При стария завет еврейското благоговение пред простата „буква“ на закона на практика се е превърнало в идолопоклонство. То е задушавало „духа“. Юдеите са избрали да живеят под властта на „буквата“ на закона. Тяхното подчинение на закона, на ритуалите и на предписаните церемонии е било формално и външно. Предаността и послушанието на християнина няма да се характеризират с някакъв механичен метод, със сложни правила и изисквания, а с присъствието и силата на Божия Дух.

Не на буквата. Контрастът между „буква“ и „дух“ в Писанието е специфичен за апостол Павел (вижте върху Рим. 2:27–29; 7:6). Едното е външно, другото – вътрешно. Както юдеите, така и християните са в опасност да наблягат на „буквата“, изключвайки „духа“.

Старият завет, както и Новият завет, представляват вдъхновено откровение от Светия Дух (2 Тим. 3:15–17). Бог е възнамерявал юдаизмът да има както „буква“, така и „дух“ – запис на Божията разкрита воля и определени предписани форми, преведени в жив опит (вижте върху Йоан 4:23, 24). Същото важи и за християнството. Формалните вероизповедания, теоретичната теология и формите на поклонение нямат силата да спасят хората от греха.

Тъй като е дошла от Бога, „буквата“ на закона, както е записана в писанията на Мойсей, е била добра. Но Бог е замислил „буквата“, писменият запис на закона, да бъде само средство за постигане на по-висшата цел – установяване на „духа“ на закона в сърцата на евреите. Но като цяло израилтяните не успяват да превърнат „буквата“ на закона в „духа“ на закона, тоест в живо религиозно преживяване на лично спасение от греха чрез вяра в изкуплението, което ще бъде осигурено от Месията. Само буквалното спазване на закона „убива“. Само „духът“ на закона може евентуално да даде „живот“, независимо дали е на евреин или на християнин.

Практикуването на християнството може лесно да се изроди в обикновена „форма на благочестие“ без „нейната сила“ (2 Тим. 3:5), така че „буквата“ на християнството „убива“ онези, които разчитат на нея за спасение.

По времето на Павел, юдаизмът дотолкова е загубил „духа“ на истинската религия, че религиозните му обреди се състоят само от „буквата“. Като система той е загубил силата да вдъхва живот на своите последователи (виж върху Марк 2:21, 22; Йоан 1:17). От друга страна, християнството е все още младо и жизнено, въпреки че през следващите векове и то щяло да се изроди (виж Допълнителна бележка върху Дан. 7). Така, когато Павел пише, юдаизмът е бил отъждествяван с „буквата“, а християнството, доколкото е било свободно от влиянието на юдаистите, е било отъждествявано с „духа“.

Аргументът на някои, че Павел тук омаловажава Стария завет и Декалога, всъщност е безпочвен. Пишейки до християни езичници, Павел многократно потвърждава обвързващата сила на Стария завет и Декалога върху християните (вж. върху Рим. 8:1–4; 2 Тим. 3:15–17; вж. върху Мат. 5:17–19). Христос и апостолите не са имали други „писания“ освен Стария завет (вж. върху Йоан 5:39).

Плеядата от верни, чиито имена са записани в Евр. 11, заедно с много хиляди вярващи в старозаветни времена, са преживели оживотворяващото дело на Светия Дух в живота си, точно както други са преживели в новозаветни времена.

Всяка църква и всяко вероизповедание има своята „буква“, както и своя „дух“. Евангелието на Исус Христос има своята „буква“ и своя „дух“. Без оживяващата сила на Светия Дух, евангелието във всяка църква неизбежно се превръща в мъртва буква. Хиляди изповядващи християни се задоволяват с „буквата“ и остават напълно без духовен живот. Това, което Бог изисква, не е просто правилни действия, а правилни действия като продукт и доказателство за правилна връзка с Бога и правилно състояние на морално и духовно битие. Да се сведе християнският живот и богослужение до спазване на система от правила, вместо да се превърне във въпрос за разчитане на живия Бог, означава да се разчита на служението и служението на „буквата“. Формалните действия и церемонии на религията, независимо дали са еврейски или християнски, са само средство за постигане на цел. Ако се третира като самоцел, те веднага се превръщат в пречка за истинското религиозно преживяване.

Същото важи и за Божия закон, Декалогът. Формалното спазване на неговите предписания, в стремежа да се спечели спасение чрез това, е безполезно. Само когато послушанието следва като естествен резултат от любовта към Бога и ближните, то има някаква стойност.

Божият поглед (виж върху Матей 19:16–30). В Нагорната проповед нашият Господ подчерта принципа, че подчинението на „буквата“ на закона без „духа“ на послушанието не отговаря на Неговия стандарт за праведност (виж върху Матей 5:17–22). Противно на някои съвременни тълкуватели на Писанието, „духът“ на закона не отменя неговата „буква“.

Например, Исус заповядал на последователите Си, въз основа на шестата заповед, да не се „гневят“ на братята си (Матей 5:22), но по този начин не дал на човек разрешение да наруши буквата на заповедта, като отнеме живота на брат си. „Духът“ на шестата заповед очевидно не замества нейната „буква“ и е склонен да я „възвеличава“ (вижте Исаия 42:21); Същото може да се каже за всяка заповед от Декалога, включително четвъртата заповед (вижте Исаия 58:13; Марк 2:28).

Буквата убива. „Буквата“ беше добра, но нямаше сила да спаси грешника от смъртната присъда. Всъщност, тя го осъди на смърт. Първоначално даден от Бога, законът е бил предназначен да насърчава живота (Римляни 7:10, 11) и затова се казва, че е „свят, праведен и добър“ (ст. 12). Но животът дойде с послушанието, а смъртта с непослушанието. По този начин законът осъжда грешника на смърт, защото „душата, която съгрешава, тя ще умре“ (Езекиил 18:4, 20). „Заплата на греха е смърт“ (Римляни 6:23), но евангелието е предназначено да му прости и да му даде живот (гл. 8:1–3). Законът осъжда нарушителя на заповедта на смърт, но евангелието го изкупва и го кара да живее отново (Пс. 51).

Дава живот. Буквално „съживява“. Служението на „духа“ придава свръхестествено власт. Смъртната присъда, наложена от закона, е заменена от дара на живота в Христос (1 Йоан 5:11, 12). Когато бъде доведен до съвестта на обърнат човек, стандартът на Божията праведност става повод за послушание и живот. Но когато Божият закон бъде доведен до съвестта на неновородения човек, той го осъжда на смърт.

7. Служение на смъртта. Тоест, юдейската религиозна система, която е станала толкова извратена, че е била безжизнена и не е могла да даде живот на онези, които са я практикували. В стих 9 Павел го нарича „служение на осъждане“. Стихове 7–18 са основани на преживяването на Моисей, записано в Изх. 34:29–35. Тук Павел излага превъзходната слава на служението на „духа“, като целта му е да опровергае противниците си в Коринт, юдаистите (вижте 2 Кор. 11:22), чието служение е било на „буквата“, а не на „духа“.

Написано и гравирано. Буквално „гравирано в писмена форма“, с акцент върху идеята, че писането е било предназначено да остане и по този начин да има постоянна сила. Това е очевидна препратка към двете каменни плочи, на които са били написани Десетте заповеди (Изх. 31:18). Сравнете думите на Христос в Матей 4:4, 7, 10, „Писано е“, което означава „Стои написано“. Павел тук говори за второто надписване на закона върху каменни плочи (Изх. 34:1–7, 28–35).

Лицето на Моисей. Вижте върху Изх. 34:29–35.

Слава. Вижте върху Рим. 3:23. Във 2 Кор. 3:7–18 славата, която остава, е противопоставена на славата, която отминава, по-славната с по-малко славната, новата със старата. И в двата случая „славата“ е славата на присъствието на Христос. В новото има пълно откровение на Божията слава в действителната личност и присъствие на Христос, който дойде на този свят, за да бъде видян от хората (вижте върху Йоан 1:14), която слава пребъдва завинаги (вижте Евреи 7). В Моисеевото служение Христос беше видян само в символи, предвидени от церемониалния закон, но славата въпреки това беше отразената слава на Христос. Изкупителят беше скрит зад завеса от символи, символи, обреди и церемонии, но тази завеса беше премахната с идването на великия Антитип (вижте Евреи 10:19, 20).

Премахнато. Някои повърхностни читатели са заключили от това твърдение, че Божият закон „ще бъде премахнат“. Стихът обаче ясно заявява, че „ще бъде премахната“ преходната „слава“, отразена в лицето на Моисей. Тази „слава“ избледня за няколко часа или най-много дни, но Божият закон, „написан и гравирен върху камъни“, остана в сила. Служението на Моисей и еврейската система трябваше да преминат, а не Божият закон (вижте Матей 5:17, 18). Славата не беше върху каменните плочи и не избледня от тях.

Мимолетната слава по лицето на Моисей беше резултат от общуването му с Бога Синай. Той свидетелства за онези, които го виждат, че Моисей е бил в божественото присъствие и е дал мълчаливо свидетелство за своето назначение като Божи представител и задължението на народа да спазва неговите предписания. Тази слава е била дадена, за да засвидетелства божествения източник и по този начин обвързващата сила на закона.

Както лицето на Моисей отразяваше славата на Бог, така и церемониалният закон и службите на земното светилище отразяваха присъствието на Христос. Бог е възнамерявал хората в старозаветните времена да схванат и преживеят спасителното присъствие на Христос в отразената слава на образната система. Но с идването на Христос хората са имали привилегията да видят славата на Антипода (вижте върху Йоан 1:14) и вече не са се нуждаели от по-малката, отразена слава, която е съпътствала образа. В старозаветните времена грешниците са намирали спасение чрез вяра в Христос, Този, Който е трябвало да дойде, също толкова сигурно, колкото са го правили и в християнските времена.

Поради тази причина Павел говори за администрирането на тези обреди и церемонии като за „служение на смъртта“. Юдеите, които не са успели да видят Христос в жертвената система, са умрели в греховете си. Сама по себе си тази система никога не е спасявала никого от жънене на заплатата на греха – смъртта. И тъй като повечето юдеи от времето на Павел, включително юдаистите, които сега смущават църквата в Коринт, са смятали тези жертви за съществени за спасението, Павел уместно е характеризирал цялата система като „служение на смъртта“.

Беше безжизнено. Както юдеите, така и езичниците трябва да намерят живот в Христос, защото само в Него има спасение (Деяния 4:12). Христос беше Спасителят на Израел през всички старозаветни времена, също толкова истински, колкото е и нашият Спасител днес (вижте Допълнителни материали на EGW за Деяния 15:11).

Неспособността на еврейския народ да види и повярва в Христос, както е олицетворено от церемониалната система, бележи целия ход на еврейската история, от Синай до Христос. По този начин изразът „служение на смъртта“ подходящо характеризира целия период на еврейската икономика, въпреки че, разбира се, е имало много забележителни изключения. Слепотата на Израел в крайна сметка ги е довела до отхвърлянето на Исус като Месия и до разпъването на своя Изкупител.

Павел заявява, че с идването на по-голямата слава, разкрита в Христос, и последващото избледняване на отразената слава на типичната система, не може да има повече извинение за оставане под такава система. Идването на Христос и пълнотата на Светия Дух предоставиха в изобилие служение, което можеше да даде живот.

8. Служение на духа. Служението на спасението, което дава живот, е определено като (1) „служение на помирието“ (гл. 5:18), тоест служение, чрез което хората се помиряват с Бога; (2) „служение на духа“ (гл. 3:8); (3) „служение на словото“ (Деяния 6:4); и (4) „служение на правдата“ (2 Кор. 3:9), тоест служение, чрез което хората могат да се научат как да станат праведни (вижте върху Рим. 8:3, 4). Аргументът е от по-малкото към по-голямото. Този пасаж представя поредица от контрасти, буквата и духа, славата, която преходна, и славата, която остава, осъждането и правдата, Моисей и Христос. Последното, във всеки случай, е безкрайно по-висше от първото (вижте Евр. 3:1–6).

9. Служба на осъждането. Тоест, „служението на смъртта“ (вижте на стих 7).

„Служението на правдата“ превъзхождаше „служението на осъждането“ по слава до степен, в която кръвта на Исус Христос превъзхождаше тази на телците и козите като средство за изкупление на греха. Разликата между двете беше безкрайна.

10. Няма слава. Не в абсолютен, а в сравнителен смисъл. Славата на служението, съсредоточено върху жертвоприношението, беше голяма, но в сравнение с тази на Христос, тя изглеждаше нищожна. По този начин предишното служение е загубило славата си. То е напълно затъмнено. Блясъкът на луната и звездите избледнява, когато слънцето изгрее. Така е и с Христос, Слънцето на правдата. Трансцендентната слава на Христовото въплъщение, живот, страдания, смърт и възкресение, както и на Неговото откровение за любовта и характера на Бога – Неговата святост, справедливост, доброта и милост – прави жертвоприношението система, добре пригодена за времето си, напълно неадекватна.

11. Свършено. Павел вижда избледняването на славата от лицето на Моисей като илюстрация на преминаването на Моисеевата система, преминаването на „служението на смъртта“. Апостолското служение слага край на това на Моисей, защото е изпълнило целта си. Един модел губи своята полезност, когато дрехата, за която е подготвил пътя, е завършена. Юдаистите държали погледа си фокусиран върху „образците на небесните неща“, след като Христос се е върнал на небето, за да управлява „самите небесни неща“ (Евр. 9:23). Павел се е стремил да отклони вниманието на хората от „буквата“ на управление, което е безсилно да вдъхне живот, към „духа“ на някой, който може да го направи.

Еврейската система стана не само безполезна като ръководство за спасение, но и всъщност опасна, тъй като сега имаше склонност да отклонява вниманието на хората от Христос, въпреки че първоначалната ѝ цел беше да насочва хората към Него.

В допълнение към факта, че еврейската система вече беше отживелица, беше вярно също, че дори докато системата запазваше валидността си, евреите до голяма степен бяха изопачили първоначалния Божи план и цел за нея. Това сега правеше системата двойно отживелица и неприемлива (вж. Мат. 23:38; ДА 577). Сега, с идването на Христос, не остана никакво извинение за увековечаване на старото служение, както се опитваха да направят юдаизиращите противници на Павел. Сравнете Рим. 9:30–33.

Много повече. Както славата на слънцето кара звездите да изчезнат, така и служението на „духа“ превъзхожда и замества това на „буквата“.

12. Виждайки тогава. В стихове 7–11 Павел противопоставя Моисеевото и апостолското служение. Сега той представя различните резултати от двата вида служение, както се вижда при юдеите (ст. 13–16) и при християните (ст. 17, 18). Юдеите останали слепи и коравосърдечни. За християните служението на „духа“ осигурява свобода и промяна на характера.

Такава надежда. Тоест, в превъзходната слава и ефикасност на служението на „духа“ (вж. Тит 2:13).

Простота. Буквално „откритост“, „откровеност“, „дързост“. Същата гръцка дума е преведена като „дързост“ в Деяния 4:13 и често така и другаде. Думата обхваща идеите за откровеност, прямота и смелост. Юдеите се страхували да погледнат божественото сияние на лицето на Моисей и треперели от проявлението на божествената слава на Синай. Моисей наистина бил Божият говорител, но било необходимо да се скрие божествената слава на лицето му, която свидетелствала за неговото служение. Напротив, нямало нищо в по-славното служение на Павел, което да се нуждае от скриване. Той можел да провъзгласява истините на евангелието безрезервно.

13. Не като Моисей. Вижте Изх. 34:29–35. Павел използва случката със завесата, за да илюстрира Духовната слепота на Израел (2 Кор. 3:14–16). Според Павел, избледняващата слава представлявала символите и церемониите, които щяли да приключат с идването на великия Антитип, Господ Исус Христос. Поради „завесата“, казва Павел, израилтяните не били в състояние да видят избледняването на тази преходна слава или да разберат нейното значение. Те искрено вярвали, че символите и церемониите трябва да бъдат постоянни. Те гледали на тях като на самоцел. Те не виждали, че символичната система е временна и предварителна по природа и предвещава славата на Христос, който трябвало да дойде.

Разбира се, Моисей не е крил истината умишлено и не се е опитвал да заблуди израилтяните. Той е пророкувал за Месията и е очаквал с нетърпение славния период на Неговото идване (виж Втор. 18:15). Завесата символизираща неверието на евреите (виж Евр. 3:18, 19; 4:1, 2; вж. РР 329, 330) и техния отказ да възприемат Христос в жертвеното служение.

14. Заслепен. Гр. ρῥοῖ, „да задебелееш“, „да станеш тъп“, „да загубиш способността си да разбираш.“ Пороо е преведено като „заковавял“ в Марк 6:52; 8:17. Причината за това духовно състояние е било упоритото неверие.

До ден днешен Павел беше назначен за служител на новия завет, но служението му за евреите по негово време не беше по-ефективно от това на Моисей по негово време. Дали това беше защото Павел им беше служил само с „буквата“? Не! Беше защото същата „завеса“ все още беше върху сърцата и умовете им. Решението беше те да премахнат „завесата“, а не Павел да промени служението си на „духа“ с такова на „буквата“, както поискаха критиците му.

Същата завеса. Тоест, същата духовна неспособност да се разпознаят великите духовни истини и духовната цел на Моисеевото управление. Около 1500 години след Синай юдеите все още бяха толкова неразбиращи, колкото и тогава. Моделът на юдейското неверие по времето на Павел беше идентичен с този по времето на Моисей.

Стар завет. Със сигурност не това, което познаваме като Стар завет, защото тогава не е имало Нов завет. За общото новозаветно обозначение на Стария завет вижте Лука 24:44. Павел вероятно се отнася или до Петокнижието, или до онази част от него, в която са посочени условията на заветното споразумение. Вместо да бъде върху лицето на Моисей, завесата сега е върху книгата, която е написал. Независимо от изговореното или писаното слово на Моисей, умовете и сърцата на хората все още бяха заслепени. Юдеите не отмениха закона. Те го четяха редовно и, вероятно, почитаха Моисей. Но в действителност те не му вярваха, защото ако го бяха направили, щяха да повярват и в Христос (Йоан 5:46, 47). За тях славата на Моисей се състоеше в „буквата“ на закона и във външните форми и церемонии, предписани в него. Природата и делото на Месията останаха загадка за тях.

Унищожено в Христос. Само откриването на Христос в пророчествата на Стария завет и във формите и церемониите, предписани от него, би могло да послужи за повдигане на „завесата“ от четенето на тези пасажии от Писанието. Но юдеите отказаха да признаят Христос за Месия и затова завесата остана неподвижна.

15. Дори и до днес. Около 1500 години след времето на Моисей и около 30 години след смъртта на Христос.

Когато се чете Моисей. Първите пет книги от Библията са написани от Моисей и стават известни като „Моисеевият закон“. Те редовно са били четени в синагогите (Деяния 15:5, 21; вижте том V, стр. 96, 97).

Върху сърцето им. Не толкова върху интелекта, колкото върху волята. Те биха могли да вярвали, но отказвали да го направят (вижте върху Осия 4:6). През цялата си история като нация евреите били умишлено слепи. Те виждали в написаното от Моисей само това, в което били готови да повярват (вижте том IV, стр. 33). Те били напълно убедени в несравнимото превъзходство на „буквата“ на Моисеевия закон, но си затваряли очите за неговия „дух“. Службите и жертвите в светилището сочели към Божия Агнец и към Неговото посредническо дело. Псалми като 22-ри, 24-ти и 110-ти сочели към Някой по-велик от Давид. Пророчествата на Исаия би трябвало да ги накарат да разберат, че Месията трябва да страда, преди да царува като Цар. Те наистина очаквали Месията, но като Спасител от чужди врагове, а не от греха (вижте върху Лука 4:19). Същият воал на умишлено неверие често скрива истината от хората днес. Трябва да подходим към Писанията с отворени умове, готови да се откажем от предубежденията и да признаем и приемем истината, каквато и да е тя.

16. Когато то. Гръцката дума може да се преведе и като „когато той“. „То“ би се отнасяло до „сърцето“ на стих 15, а „той“ до отделния юдеин, който е слушал четенето на Мойсеевия закон в синагогата. Препятствието за духовното виждане е в самия човек, а не в Бога. Павел не учи, че целият народ на Израел трябва да бъде спасен масово (виж Рим. 9:6–8; виж на гл. 11:26).

Ще се обърне. Гръцко *epistrephō*, „да се обърне“, „да се върне“, тук, както е често срещано в Новия завет (виж Мат. 13:15; Лука 22:32; Деяния 3:19; и др.), „да се обърне“. Когато наистина се обърнат, хората ще разберат, че и Старият, и Новият завет свидетелстват за Христос (Лука 24:27; Йоан 5:39; 15:26, 27; 16:13, 14). Но подобно на невярващите евреи от новозаветните времена, някои съвременни християни, чието разбиране е забулено, не виждат в Стария завет нищо повече от система от обреди и церемонии.

Завесата. Както Моисей премахна завесата, когато отново влезе в присъствието на Йехова (Исх. 34:34), духовната слепота и неверието ще бъдат премахнати от умовете и сърцата на онези, които са истински обърнати. Когато евреинът, воден от Духа, повярва в Христос, завесата, която беше замъглила зрението му за вечния завет и която по този начин беше изопачила съществото му, беше премахната. Тогава той успя да види истинското значение на еврейската система и да осъзнае, че Христос, в собствената Си личност и дело, представлява самото сърце на жертвената система и на целия Мойсеев закон.

Само когато хората открият Христос в Писанията, независимо дали са Стар или Нов завет, те четат правилно посланието им. Само когато хората се посветят в пълно послушание на Божията воля, те са готови да разберат Неговото Слово и да го тълкуват правилно (вижте Матей 7:21–26). 27).

17. Този Дух. Буквално „Духът“. Павел не отъждествява тук второто лице на Божеството с третото, а говори за тяхното единство на цел и действие. Че не се има предвид такава идентичност, е видно от следващото изречение „Духът Господен“. В Новия завет Светият Дух е обозначен както като Дух Божий, така и като Дух Христов (Римляни 8:9). Павел тук има предвид, че: (1) Пребиваването на Христос в нас се осъществява чрез и е еквивалентно на пребиваването на Духа (Йоан 14:16–20; вж. Гал. 2:20). (2) Духът служи с мъдростта, истината и праведността на Христос (Йоан 16:10–14). (3) Духът действа като Христов представител в осъществяването на делото на изкуплението и в неговото осъществяване (Йоан 7:37–39). (4) Общението на Христос е общение на Духа (Йоан 14:17, 18).

Където е Духът. Служението на Духа означава свобода от служението на буквата, което само по себе си означава робство. Да „ходим по Духа“ означава да се радваме на християнска свобода (вижте Гал. 5:13–16; вж. Йоан 6:63). Само по себе си служението на „буквата“, гравирани върху каменни плочи, няма никаква сила да обърне грешниците и да даде свобода. Само Синът може да направи хората „наистина свободни“ (Йоан 8:36).

Свободата на Духа е свободата на нов живот, на който винаги може да бъде позволено свободно и естествено изразяване по простата причина, че когато човек се роди отново, неговото най-висше желание е Божията воля да бъде изпълнена в него. Божият закон, написан в сърцето му (вижте 2 Кор. 3:3), го освобождава от всички форми на външна принуда. Той избира да постъпва правилно, не защото „буквата“ на закона му забранява да върши зло, а защото „духът“ на закона, гравирани в сърцето му, го води да избира правилното. Вътрешният Дух така контролира волята и чувствата му, че той желае това, което е правилно, и е свободен да следва истината, каквато е в Исус. Той се съгласява, че законът е добър и се наслаждава „в Божия закон според вътрешния човек“ (Рим. 7:22; вж. Пс. 1:2).

Свободата в Христос не означава разрешение да правиш каквото си поискаш, освен ако не искаш да се подчиняваш на Христос във всичко. Трябва да има контрол. Колкото по-малко от него има вътре, толкова повече трябва да бъде наложено отвън. На човека, който е обновен в Христос Исус, може спокойно да се довери пълна свобода, защото той няма да злоупотребява с нея, като я подчинява на егоистични цели.

18. С открито лице. За разлика от израилтянина, който все още има воал върху ума и сърцето си, който му пречи да види славата Господня, християнинът има привилегията да съзре пълнотата на тази слава. На Синай само Моисей получи откровението от Бога с открито лице. Сега всички могат да се приближат до Бога толкова ефективно, колкото Моисей, и да поддържат интимно общение с Него (вж. Евр. 4:16).

Съзерцаване като в огледало. Гръцки *katoptrizō*, „да отразявам“ или „да съзерцавам отражение“. Някои преводачи и коментатори предпочитат първото определение тук, други - второто. Контекстът е в полза на второто, защото „преобразяването“ по подобие на Христос е логичен резултат от това да Го „виждаме“, а не да Го отразяваме. Вярно е също, че животът ни е като огледала, получаващи светлина от Христос и отразяващи я към другите. Както лицето на Моисей отразяваше славата на Бог на Синай, така и животът ни винаги трябва да отразява славата на Господа, докато тя свети към изгубения свят в лицето на Спасителя.

Променят се. Буквално „се променят“. Планът на изкуплението има за цел да възстанови Божия образ в човека (Рим. 8:29; 1 Йоан 3:2), трансформация, която се осъществява чрез съзерцание на Христос (Рим. 12:2; Гал. 4:19). Съзерцанието на образа на Христос действа върху моралната и духовната природа, както Божието присъствие е действало върху лицето на Моисей. Най-смиреният християнин, който постоянно гледа към Христос като свой Изкупител, ще отразява в собствения си живот нещо от славата на Христос. Ако той вярно продължава да прави това, той ще продължава „от слава в слава“ в личния си християнски опит (вижте 2 Петрово 1:5–7).

От слава към слава. Тази трансформация е прогресивна. Тя напредва от един етап на слава към друг. Нашето духовно усвояване на Христос идва чрез Неговата слава и води до отражение на слава, подобна на Неговата.

Като от Духа Господен. Буквално „като от Господа, Духът“. Духовният Преображението, което произлиза от Христос, се осъществява само чрез действието на Светия Дух, Който, имайки достъп до сърцето, обновява, освещава и прославя природата и я преобразява по подобие на съвършения живот на Христос.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1-3AA 327

2 АН 32; СН 560; FE 200, 388, 391; МУР 348; 2Т 344, 548, 615, 632, 705; 3Т 31, 66; 4Т 106, 376, 459, 615; 5С 236, 348, 386; 6С 81, 251

2, 3 СК 115

3 ГК 262

5 Ев 383; 2 С 550; 6 С 319, 414

5, 6 АА 328

6 SL 63

7-11 стр. 330, 367

13, 14 АА 44; РР 330; SR 303

13-186Т 146

15, 16 EW 213

17 АА 460

18 АА 307, 545, 559; СН 528; COL 355; СТ 251; CW 122; DA 83, 441; Ед 282; Ev 135; FE 480; GC 478; GW 255, 274; MB 85; MH 425, 492, 503; ML 24, 46, 54, 105, 196; МУР 104, 114; SC 72; SL 8; TM 121, 221, 389; 4Т 616; 5Т 105, 201, 306, 744; 6Т 317; 7С 46; 8С 86, 289, 318

ГЛАВА 4

1 Той заявява как е проявил цялата си искреност и вярно усърдие в проповядването на евангелието, 7 и как трудностите и преследванията, които е понасял ежедневно заради същото, са допринесли за прослава на Божията сила, 12 в полза на църквата, 16 и за вечна слава на самия апостол.

1. Това служение. Тоест, служението на „новия завет“, чрез което хората са освободени от робство на „буквата“ на закона (вижте гл. 3:6, 17) и неговите принципи да бъдат гравирани в сърцето (ст. 3). Това служение на „духа“ (ст. 6), на „праведността“ чрез вяра (ст. 9), на „новия завет“ (ст. 6), на истинската „свобода“ (ст. 17), възстановява вярващия по подобие на Христос. Това славно служение винаги подкрепя своите последователи и посланици през всяко изпитание и всяко страдание и дори те допринасят за слава на Бога.

Прималяване. Гръцки *egkakeō*, „да се умориш“, „да загубиш смелост“, „да изгубиш сърце“. Павел имаше върховна увереност в целостта и стойността на своето послание и Бог щедро благослови служението му. Той беше напълно недостоеен. Той беше гонител и богохулник. Смяташе се за „първия“ от всички грешници (1 Тим. 1:15). Но той „получи милост“. Дължеше ръкополагането си за служител на евангелието изцяло на Божията благодат (1 Кор. 7:25; 15:9, 10; Гал. 1:15, 16; 1 Тим. 1:12-16). Нищо не потиска гордостта, самонадеяността и самочувствието така, както честната ретроспекция на собствения живот. Обръщането на Павел във вярата и поръчението му за евангелското служение се дължат на божествената благосклонност (1 Тим. 1:13, 14).

2. Отрекъл съм се. Буквално „отрекъл съм се [веднъж завинаги]“. При обръщането си във вярата Павел се е отрекъл от всяка практика, която е била несъвместима с новооткрытата му вяра, и след като е получил назначението си за евангелски служител, се е отрекъл от съмнителни методи, каквито противниците му са се чувствали свободни да използват.

Нечестност. Гръцки *aischunē*, „срамни [неща]“. Християнското служение изисква прозрачност на живота и характера. В момента, в който хората започнат да подозират, че има нещо в живота на един лидер, които няма да издържат на проверка, работата му е приключила. Първото изискване на един

Истинският служител е този, който се отрича напълно от всичко, което би могло да опозори Божието дело. Истинската религия е път на светлината, а никога на тъмнината (виж Рим. 13:12; 1 Кор. 4:5; Еф. 5:8; срв. 1 Йоан 1:5), защото тя се занимава не само с всяко действие, но дори повече с мотива, който го подтиква.

Не ходене в лукавство. Тоест, не практикуване на измама. Павел се стремеше да бъде това, което изглеждаше (вж. Лука 20:23). Неговите противници прибягваха до всякаква измама, за да постигнат целите си.

Измамливо. Павел провъзгласи цялата истина, без да я фалшифицира. Фалшифицирането на Божието слово се състои в проповядване на лични мнения, сякаш те имат одобрението на Писанието, в премахване на текстове от контекста им, в заместване на човешки традиции с „Така казва Господ“, в обяснение на ясения смисъл на Писанието, за да се извини грехът, в тълкуване на буквалните му учения по мистичен или символичен начин, така че да се обезцени тяхната сила, или в представяне на смесица от заблуда и истина (виж 2 Кор. 11:3; 12:16; Еф. 4:14; 1 Сол. 2:3, 4).

Проявление. В една или друга форма думата „проявява се“ се появява многократно в това послание (гл. 2:14; 3:3; 4:10; 5:11; 11:6; и др.). То представлява противоположността на скритостта и лукавството. Всичко, което истината изисква, е просто и ясно твърдение. Нищо в проповедника или в изповядващия се християнин не бива да замъглява това открито проявление.

Похвала за себе си. Противниците в Коринт са нарекли Павел лъжеапостол (вижте гл. 3:1). Сега той продължава да защитава апостолството си, като излага някои аспекти от живота и служението си, които би трябвало да го препоръчат пред тях като истински апостол.

Съвест. За важността, която Павел отдава на чистата съвест, вижте Деяния 23:1. Павел приписва на всеки човек способността за морална преценка и вродено познание за моралния закон (вж. Рим. 2:13–15). „Проявлението“ на истината от Павел се хареса не само на човешкия интелект, но и на тяхната съвест (вж. Йоан 8:9; Рим. 2:15).

В очите на Бога. Бог знае непорочността на сърцето на Павел и Павел, така да се каже, призовава Бог да свидетелства за истинността на това, което сега пише.

3. Бъди скрит. Или „бъди забулен“ или „остане забулен“. Тук Павел напуска за „завесата“ от гл. 3 (вижте стихове 13–16). В дните на Павел ситуацията е била същата, каквато е била и в дните на Моисей – за мнозина истината все още е оставала скрита. Тази ситуация не се дължи на липса на яснота в самото евангелие, а на отношението на умовете и сърцата, до които то е било адресирано.

Са изгубени. Буквално „се губят“. Павел несъмнено мисли за коринтското малцинство, което упорито следва лъжеапостолите сред тях. Те може би все още се покаят, но докато евангелието остава забулено за тях, те остават в изгубено състояние. За тях спасението ще бъде възможно, когато „завесата“ бъде премахната (вижте Матей 18:11; Лука 15:4, 6, 24, 31, 32; 19:10).

Човек не може сам да си осигури светлина, но може да си създаде тъмнина, като затвори очи за нея. Колкото и ярко да е слънцето, лъчите му са скрити за слепите. Павел говори за онези, които са отказали светлината на евангелието поради вътрешна тъмнина, за която самите те са отговорни (вижте върху Осия 4:6). Някои условия могат да забулят спасителната сила на евангелието. В коринтската църква, например, партийният дух, съперничеството, раздорите, неморалността, гордостта и егоизмът в живота на някои са скривали евангелието от тях. Откритото евангелие трябва да бъде посрещнато с отворени умове и сърца (Йоан 8:47; 1 Йоан 4:6).

Безразличието към духовните неща и загрижеността за недуховните също привличат завесата (виж Лука 21:34; виж върху Матей 6:24–34). Законните земни занимания могат да погълнат човек, докато той няма нито време, нито желание за небесна светлина. Хората не отхвърлят истината поради липса на доказателства. Те всъщност могат да повярват в хиляди неща въз основа на много по-малко доказателства. Те отхвърлят истината, защото тя ги осъжда; тя изобличава греховете им и смуцава съвестта им.

4. Бог на този свят. Тоест, Сатана. Павел обяснява тук защо славното евангелие е скрито за много хора. Сатана е личностно същество (вижте Матей 4:1) и е наложително да го разпознаем, когато идва под каквато и да е форма или чрез какъвто и да е посредник. Титлата „бог на този свят“ напуска опита на Сатана да узурпира Божия суверенитет над този свят. Дяволът твърди, че е бог на този свят (Матей 4:8, 9; 1 Йоан 5:19). Той е бил невидимият владетел на много от великите царства и империи на земята. Той е наречен „бог на този свят“, защото целта му е да осигури пълен контрол над този свят и неговите жители. Той е „бог на този свят“, защото светът е до голяма степен под негов контрол.

Той управлява в сърцата на повечето от жителите си (вж. Еф. 2:1, 2). Светът се подчинява на неговите заповеди, отдава се на неговите изкушения, участва в неговите зли пътища и мерзости. Той е авторът и подстрекателят на всеки грях и самото му възплъщение. За умишлените грешници се казва, че са предадени на Сатана (1 Кор. 5:5; вж. 1 Тим. 1:20). Той е „богът на този свят“ заради контрола си, макар и ограничен, върху силите на природата, стихииите на земята, морето и небето.

Да се говори за Сатана като за „бог на този свят“ не означава, че Бог се е отказал от суверенитета си над света. Силата и контролът на Сатана са строго ограничени. Той упражнява властта си само с разрешението на всемъдър Бог и само докато е необходимо за ефективното и вечно унищожение на греха (1 Кор. 15:24–28; Откр. 12:12).

Умове. Гръцки *poimata*, „възприемателни способности“. Битката между Христос и Сатана е битка за умовете на хората (Рим. 7:23, 25; 12:2; 2 Кор. 3:14; 11:3; Фил. 2:5; 4:7, 8). Главната работа на Сатана е да заслепява или помрачава умовете на хората. Той прави това, като ги възпира от изучаването на Божието слово, като разстройва силите на ума чрез прекомерност на тялото и душата, като изцяло заема ума с неща от този живот и като се обръща към гордост и самовъзвеличаване.

Не вярвайте. Отговорността за духовната слепота е не само на Сатана, но и също и с онези, които избират да „не вярват“. Те са били доведени до светлината на Божията истина, но техните умствени и духовни реакции са слепи и негативни. Великите фундаментални доктрини на християнската вяра им се струват безценни. Но самите те са отговорни, защото съзнателно са се отвърнали от истината. Имат очи, но не виждат (Исая 6:9; Матей 13:14, 15; Йоан 12:40; Римляни 11:8–10). Те не виждат никаква красота в Господния Слуга, за да Го желаят (Исая 53:2).

Светлина. Гръцки *phōtismos*, „просветление“, „озарение“, от глагол, означаващ „да давам“ светлина“, „да осветявам“. Сравнете с *phōs*, обичайната дума за „светлина“ (вижте върху Йоан 1:7, 9).

Тук думата „фотизъм“ се използва за евангелието, което ще просветли всеки искрен и отворен ум. Мнозина обаче остават слепи, дори когато пълната светлина на евангелието огрява помрачените им умове. Те са като хора в тъмна стая, които умишлено не допускат светлината. Те пречат на светлината на евангелието да изгрее и да се възнесе до зенита на живота им (вижте Притчи 4:18).

Въпросът е между светлината и тъмнината. Най-много, което Сатана може да направи, е да заслепи умовете на хората. Той не може да помрачи светлината на евангелието, но може да обгърне човешките умове с тъмнина. Може да накара воал да покрие очите им, въпреки че евангелието просветлява всички около тях.

Царството на Сатана е царството на тъмнината (виж Исайа 60:2; Матей 8:12; Лука 22:53; 2 Петрово 2:4; Юда 6; Откровение 16:10) и поради тази причина дяволът мрази светлината на евангелието. Той е готов светлината на всеки заместител на евангелието да свети – светлината на знанието, на културата, на морала, на образованието, на богатството и на човешката мъдрост. Но всичките му усилия са насочени срещу разпространението на евангелската светлина, която единствена може да спаси хората (Деяния 4:12). Евангелието е единственото средство, чрез което дяволските схеми и измами на Сатана могат да бъдат разобличени и чрез което хората могат да видят пътя от тъмнината към светлината. Вижте Йоан 1:4, 5, 9, 14.

Образ. Гръцки εἰκόν, „образ“, „фигура“, „подобие“. Тази дума се използва в LXX на Бит. 1:26, а също и в 1 Кор. 11:7; Кол. 1:15; 3:10; Евр. 10:1. Христос е точен образ на Отца, тъй като характерът, качествата и съвършенството и на двамата са едни и същи. Бог Отец е като Исус (Йоан 12:45; 14:9; Фил. 2:6). Адам и Ева първоначално са били създадени по този образ и целта на плана на спасението е да възстанови този образ в човечеството.

Трябва да свети. Тук Павел говори за проникването на човешката душа от светлината на спасителното познание на евангелието.

5. Ние проповядваме. Павел беше обвинен в егоцентризъм в проповядването си, но той категорично отхвърля обвинението. Хората проповядват сами себе си, когато са мотивирани от личен интерес, когато търсят аплодисментите на хората, когато са амбициозни да покажат собствените си таланти, когато провъзгласяват собствените си мнения и традициите и ученията на хората в полза на и в противоречие с Божието Слово, и когато са мотивирани да проповядват за печалба, за препитание или за престиж и популярност.

Христос Исус Господ. Вижте Мат. 1:1; Йоан 1:38. Да проповядваме Христос означава да проповядваме вечното евангелие.

Слуги. Гръцки δούλοι, „роби“, „робствени слуги“. На други места Павел говори за себе си като за слуга Христов (Рим. 1:1; Фил. 1:1; срв. Мат. 20:28) и като такъв той няма право да господарува над Божието наследство.

6. Заповяда на светлината. Бог изговори светлината, за да съществува, само с една заповед (вижте върху Бит. 1:3; Пс. 33:6, 9). Първите Му записани думи донесоха светлина там, където преди имаше само тъмнина (Бит. 1:2). Бог не само създаде естествена светлина, но и изпрати Сина Си да бъде „светлината на света“ (Йоан 8:12). Цялата физическа, интелектуална, морална и духовна светлина произлиза от Отца на светлината (Яков 1:17). Той се облече „със светлина като с дреха“ (Пс. 104:2). По самата си природа Бог е светлина (Яков 1:17; вж. Йоан 1:4, 5). Вижте Йоан 1:4, 5, 9, 14.

Освети. Гръцки ἱαμρό, „да светя“. Същият Този, Който е създал слънцето, за да освети първичната тъмнина на този свят, също така осигурява светлината на истината, за да просветли помрачените умове (Пс. 119:105). Както изговореното слово Божие донесе светлина на един тъмен свят, живото Слово, както е изложено в писаното Слово, заповядва на небесната светлина да свети в помрачените души. Отвъд силата, уменията и мъдростта на човека е да произведе такава светлина.

Формата на глагола на гръцки предполага, че Павел може да говори за конкретно преживяване в миналото – собственото си обръщане във вярата. Тогава Павел видя Христос в Неговата прославена форма и светлина

от лицето на Христос сияеше върху него. По-късно люспите паднаха от очите му и от ума му (Деяния 9:3–18). За първи път Христос му се яви такъв, какъвто наистина беше, Спасител и Господ, и той стана преобразен човек. Тъмнината на собствената му душа и ум се разсея (Деяния 9:17, 18; 26:16–18).

Да даде светлина. Според гръцкото тълкуване на този пасаж, целта на Божието сияние в човешките сърца е да даде светлина, целта на светлината е да ги запознае с познанието за божествената слава, а целта на познанието за божествената слава е да ги спаси.

В лицето. Същата слава, която се е отразявала в лицето на Моисей, е била видяна по-скоро и в лицето на Христос (вижте върху Матей 17:2; Лука 2:48; Йоан 1:14; 2 Петрово 1:17, 18). Христос е пълното откровение на славата на Своя Отец, въплъщение на всяко божествено превъзходство. Всички други откровения са били или частични, или несъвършени. В лицето на Исус Христос хората могат да видят цялата, чиста, съвършена светлина на Бога.

Павел признаваше Божията слава в творението и в закона, но сега той възприемаше съвършеното проявление на божествената слава в лицето и личността на Исус Христос. Това е, което спечели сърцето му и доживотната му преданост. Само в и чрез Исус Христос човек става участник в божествената природа и по този начин в божествената слава.

7. Това съкровище. Тоест, „познанието за Божията слава в лицето на Исус Христос“ (ст. 6). В стихове 7–18 Павел се спира на начина, по който това знание му е дало силата да издържи, като „роб“ на Бога, почти непреодолимите трудности, с които се е сблъсквал в служението си. Без това знание и сила слабият човешки съд би се срутил (вижте стих 1).

Глинени съдове. Гръцки *ostrakinoi*, първоначално кухи съдове, изработени от черупки или печена глина. Такива прибори са били крехки и чупливи, невзрачни, с краткотрайна употреба и с малка стойност. Такъв е човешкият съд в контраст с вечното съкровище на Бог. И все пак Божият план е да направи този слаб съд получател и пазител на най-великите съкровища. Служителят и вярващият са обявени за само земни съдове с върховната цел да съдържат великото Божие съкровище. Може би Павел има предвид древната практика за съхраняване на съкровища в големи земни съдове за безопасно съхранение.

Човекът е само ковчеже, което съдържа бижутото на Христовата праведност, което се вменява и дава на всеки вярващ (вижте Матей 13:45, 46). Сам по себе си човекът е в състояние на крайна бедност. Той остава в това състояние, докато не се обогати от това небесно съкровище. Всички, които са изкупени от Христос, имат това съкровище, някои повече от други, според собственото си приемане чрез вяра. За тези, които пресичат пустинята, водата е от върховна ценност. За тези, които живеят в тъмнина, светлината е от върховна ценност. За тези, които са изправени пред смъртта, животът е от върховна ценност. За смъртния човек евангелското съкровище е всичко това - живата вода, светлината на света, вечният живот.

На Бога. Хората биха били склонни да използват ценни съдове за съхранение на съкровищата си. Но при изпълнението на Своя план Бог често избира най-смирнените хора, за да не си припишат заслугите (1 Кор. 1:28, 29). Не е за добро на човека той да получава заслуги за спасението на себе си или на своите ближни. Няма по-голяма пречка за живота на служителя или вярващия от гордостта. Важни са не съдовете, а тяхното съдържание; така е и със служителя и неговото послание. Бог би могъл да упълномощи ангели да вършат делото, което е поверил на крехките хора, но по този начин Той действа по такъв начин, че да стане очевидно, че делото на изкуплението е от Бога, а не от човека. Съдът или инструментът нямат стойност сами по себе си (вж. 2 Тим. 2:19, 20); само Неговото присъствие и сила

определят неговата стойност. Разпространението на евангелието винаги е възпрепятствано, когато хората замъгляват Божието дело, като наблягат на човешката мъдрост, способности или красноречие.

8. Смутен отвсякъде. Стихове 8–10 съдържат четири двойки контрасти. От едната страна те илюстрират крехкостта на глинения съд, а от другата – превъзходството на Божията сила въпреки тази крехкост. Вижте гл. 1:4. Всеки християнин, и особено християнският служител, се намира наред голяма битка, вековната война между Христос и Сатана (Еф. 6:10–17; Откр. 12:7–12, 17). Следователно, той не може да избегне изпитания и скърби (Йоан 16:33; Деяния 14:22; Откр. 7:14). И все пак успехът, който съпътства усилията на крехкия човешки инструмент сред скърби и страдания, показва присъствието на божествена сила (Рим. 8:35–39). Следователно никой човек не може „да се хвали, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Гал. 6:14). Най-ясното и най-ефективно откровение за Христос се прави в и чрез мъже и жени, които триумфират чрез Божията благодат.

И все пак не е в беда. Жизнерадостният дух на Павел е вдъхновил безброй хиляди посланици на Христос да бъдат лоялни, смели и доблестни сред несигурност, разочарование, трудности, преследване и смърт. Обстоятелствата не определят климата на християнската душа. Той издържа, защото вижда своя невидим Господ и е поддържан от светлината на божествената благодат (виж Евр. 11:27).

Озадачен. Гръцки арогеб, „да се съмнявам“. Павел често се е озовавал в ситуации където, от човешка гледна точка, нямаше изход. Но той се беше научил при такива обстоятелства да се доверява на Бог и да чака.

В отчаяние. Гръцки ехарогеб, „да бъдеш в отчаяние“, „да бъдеш напълно объркан [да знаеш какво да правиш]“. Колкото и неприятни да бяха обстоятелствата, Павел се беше научил от опит да се доверява на Бог за решение.

9. Преследвани. Вижте върху Мат. 5:10–12; 10:17–23; Йоан 15:20. Всяко следващо сравнение разкрива по-пълно интензивността на страданието и личната опасност. Павел говори за това, че е бил обкръжен, преследван, хванат и повален от враждебни сили. Изглеждаше, че няма начин да се измъкне и смъртта е била неизбежна.

Не е изоставен. Чрез всичките си изпитания Павел и неговите съработници са преживели изпълнението на Христовото обещание да бъде с тях дори до смърт и да им осигури път за спасение (виж 1 Кор. 10:13; 2 Сол. 1:4; Евр. 2:18; 13:5). За християнина във времена на изпитания и гонения са очевидни определени божествени истини. Колкото и големи да са изпитанията, с които се сблъсква, те не са непоносими (Втор. 33:25; Пс. 46:1). Никой християнин не трябва да се обезсърчава. Дори когато е лишен от всичко земно ценно, най-голямото му съкровище остава сигурно – извън обсега на хората и демоните (2 Кор. 4:16; вж. Пс. 23:3). Правилно понесени, всички страдания и изпитания, които обземат живота на християнина, служат само за да го доведат до по-тясно общение с Христос в Неговите страдания (Фил. 3:10). Павел, може би, е страдал повече заради Христос, отколкото всеки друг християнин е бил призван да страда. Ако е така, Павел е разбирал по-добре от другите какво означава да страдаш с Исус. От всички новозаветни писатели никой друг не пише толкова много за кръста и за умирането с Христос. За Павел дори преследването, изпитанието, жертвата и самият живот са се превърнали в преживявания, с които да се славим, заради по-тясното общение, което са донесли с Христос в Неговите страдания.

Христовите последователи трябва да постигнат съвършенство чрез страдания. Христовите страдания осигуриха, така да се каже, тъмния фон, на който Неговото съвършенство на характера блестеше с по-ярък блясък (Евр. 2:10). Целият Му живот беше преживяване на умиране за себе си. Нищо не можеше да разкрие по-ясно Неговата собствена любов и тази на Неговия Отец към грешниците.

По подобен начин, за християнина изпитанията, страданията и разочарованията на християнския живот осигуряват фон за красотата на божественото търпение, аромата на христоподобен характер, тихото подчинение на Божията воля, твърдото доверие в Божието ръководство. Така Божията светлина се отразява върху лицето на християнина. Христоподобният живот винаги ще бъде посрещан с враждебност и омраза от последователите на княза на тъмнината. Но не е Божият план християнинът да се хвали със страданието само по себе си, да предизвиква враждебност и противопоставяне, за да привлече вниманието към собствената саможертва и смелост.

Повален. Гръцки kataballō, „да поваля [на земята]“, „да легна ничком“, като човек победен в личен бой.

Не е унищожен. Отново и отново може да е изглеждало, че Павел не само е бил „надолу“ но също и „отхвърлен“. Той признава, че многократно е бил „повален“, но категорично заявява, че никога не е бил „унищожен“.

10. Носене в тялото. Тук-там по тялото на Павел несъмнено имаше много белези, които носеха безмълвно свидетелство за страданията му за Христос.

Умирането. Буквално „смъртта“. За Павел това е било постоянно, ежедневно умиране, осъзнато от собственото му постоянно излагане на смъртта (Рим. 8:36; 1 Кор. 15:31; 2 Тим. 2:11). Чрез тази фигура на речта Павел изразява своето близко общение с Христос в страданията, които е непрекъснато призван да понася. Това представлявало жизненоважно свидетелство за света относно силата на евангелието. Юдаистите, които избегнали преследването, проповядвайки безжизнено, законническо евангелие, не могли да предложат такива доказателства (вижте Гал. 6:12).

Животът и на Исус. Тъй като белезите му свидетелстваха за това колко близо е бил Павел до смъртта, фактът Това, че той все още е жив, дава красноречиво свидетелство за силата на Христос да го избави от смъртта. Също така животът на Павел свидетелства за силата на Христос да избавя хората от греха и да ги преобразява по Негово подобие (вижте Гал. 2:20).

11. Ние, които сме живи. Тук Павел допълва и потвърждава това, което вече е заявил в стих.

10. За посланика на евангелието в онези дни животът и смъртта никога не са били далеч един от друг.

Винаги. В гръцкия език тази дума е в емфатична позиция. Павел е живял интимно с смърт (вижте 1 Кор. 15:29).

Че животът. Макар и окончателно предаден на смъртта, християнският мисионер продължава да живее, защото Христос предава собствения Си живот на това, което е по същество смъртно и тленно (Йоан 3:36; 14:6; 1 Йоан 5:11, 12).

12. Смъртта действа. Павел сега прави още една крачка в контраста между живота и смъртта. Докато смъртта е винаги налице за евангелския пратеник, неговата цел е да донесе живот на онези, които са обречени на смърт поради греха. Тук терминът „живот“ се използва в по-висшия му духовен смисъл. Въпреки че новоповярвалите на Павел са преживели малко или нищо от конфликт на живот и смърт, сравним с неговия, въпреки това Бог го е използвал, за да им служи за живот. От скромния глинен съд, който е бил собственият живот на Павел, произтича силата на Христос да даде нов живот на коринтяните.

13. Дух на вяра. Същата вяра, както е изразена в цитата от Стария завет: „Аз вярвах, и затова говорих.“ Павел пише до коринтяните с дълбоко чувство на убеждение и с искрена надежда, че те ще се вслушат в съвета му.

Написано е. Цитатът е от Пс. 116:10. Този псалм очевидно е бил негова опора и утеха. Както Павел, така и Давид са доказали и по този начин са се убедили в добротата и любовта на Бог. И двамата са преживели изпитания, страдания и избавление и двамата са говорили с убеждение. Близостта на смъртта не е пречка за радостния израз на жива вяра. Животът на всички велики мъже и жени от Библията блести с този дух на

триумф, това настроение на жизнерадост и сияние. Те изразяват радостна благодарност към Бога дори сред загуба и преследване. Животът на всички християни, които са изпитали Божията любов, става радостно изразителен за тази любов и сила. Естествено и лесно е езикът да изрази това, което умът знае, и сърцето чувства. Човекът, който говори това, в което не вярва, е лицемер, докато човекът, който вярва в това, което не иска да каже, е страхливец.

14. Въздигна Господа. Както Павел вече беше обяснил подробно на коринтяните (вижте 1 Кор. 15:13–23), възкресението на Исус е било абсолютна гаранция за евентуалното възкресение на всички праведници.

Възкреси ни. Уверената надежда на Павел за възкресението му дава възможност да посрещне смъртта със спокойствие и смелост. Той вече е преживял духовно възкресение с Христос (Рим. 6:4) и това е неговата увереност в бъдещ триумф над смъртта. Той е сигурен във вечния живот (Рим. 8:11; 1 Кор. 15:12–22; 2 Тим. 4:8).

Чрез Исус. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) прочита „с Исус“. Павел говори за възкресението на нашия Господ. Той смята, че неговото собствено възкресение е напълно сигурно. Исус беше възкресен като първият от изкупения род (Откр. 1:5), което би включвало всички обърнати във вярата на апостола (1 Кор. 15:20). Освен това, Христос е Този, Който ще възкреси мъртвите в последния ден (Йоан 5:25–29).

Представете ни. Може би най-големият момент на радост за онези, които триумфират с Христос, ще бъде представянето им пред Бог Отец. Павел очаква с гордост да представи своите обърнати във вярата пред Христос (гл. 11:2). Писанията няколко пъти споменават християните, които са представени или просто присъстват пред Бога. Те се явяват пред Христос на Неговия съдийски престол за реабилитация и оправдание (Рим. 14:10–12; 2 Кор. 5:10). Те ще бъдат представени пред Бога на сватбената вечеря на Агнето, като невеста на Агнето (Откр. 19:7–9) и ще живеят в Неговото присъствие (гл. 21:3).

Може да се отбележи мимоходом, че езикът на този стих сякаш подсказва, че Павел очакваше да умре преди завръщането на своя Господ и да участва във възкресението.

15. Всичко. Тоест, всичко, което Павел е претърпял като посланик на Христос (ст. 7–12). Сравнете 1 Кор. 3:22, 23; 2 Тим. 2:10.

Изобилна благодат. Тоест, Божията благодат, която прави възможно спасението и изкуплението на грешника (Йоан 1:14, 16, 17; Деяния 20:24, 32; Римляни 4:16; 5:20; и др.).

Благодарност на мнозина. Павел предвижда нарастваща слава, отдавана на Бога, защото колкото повече хора обръща към Христос чрез своето служение, толкова повече ще има, които да отдадат слава на святото Божие име (вж. гл. 9:11, 12). Както дъждът дава плодовете на земята, така и изобилната Божия благодат кара хората да откликнат с благодарност (вж. Еф. 2:6–8). Този отговор идва като спонтанно признание за Божията доброта, милост, любов и сила. Отдаването на благодарност и хвала на Бога показва възстановяването на правилните отношения между Бога и човека и това е основната цел на евангелието.

16. Поради която причина. Именно перспективата за бъдеща радост и слава кара Павел да се изправя с хладнокръвие и търпение пред изпитанията и трудностите, съпътстващи неговото служение (вж. Евр. 12:2). Посланиците на евангелието издържат превратностите на тази земя, защото живеят ежедневно „сякаш виждат Невидимия“ (Евр. 11:27). Те са толкова уверени в славното бъдеще, че всички преживявания на този живот просто вдъхват допълнителна надежда, радост и вяност.

Външният човек. Тоест тялото, видимата част на човека, която се разлага под износването на живота. „Вътрешният човек“, от друга страна, означава новороденото на човека,

духовна природа, която е била и се обновява ежедневно от Божия Дух (Рим. 7:22; Еф. 3:16; 4:24; Кол. 3:9, 10; 1 Петрово 3:4). Процесът на обновление продължава непрекъснато и го държи единен с Бога. Павел постоянно споменава това обновление (Рим. 12:2; Еф. 4:23; Тит 3:5). Един аспект от делото на Светия Дух е обновяването на вярващия с нови запаси от духовен живот, енергия, смелост и вяра.

Именно ежедневното обновяващо дело на Духа в живота води до пълното възстановяване на Божия образ в душата на човека. Така, макар външният човек да остарява и да се разпада с годините, вътрешният човек продължава да расте в благодат, докато трае животът. Павел можеше спокойно да гледа на житейските изпитания, на течението на времето, на напредването на възрастта, на болката и страданието, на самата смърт. В същото време Светият Дух му донесе уверението за безсмъртие, дар, който ще получи в деня на възкресението (2 Тим. 4:8).

Всеки християнин се нуждае от това ежедневно обновяване, ако не иска преживяването му с Бога да се превърне в безчувствен и формален. Духовното обновление носи нова светлина от Божието Слово, нови преживявания на благодат, които да споделяме с другите, ново очистване на сърцето и ума. За разлика от тях, ненородените обикновено се тревожат за нещата, които се отнасят до външния човек – какво да ядат, какво да облекат и на какво да се наслаждават. Вижте върху Матей 6:24–34.

17. Лека скръб. Този стих, с парадоксалните си суперлативи, е един от най-емфатични пасажии във всички писания на Павел. Тук апостолът противопоставя нещата от настоящето на нещата, които предстоят, нещата от времето на тези от вечността, скръбта на славата.

За миг. Гръцки *parautika*, „мигновен“, „незабавен“. В сравнение с вечността, Мигът е нищо. С оглед на вечността, християнинът може да си позволи да издържи всякакво страдание дори за един кратък период от време.

Малко мъже са страдали толкова много за Христос, колкото Павел (гл. 11:23–30). Скръб преследваха го навсякъде, където и да отидеше, всеки ден. Сами по себе си, страданията му наистина бяха тежки. Но в сравнение с радостите на вечността и славата на отвъдния живот, те бяха само мимолетни. Сравни Рим. 8:18; Фил. 1:29; Евр. 2:9, 10.

Много повече. Павел намира думите „вечна тежест на славата“ за напълно неадекватни, за да изразят контраста, който вижда между мъките на времето и блаженството на вечността. Той добавя още един суперлатив (вж. 1 Йоан 3:1), гръцки идиом, който вероятно самият той е измислил. Сравнете други изрази за суперлатив, използвани от Павел в Рим. 7:13; 1 Кор. 12:31; 2 Кор. 1:8; гал. 1:13.

Скръбта допринася за вечната слава, като пречиства, усъвършенства и издига характера (Пс. 94:12; Ис. 48:10; Евр. 12:5–11; Яков 1:2–4, 12; 1 Петрово 1:7). Тя култивира доверие в Бога и зависимост от Него (Пс. 34:19; Ис. 63:9; Ос. 5:15; Йона 2:2).

Скръбта упражнява потискащо влияние върху сърцето и ума. Тя потиска гордостта, покорява егото и често е средство за привеждане на волята на вярващия в по-пълна хармония с Божията воля. Тя изпитва вярата на вярващия и искреността на неговото изповядване като християнин (Йов 23:10; Пс. 66:10). Тя дава възможност за упражняване и усъвършенстване на вярата. Вярата се укрепва чрез упражняване. Тя помага на вярващия да вижда нещата в истинската им перспектива и да поставя най-важното на първо място. По този начин скръбта създава у християните пригодност за слава. Когато светските цели бъдат премахнати чрез дисциплината на страданието, християнинът намира за по-лесно да насочи привързаността си към небесните неща (Кол. 3:1, 2; 2 Тим. 4:5). Тя доказва фалита на човешката мъдрост, като поставя вярващия в трудни позиции, където собствената му безпомощност и нужда от Бога стават очевидни (Пс. 107:39). Тя осветява човешките взаимоотношения. Нищо не допринася повече за...

разбирането на ближните ни и изпитването на доброта към тях, отколкото скръбта, изпитанията и страданието.

Слава. Гръцки докса (виж върху Йоан 1:14; Рим. 3:23).

18. Докато гледаме. Павел сега обяснява как е възможно да видим страданията на този живот в истинската им перспектива и да ги разглеждаме само като моментни последици. Погледът му е бил насочен към славата на вечното царство (вж. Евр. 12:2). Това, което привлече постоянното внимание на ума, определя как човек ще издържи изпитанието, дали с надежда и търпение, или с недоволство и горчивина. Първото идва от съзерцанието на невидимите неща на вечния свят (Фил. 4:8), духовните реалности на Христос; второто - от гледането на такива видими, преходни неща като богатство, удоволствие и слава (вж. върху Мат. 1:1). 6:24-34). Като съсредоточаваме ума си върху характера и живота на Христос, ние ставаме подобни на Него (вж. Евр. 11:10, 26, 27, 39, 40; 1 Петрово 1:11).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1-6AA 329; FE 476

2 AA 331; 1T 337

3, 4 КОЛ. 106; 1C 338; 4C 586

4 CS 209; DA 19; Ev 610; GC 508; PK 682; PP 67, 442; 1T 476; 2T 397; 3T 250; 4T 44;
5T 742

5, 6 AA 208; 3T 31

5-7RC 61

5-102T 550

6 COL 149, 415, 421; DA 19, 282, 464; Ед 22, 28, 30; Ev 284; МН 464; PK 717; 8T 46,
256, 322

6-10AA 510; EW 28; SR 317

7 DA 297; TM 54, 154, 404; 4T 529

7-10AA 330

8, 9 AA 296

10 AA 251, 297; TM 388; 2T 343

11 МБ 78

11-14AA 331

15 ДА 288, 550

15-18AA 332

16-18RC 61

17 AA 560; CS 26; Ev 244; EW 17, 66; GC 351, 460; GW 18; MB 30; ML 338; PP 127,
476; SL 76; 1T 61, 126, 544, 657; 2T 38, 40, 44, 101, 275, 286, 358; 3T 481; 4T 526; 5T
260, 309, 351; 6T 156; 7T 29; 8T 131; 9T 49, 115; WM 317

17, 18 AA 363; EW 14, 28; 1T 706; 3T 98, 115; 5T 745; 8T 125

18 DA 412, 662; Ед 183, 296; MB 32; МН 37; PK 548; 4T 345; 7T 143

ГЛАВА 5

1 Че в уверената си надежда за безсмъртна слава, 9 и в очакване на нея, както и на общия съд, той се труди да пази добра съвест, 12 не за да се хвали с това, 14 а като някой, който, след като е получил живот от Христос, се стреми да живее като ново създание само за Христос, 18 и чрез служението си на помирение да помирява и другите в Христос с Бога.

1. Защото знаем. Тоест, чрез вяра, а не чрез опит. Думата „защото“ прави гл. 5 продължение на темата на гл. 4. Тук Павел обяснява, че причината за посочената надежда

В гл. 4 е сигурността на възкресението при второто пришествие на Христос. Възкресението е вратата към вечния свят и следователно целта на искреното желание на Павел. Исус изрази същата увереност относно истините, които Той проповядва (вж. Йоан 3:11; 4:22).

Нашият земен дом на тази скиния. Буквално „нашата земна палатка“. По отношение на неговия „земен дом“. По отношение на неговия „земен дом“ Павел също говори за това, че е „отсъствал от Господа“, докато е „у дома си в тялото“ (ст. 6), и за стенания, докато неговият „земен дом“ се „разпадне“ (ст. 1) и той не завладее своя „дом, който е от небето“ (ст. 2). Да сравни човешкото тяло с палатка е било естествено за един, който прави палатки (виж Деяния 18:3). Шатрата и тялото си приличат в няколко отношения: материалите, от които са направени и двете, идват от земята, и двете са временни по природа и двете лесно се разрушават. Шатрата е само временно жилище и може да бъде свалена и преместена по всяко време. Буквално, според Йоан 1:14, Христос „се е разселил“ сред нас, когато е приел човешко тяло по време на Своего въплъщение (вижте коментара там). По подобен начин Петър сравнява човешкото тяло с шатър или „скиния“ (виж 2 Петрово 1:13, 14).

Да. Увереността на Павел в благословената надежда за възкресението (1 Кор. 15:20) е толкова сигурна, че той говори за бъдещия си „дом“ като за настоящо притежание. Погледът му е вперен в неща, които все още „не се виждат“ (2 Кор. 4:18). Небесният му „дом“ е не по-малко реален за него от земния му „дом“. Героите на вярата, споменати в Евреи 11, по подобен начин приеха Божиите обещания и действията според тях, сякаш бяха настоящи реалности. Павел има титлата и правото на своя небесен „дом“ и не се колебае да го претендира за свой.

Божие здание. Павел също говори за своето „Божие здание“ като за „дом, който е от небето“ (ст. 2) и за това, че то „не е направено с ръце“, а е „вечно“ (ст. 1). Той говори за завладяването на този дом като за това, че е „облечен“ в него (ст. 2), и за това, че е „отсъстващ от тялото“, когато е „присъстващ с Господа“ (ст. 8). Някои отъждествяват това „здание“ с „обиталищата“ от Йоан 14:2. Но ако се говори за буквални небесни обиталища, тогава земният дом също трябва да се отнася до буквални земни домове. Но очевидно авторът не има предвид това. Повечето библейски тълкуватели са съгласни, че Павел тук говори за „духовното тяло“, дадено на вярващия по време на възкресението (вижте върху 1 Кор. 15:35–54). Той говори за своя „земен дом“ като за „шатра“ и за своя небесен „дом“ като за „сграда“. Едното е временно жилище, другото – постоянно. Телата на възкръсналите светии ще приличат на това на техния възкръснал Господ (Лука 24:36–43; Фил. 3:21).

2. Стенеме. Бъдещият живот беше толкова реален за Павел, че той с нетърпение очакваше времето, когато можеше да замени този живот с него. Той знаеше, че го очаква славно тяло и стенеше от пламенно желание да го притежава (Римляни 7:24; 8:23–25).

Да бъдеш облечен. Гръцки *erenduō*, „обличаш се“. Сега Павел смесва образа на палатка или къщата с тази на дрехите. Неговата абсолютна увереност във възкресението и в Божиите обещания прави бъдещия живот да изглежда несравнимо по-предпочитан от този. Павел би бил щастлив да размени смъртното си тяло за бъдещото си безсмъртно тяло, без да преживее смъртта, която той описва като „намерен гол“ (ст. 3). Тези, които „спят в Исус“, и тези, които „са живи и остават“, всички получават своите безсмъртни тела едновременно, в деня на възкресението (1 Сол. 4:14–17; вж. 1 Кор. 15:51–54; 2 Тим. 4:6–8).

Павел би предпочел преселването, без да види смъртта.

От небето. Вижте стих 1.

3. Да бъдеш облечен. Тоест, или със земното, смъртното тяло, или с небесното, безсмъртното тяло.

Намерен гол. Тоест, без „земен дом“ (ст. 1), нито с „дом... от небето“ (ст. 2). Ако е възможно, Павел избира да бъде пренесен, без да види смърт. Той би се присъединил към избраната компания на Енох и Илия, които са били пренесени на небето, без да видят смърт (Бит. 5:24; 4 Царе 2:11). Ако това междинно състояние, в което той няма да има нито земно, нито небесно тяло, предлагаше перспективата за състояние на безтелесно блаженство в присъствието на Бога, Павел нямаше толкова искрено да желае да го избегне (2 Кор. 5:2-4). Ако такова състояние на блаженство беше възможно, защо апостолът би желал толкова пламенно да бъде обременен с друго тяло, дори и то да е небесно тяло? Вижте стих 4.

4. Стене. Вижте върху 2 Кор. 5:2; вж. Рим. 8:20-23.

Да бъдеш обременен. Павел е напълно наясно с крехкостта на смъртната палатка, която рано или късно трябва да бъде разрушена (виж гл. 4:7-12). Той копнее да бъде освободен от всички слабости и страдания на настоящия живот. Неотдавнашното му преживяване в Ефес и тревогата му за църквата в Коринт бяха почти отвъд човешката поносимост (виж върху гл. 1:8, 9; 2:13; 11:23-28).

Необлечен. Тоест, без смъртно или безсмъртно тяло.

Погълнат от живота. От стих 4 става ясно, че смъртността не се заменя с безсмъртие, докато човек не бъде „облечен“ с „дома... от небето“ (стих 2). Тук Павел не подкрепя небиблейското учение, че при смъртта, когато човек е „съблечен“, той влиза в безсмъртно състояние на съществуване (вижте 1 Кор. 15:51-54; 1 Сол. 4:15-17; 2 Тим. 4:6-8).

5. Изкован. Гръцки *katergazomai*, „да извърша“, „да осъществя“, „да постигна“, „да подготвя“. Делото на евангелието е да квалифицира хората да получат „живот“ (вижте Ефесяни 2:10; 1 Петрово 5:10).

Същото нещо. Тоест, размяната на смъртността с безсмъртие. Християнинът е най-доволният човек на света; той е и най-малко доволен от света. Той е като пътешественик - напълно доволен от хана като хан, но чиито желания винаги са насочени към дома. Копнежът му е за вечните реалности, а не за преходните земни неща. Плътският ум е доволен от това, което очите могат да видят; умът на християнина - от неща, които са невидими (виж гл. 4:18). Искреният копнеж за праведност и за вечния свят - за предпочитане пред дрънкулките на този свят - е доказателство за истинско обръщане във вярата и християнска зрялост (виж върху Мат. 5:48).

Сериозен. Вижте гл. 1:22.

6. Винаги уверен. В съзнанието на Павел никога не е имало и най-малко съмнение относно сигурност във възкресението (виж на стих 14).

Тялото. Или „земният дом“ (вижте на стих 1).

Отсъстващ от Господа. Тоест, не в Неговото непосредствено присъствие, все още не „облечен“ с „дома, който е от небето“ (ст. 2), неспособни да Го видят „лице в лице“ (1 Кор. 13:12; вж. 3 Йоан 14). Вижте на стих 8.

7. Ние ходим. Тоест, живеем като християни в настоящия живот (Рим. 6:4; 8:1, 4; 13:13; 1 Кор. 7:17; Гал. 5:16; Еф. 2:2, 10).

Чрез вяра. Увереността на Павел във възкресението (ст. 6, 8) се основава на вяра (вижте на гл. 4:18). В този живот апостолът ходи с вяра, както в идния живот ще ходи с виждане.

Зрение. Гръцки *eidos*, „външен вид“, „форма“, „форма“. *Eidos* се отнася до нещото което се вижда, а не чрез способността да се вижда (вж. Лука 9:29, „мода“; Йоан 5:37). Вярваме в Господ, без да сме Го виждали. Докато не Го видим лице в лице, нашият начин на живот като християни се основава на вярата ни в невидимото. Има два свята, видимият и невидимият, които биха били един, ако не беше проникването на греха. Човек ходи с виждане, когато е под влиянието на материалните неща на времето, но ходи с вяра, когато е под влиянието на вечните неща. Решенията на неновородения човек се вземат, поведението му се определя от външните проявления. Но християнинът има толкова твърдо убеждение относно реалностите на вечния свят, че мисли и действа с вяра, в светлината на неща, видими само за окото на вярата (вж. върху Мат. 5:1).

6:24–34; 2 Кор. 4:18). Тези, които ходят с виждане, вместо с вяра, по този начин изразяват съмнение относно невидимите реалности и Божиите обещания. Чрез вяра Божието царство става жива реалност, тук и сега. Вярата идва чрез „слушане“ и „слушане чрез Божието слово“ (вижте върху Рим. 10:17). Вижте върху Евр. 11:1, 6, 13, 27, 39.

8. Отсъстващ от тялото. Тоест, от живота в настоящия свят.

Присъстващ с Господа. От повърхностно четене на стихове 6–8 някои са стигнали до заключението, че при смъртта душата на християнина отива веднага да бъде „присъстваща с Господа“ и че Павел, пламенно желаейки да бъде с Господа (ст. 2), е приветствал смъртта. Но в стихове 3, 4 Павел описва смъртта като състояние на „гол“ или „необлечен“. Той се надява, ако е възможно, да избегне това междинно състояние и пламенно желае да бъде „облечен“ в своя „дом... от небето“. С други думи, той се надява да бъде пренесен, без да види смърт (виж върху стихове 2–4). На други места (виж върху 1 Кор. 15:51–54; 1 Сол. 4:15–17; 2 Тим. 4:6–8; и др.) Павел заявява, че хората не са „облечени“ в безсмъртие поотделно при смъртта, а едновременно при възкресението на праведните.

Или, преформулирано по следния начин: Във 2 Кор. 5:2–4 Павел вече заявява, че „животът“, очевидно означаващ безсмъртен живот, идва, когато човек е „облечен“ в своя „дом... от небето“ при възкресението (вижте на стих 4), а не в „голо“ или „необлечено“ състояние на смърт. В стих 8 той изразява желанието да бъде „отсъстващ от тялото“ и „присъстващ с Господа“, но е очевидно, че да бъдеш „отсъстващ от тялото“ не означава да бъдеш безтелесен („гол“ или „необлечен“), защото в стихове 2–4 той ясно заявява, че не желае това междинно състояние и би го избягвал, ако е възможно. За да имаш „живот“ (ст. 4) и да бъдеш „присъстващ с Господа“ (ст. 8), следователно е необходимо да притежаваш „дома... от небето“ (ст. 2). Внимателното изследване на твърденията на Павел по този начин ясно и решително изключва всяка възможност за състояние между смъртта и възкресението, в което, като безтелесни („голи“ или „необлечени“) духове, хората отиват да „присъстват с Господа“. Сравнете Рим. 8:22, 23; вижте върху Фил. 1:21–23.

Библията заявява, че смъртта е само сън, от който вярващите ще бъдат събудени в първото възкресение (Йоан 11:11–14, 25, 26; 1 Кор. 15:20, 51–54; 1 Сол. 4:14–17; 5:10). Едва тогава както живите, така и възкръсналите светии ще бъдат с Господа (вижте върху 1 Сол. 4:16–18). Нито една от групите не предхожда другата (вж. Евр. 11:39, 40).

9. Следователно. Тоест, с оглед на увереността на Павел във възкресението и бъдещия живот (ст. 6–8).

Труд. Гръцки *philotimeomai*, „да бъдеш воден от любов към честта“, „да се стремиш усърдно към“ (вж. Рим. 15:20; 1 Сол. 4:11). Мотивът, който винаги е подтиквавал Павел напред, въпреки изпитанията, които са го сполягали (вж. 2 Кор. 4:7–18), е била славната перспектива за възкресението или за преобразяването без смърт, както за него самия, така и за неговите обърнати във вярата. Павел

лично се е стремил да бъде „прият“, когато трябваше да застане пред „съдийския престол на Христос“ (гл. 5:10). Той се е трудил не за да спечели заслуги пред Бога, не за да изкупи греховете си, не за да добави нещо към дара на Христовата праведност, а за да сътрудничи с Христос в задачата да спаси своите ближни (1 Кор. 15:9, 10; Кол. 1:29). Той се е трудил и за това всичко в собствения си живот да бъде отражение на Христос, защото е знаел, че това ще бъде приятно и приемливо в очите на Господа. Разликата между искрения и неискрения вярващ е, че единият търси одобрението на Бога, а другият - одобрението на човека.

Този, който е решил да живее не за себе си, а за Христос, няма да прекарва времето си в спокойствие и безделие или в преследване на светски удоволствия (Гал. 1:10).

Разказва се, че в древността един рафинерен златопереработвател се взира в разтопения метал в тигела си, докато не видя собственото си лице отразено в него. Тогава той разбрал, че е чист. Така е и с Христос, Който търси собственото Си отражение в нас (вж. Йов 23:10). Наша привилегия е да станем като Христос, за когото се казва, че „не е угодил на Себе Си“ (Рим. 15:3; вж. Евр. 11:5). Има огромна разлика между това да вършиш правилно само защото е правилно и защото Бог го изисква, и да го вършиш заради радостта, която идва, когато се прави заради Христос. Колкото и похвално да е да вършиш правилно от чувство за дълг, колко по-добре е да го вършиш от сърце, преливащо от любов към Учителя. Именно любовта на Христос е подтикнала Павел да живее така, както е живял (2 Кор. 5:14). Тежестта на подчинението на Божиите заповеди става лека, когато е мотивирана от любов (вж. върху Мат. 22:28–16). 30; вж. Рим. 8:1–4). Искреното желание да се угоди на Христос дава възможност на християнина да различава с безпогрешна точност кое е зло, кое е добро (вж. върху Рим. 8:5–8).

Дали присъства или отсъства. Вижте стихове 6, 8.

Прие го. Голямата грижа не беше дали Павел ще продължи да живее или дали земните му трудове трябваше да приключат. Неговата грижа беше единствено, каквото и да се случи, животът му да бъде такъв, че да отговаря на Божието одобрение (виж 2 Тим. 4:6–8; виж върху Мат. 25:21; Лука 19:17).

10. Защото трябва. Съюзът „защото“ свързва този стих с казаното преди това. Очакването да бъде призован да застане пред Бога във великия съден ден беше една от причините Павел да се стреми толкова усърдно да бъде намерен приемлив пред Бога.

Вярно и безкористно той възнамеряваше да изпълни повереното му доверие като посланик на Христос. Тези, за които тържествеността на този ден е реалност, винаги ще бъдат усърдни и сериозни в стремежа си да поставят Бога на първо място и да Му угодят в ежедневието си.

Последният съд е необходим за оправдаването на Божия характер и справедливост (Пс. 51:4; Рим. 2:5; 3:26). В сегашното земно състояние най-добрите хора често са най-страдащи, докато най-лошите хора могат да преуспяват (Пс. 37:35–39; вж. Откр. 6:9–11). Божият характер изисква накрая да бъде добре за тези, които вършат добро, и зле за тези, които вършат зло. Това състояние на нещата сега не съществува и затова трябва да има ден, когато грешките на настоящето време ще бъдат поправени. Това е необходимо и за да може Христос да триумфира над княза на тъмнината и неговите последователи (Ис. 45:23; Рим. 14:10, 11; Фил. 16:24).

2:10; ГК 666–671), и за да може Христос да вземе върху Себе Си това, което е откупил със собствената Си кръв (Евр. 2:11–13; вж. Йоан 14:1–3).

Явявам се. Гръцки *phanegō*, „да направя явен“, „да направя видим“, „да разкрия“, „да покажа открито“, „да направя публично достойние“. Тази дума се среща девет пъти във 2 Коринтяни. В този велик ден хората не само ще се явят пред съда, но и ще бъдат разкрити какви хора са. Тайните на живота им ще бъдат разкрити.

голи (Екл. 12:14; Рим. 2:16; 1 Кор. 4:5). Всички ще бъдат изслушани справедливо (вж. Юда 15). Никой човек няма да бъде съден в свое отсъствие или чрез заместник (Рим. 14:12; вж. Яков 2:12, 13).

Съдийски престол. Гръцки βῆμα, „повдигната платформа“, от която се е провеждал официален римски съдебен процес. Христос е последният съдия (Мат. 11:27; Йоан 5:22–27; Деяния 17:31; 1 Петрово 4:5). Той е особено подходящ за тази задача. Той е Създателят на света и неговият Изкупител. Изключително страхотна е мисълта, че нашият Спасител е наш съдия. Той е приел върху Себе Си природата на онези, които ще застанат пред Неговата справедливост (Фил. 2:6–8), онези, чиято съдба Той ще реши. Той е изстрадал всяко изкушение, на което са били подложени (Евр. 2:14–17; 4:15). Той застана на мястото на човека. В Христос божествената мъдрост е съчетана с човешкия опит. Неговото разбиране и прозрение са безкрайни (Евр. 4:13). В Христос Божията праведност е обединена с тази на съвършен Човек. В ролята Си на „Съдия на всички“, Бог Отец е обединен с Христос (Евр. 12:23, 24) и е видян от Йоан, автора на Откровението, на „голям бял престол“ в края на хилядата години (Откр. 20:11, 12).

Получавам. Гръцки κομίζω, „да приема като награда“, „да се грижиш за“, „да отнасяш“. Добри или лоши, делата на хората са записани на небето (Екл. 12:13, 14; вж. Еф. 6:8; Кол. 3:25; 1 Тим. 6:19).

В тялото му. Тоест, в този живот (вижте стих 6). Очевидно е, че благодатният срок тук е ограничен до съществуването на човека в този настоящ свят и завършва с разпадането на тялото (ст. 1).

Според. Делата на човек ще бъдат сравнени с високия стандарт на поведение, Божият закон (Екл. 12:13, 14; Рим. 2:12, 13; Яков 1:25; 2:10–12). В последния съд няма да има неясен стандарт за праведност и следователно няма да има шанс да се избегне справедливо възмездие чрез закъсняло обръщение към божествената милост (Гал. 6:7; Откр. 22:12).

11. Ужас. Гръцки phobos, другаде в Новия завет винаги се превежда като „страх“. Този страх е нещо много различно от ужаса, който изгубените грешници един ден ще изпитат. Благочестивият страх е началото на мъдростта (Пс. 111:10; Притчи 9:10). Той е синоним на дълбоко благоговение, каквото Исаия е изпитвал, когато е бил в Божието присъствие (Ис. 6:5), и се основава на осъзнаване на характера, величието и могъществото на Бога, както и на собствената недостойност. Той е коренът и движещата сила на истинското благочестие. Той предотвратява самонадеяността (виж Притчи 26:12) и е възпиращ фактор срещу греха (2 Лет. 19:7; Йов 1:1, 8; 28:28; Притчи 8:13; Деяния 5:5). Той дава освобождаване от всички други страхове (Притчи 14:26, 27; 19:23). Този, който се страхува от Бога, може да бъде свободен от всякакво безпокойство. Страхът от Господа е благоговейно обожание и послушно уважение към любящ небесен Отец (Пс. 103:11; вж. Пс. 111:10). Вижте върху Пс. 19:9.

Убеждавай мъжете. Вижте стих 20.

Ние сме явни. Това, което сме, е известно на Бога и както подсказва гръцкият език, е било известно на Него през цялото време. Бог е напълно наясно с високата цел на Павел да Му угоди, преди всичко друго, и Павел вярва, че и коринтските вярващи сега са убедени в това. Някои, ако не и много, от тях са били изкушени да се съмняват в неговата добросъвестност и той се обръща към тяхната съвестна преценка, копнеейки те да признаят факта. Неговият истински характер като посланик на Христос (ст. 20) сега би трябвало да е очевиден за всички тях.

12. Не препоръчваме. И в двете си послания до коринтяните Павел защитава и възвеличава служението си, не за да се възвеличи, а за да спечели доверието на коринтяните в посланието си и в себе си като Божи пратеник. Неговото проповядване сред тях беше със сила (1 Кор. 2:4; 1 Кор. 15:1, 2). Той беше техен духовен баща (1 Кор. 4:15) и техен водач в духовните неща (гл. 11:1). Неговото служение беше едно от

„дух“, не на „буквата“; на вътрешно преобразяване, а не на външен вид (2 Кор. 3:6). Основата на препоръката му беше прозрачността и чистотата на провъзгласяваната истина (гл. 4:1, 2) и жертвата и страданията, които Павел непрекъснато беше понасял заради истината (гл. 4:8–10; 11:21–30). Всичко това коринтяните биха могли да тълкуват като хвалба. Без съмнение мнозина вече са дали това тълкуване на подобни изявления в предишното послание на Павел, както би се видяло от употребата тук на думата „отново“ (вж. гл. 3:1). Сега той категорично заявява, че във всичко, което е написал, не се хвали. Целта му е да отговори на пренебрежителните забележки на онези, които омаловажаваха служението му.

Повод. Гръцко *arhōtē*, „база на операциите“, „изходна точка“, „стимул“. Павел сега излага целта, която го е подтикнала да защити служението си. Коринтяните са били въввлечени в духовна война с врагове на евангелието, които са се стремели към лидерски позиции в църквата и са се опитвали да се издигнат, като дискредитират Павел. Те бяха дошли с пълномощия под формата на препоръчителни писма, уж от братята в Юдея. Те представяха Павел като самопровъзгласил се новоизгрял човек, а себе си като упълномощени от апостолите (вижте гл. 3:1). Не само това, но и твърдяха, че са водачи и „служители“ (гл. 11:22, 23). Павел ги нарича „лъжеапостоли“ и „измамни работници“ (гл. 11:13). Очевидно значителен брой от коринтските вярващи бяха измамени от тези мъже, които заговорничеха да поемат ръководството на коринтската църква. Павел заявява, че единствената му цел в защита на служението му е да предостави на църквата правилна информация и адекватни отговори, с които да накара тези лъжеапостоли да замълчат.

Слава. Тоест, гордееш се с някого или с нещо (виж гл. 1:14, където Сродното съществително име се превежда като „радост“).

Външен вид. Буквално „лице“, „израз на лицето“ и следователно „външен вид“. Тези Самопровъзгласилите се апостоли не са това, което се преструват и изглеждат. Те може да имат „препоръчителни писма“, но нямат вътрешното свидетелство на Духа в сърцата на обрънатите във вярата и посветени мъже и жени (вижте гл. 3:1–3). Върху онези, чиято преценка се основаваше на външния вид (вижте 1 Царе 16:7), тези лъжеводители направиха по-добро впечатление, отколкото Павел беше успял да направи (вижте 2 Коринтяни 10:10). Някои коринтяни дори бяха подведени да се подиграват с личните недостатъци на Павел – телесната му слабост и лошото му зрение (2 Кор. 10:1, 17, 12; 12:8–10; Гал. 4:13–15; вижте допълнителните материали на EGW за 2 Кор. 12:7–9). Освен това Павел се самоопределял като „груб“ и с простодушен език (2 Кор. 11:6). Претенцията на лъжеапостолиите за висша служебна власт очевидно се е основавала на по-тясна лична връзка с по-стари апостоли и на стриктно придържане към „буквата“ на еврейската ортодоксалност (вижте върху гл. 3:1–3). Тяхната хвалба се основаваше на чисто външни ценности. Те сякаш не обръщаха внимание на онези висши, духовни качества, с които Павел избира да се хвали, ако трябва да се хвали (вж. Гал. 6:14).

13. Извън себе си. Гръцки *existēmi*, „да извадя от позиция“, следователно „да бъда извън ума си“ или „да бъда луд“. Дефинира се също „да се учудвам“, „да се смая“. Тук контекстът изисква първото определение. Противниците на Павел очевидно са го обвинили в психично разстройство, вероятно основавайки обвинението си на чудотворното му обръщане във вярата, виденията му (2 Кор. 12:1–4; Гал. 1:12), пламенната му ревност за Бога, очевидното му ухажване за почти сигурна мъченическа смърт (2 Кор. 12:10) и революционния характер на неговото учение. Няколко години по-късно Фест отправя същото обвинение (Деяния 26:24), което дори приятелите на Исус някога са отправяли срещу Исус (вж. върху Марк 3:21; вж. Мат. 12:24).

Това е към Бога. Онези аспекти от живота и служението на Павел, към които враговете му биха могли да се отнесат посочват като симптоми на психично разстройство, всъщност са били доказателства за неговата преданост към Господа.

Трезвен. Гръцки *sōphroneō*, „да бъдеш със здрав ум“, „да бъдеш с правилния ум“, обратното на това да си „извън себе си“. Действията, отразяващи трезвост и умереност, бяха за благополучието и спасението на неговите новопокръстени. Павел не се интересуваше от обвиненията. Ами ако враговете му го смятаха за луд? Той имаше само една цел – честта и славата на Бога и спасението на неговите близки.

За твоята кауза. Винаги забравящ себе си, както личеше на непрестанните му трудове и чести страдания, Павел живееше за другите.

14. Любов. Гръцки *agapē* (виж върху Мат. 5:43, 44; 1 Кор. 13:1).

За Христос. Павел несъмнено говори за любовта на Христос към него, а не за любовта си към Христос (виж Рим. 5:5; 8:35, 39; 2 Кор. 13:14; Еф. 3:19; вж. 4Т 457; 7Т 139; GW 293).

Въпреки че нищо друго освен любовта на Христос може да бъде адекватна контролираща сила в живота, вярно е, че нашата любов към Него също е жизненоважна. Но любовта на Христос към нас е винаги доминиращият фактор – „ние Го обичаме, защото Той пръв ни възлюби“ (1 Йоан 4:19; вж. Йоан 3:16).

Ограничава. Гръцки *suneshō*, „да държа заедно“, „да държа здраво“, „да подтиквам“, „да подтиквам“, „да контролирам“. Този, който избере да бъде воден от любовта на Христос, няма да се отклони от пътя на дълга, нито надясно, нито наляво, а ще, подобно на Павел, ще продължи напред в Господното дело, безстрашно и с простота на ума (виж Деяния 20:24; 2 Кор. 4:7–

11). Христовата любов пази вярващия безопасно на тесния и директен път (вижте Матей 7:13, 14).

Така ние съдим. Или „решихме“, „убедени сме“. Декларацията на Павел за посвещение в стихове 14, 15 несъмнено е израз на решението, до което е стигнал при обръщането си във вярата (вижте Деяния 9:6; 26:19). Оттогава великата истина за Христовото изкупление е мотивиращият и контролиращ фактор в живота му.

Ако ... тогава. Гръцки *ei ... aga*. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на *ei*.

Приемайки това пропускане, ара трябва да се преведе като „и така“, „съответно“, „следователно“.

Един умря за всички. Заместителната смърт на Христос, истината, че Той умря на мястото на грешника, не подлежи на съмнение, както би могло да се предположи от „ако“ (вижте върху Исаия 53:4; Матей 20:28). Заемайки мястото на Адам (1 Коринтяни 15:22, 45), Христос стана глава на човешката раса и умря на кръста като неин представител. По този начин, в известен смисъл, когато Той умря, цялата раса умря с Него. Както Той представляваше всички хора, така и Неговата смърт замени смъртта на всички (1 Петрово 3:18; 1 Йоан 2:2; 4:10; вижте върху Римляни 5:12, 18, 19). В Него всички хора умряха; Той плати изцяло изискванията на закона (Йоан 3:16; Римляни 6:23). Неговата смърт беше достатъчна, за да плати наказанието за всички грехове. Това обаче не означава всеобщо спасение, защото всеки отделен грешник трябва да приеме изкуплението, осигурено от Спасителя, за да бъде то ефективно в неговия случай (вижте върху Йоан 1:9–12; Йоан 3:16–19). От друга страна, няма библейско основание за ограничаване на думата „всички“ до предполагаемо избрано малцинство, като останалата част от човечеството е изключена от достъпа до спасителната благодат на кръста и следователно е предопределена да бъде изгубена (вижте върху Йоан 3:16–21; Ефесияни 1:4–6).

Смъртта на Христос не само осигури изкупление за греха и по този начин избави покаяните се грешници от втората смърт (виж Откр. 20:5, 14), но и направи възможно тяхното

умиране за покварената, ненородена природа и тяхното възкръсване, за да ходят в нов живот (вижте върху Рим. 6:3, 4; срв. Гал. 2:19, 20; Фил. 3:10; Кол. 3:3).

15. Тези, които са живи. Павел продължава, като подчертава значението на Христовата смърт (вж. на стих. 14). Той говори за преживяването на онези, които са били „кръстени в Неговата смърт“ (Рим. 6:3) и са възкръснали, за да „ходят в нов живот“ (Рим. 6:4; вж. Еф. 2:5–7).

Законно, техният дълг на греха е анулиран и те стоят оправдани пред Бога. Духовно, те са способни чрез божествената благодат да живеят живот, приемлив за Бога, тук и сега, и през цялата вечност. Акцентът тук е върху пълното преориентиране на живота от себе си към Бога. Новият живот свидетелства за преобразяващата сила на Светия Дух. Най-топлите чувства и най-добрите енергии на сърцето са отдадени на Христос, както в малките, така и в големите неща в живота. Животът дава плодове на Духа (Гал. 5:22, 23) и отразява насадата на душата от изпълнението на Божията воля (Пс. 1:2; 119:97). Любовта към Бога и към ближните става водещ мотив на живота, а славата на Бога е целта на всички мисли и действия. Такъв живот става все по-чувствителен към греха, по-осъзнат за собствената си нужда и по-готов да зависи от Христовата благодат.

16. Знаем, че ние. Тоест, ние формираме оценка за. В гръцката дума „ние“ е емфатично. Павел се противопоставя на други, вероятно на своите опоненти в коринтската църква, които са наблягали на „буквата“ на закона и са обръщали толкова много внимание на външния вид (вж. гл. 3:1–3; 4:18).

По плът. Павел отказва да оценява хората въз основа на външния им вид. Съображения като националност, произход, образование, култура, богатство, положение и човешко одобрение не са стандартите, по които той предлага да съди човечеството (вж. 1 Кор. 1:26; 2 Кор. 1:17). „Новото създание“ е това, което има значение (гл. 5:17). Павел сега оценява хората от Христова гледна точка, според техния характер и отношение към духовните неща (вж. Мат. 5:19; 7:20–27; 12:46–50). Този нов стандарт за оценка на хората е друг резултат от смъртта и славното възкресение на Христос. Зрелият християнин вижда всеки човек като грешник, който трябва да бъде спасен и възстановен по Божи образ и по този начин да бъде направен кандидат за небесното царство. Повърхностният външен вид е от малка стойност; сърцето е това, което има значение (вж. 1 Царе 16:7; 2 Кор. 4:18). От тази гледна точка, човек с огромно богатство може да бъде изключително беден, а човек с големи познания – напълно невеж (вижте върху Матей 6:19–34; 1 Кор. 1:21–23; Кол. 2:8).

Познат Христос. Преди обръщането си във вярата, Павел очевидно е гледал на Христос от чисто човешка гледна точка – като на презрян Назарянин, човек от нисък произход и без официално образование, бедняк и самозванец, който е бил отхвърлен и разпнат.

През вековете безброй хиляди плътски настроени хора са правили същата грешка. Нашето време е пълно с хуманистични оценки за Христос. Учените говорят за Него като за велик учител, философите Го гледат като на оракул на истината и мъдростта, социолозите Му приписват заслугата за велик социален реформатор, психолозите Го виждат като задълбочен изследовател на човешката природа, а теолозите Го смятат за най-висшия сред основателите на великите световни религии. Но за тези хора Исус е най-много най-великият, най-мъдрият и най-добрият от великите хора в света. Ученият свят е положил трудоемки усилия, предназначени да пресъздадат историческия и културен контекст на човешкия Исус, но до голяма степен е пренебрегнал стремежа си към по-дълбоко разбиране на Неговата божественост и на Неговата роля като Спасител на човека от греха. Да четеш Библията, както би чел други книги, означава да виждаш в Христос не повече от човек като другите хора. Възможно е да се спираме на известните събития от живота на Исус, да си изградим възвишена представа за Него и да изградим красива система.

на етиката от Неговите учения, но въпреки това пропускат най-важните истини на евангелието. Плът и кръв не разпознават в Него богочовешкия Син на Бога и човека (Мат. 16:17). Само духовното възприятие е способно да разпознава духовните неща (1 Кор. 2:14). Човекът, който е сътворен наново в Христос Исус (2 Кор. 5:17), не омаловажава историческия Христос, а отива отвъд това схващане за Него, за да възвеличи тази скромна личност като Господ и Бог. Той прави това, защото умът му е просветлен от Духа. „Никой не може да нарече Исус Господ, освен чрез Светия Дух“ (1 Кор. 12:3).

Отсега нататък. Тоест, от времето на неговото обръщане във вярата, когато гледната му точка се е променила. Преди това време той е гледал на Христос и другите хора през тесните очи на юдаизма. Като Савел, Павел не е виждал „никаква красота“ в Христос, която да го е карала да „желае“ Спасителя (Исая 53:2). Неизбежният резултат е бил омраза към Исус като Месия и към Неговите последователи (Деяния 8:3; 9:1).

Вече не го познаваме. Тоест, от неневорождената гледна точка, която е поддържал преди обръщането си във вярата. Павел вече го познаваше от личен опит, а не просто от слухове. Противниците на Павел в Коринт претендирали за по-голяма власт и привилегии въз основа на връзката си с апостолите в Йерусалим и може би дори с Исус. Но акцентът върху познанието за Христос „по плът“ кара хората да преувеличават важността на онези неща за Него, които са били физически видими и са били временни, и да подчиняват или напълно да игнорират по-висшите духовни истини, явни и имплицитни в Неговия живот и учения.

17. В Христос. Любимото определение на Павел за това какво означава да си християнин. Когато става християнин, той е кръстен „в Исус Христос“ (Римляни 6:3) и новият живот, който живее отсега нататък, е съсредоточен в Христос (Йоан 15:3–7). Той е съединен с Христос и е изцяло подчинен на Неговия живот, сила, влияние и слово. Целият живот на Павел се движи в нова, духовна сфера. Нищо не е изключено.

Само „в Христос“ грешникът може да намери приемане от Бога (Фил. 3:9) и подкрепа за живеене на новия живот (Йоан 15:4, 5; Гал. 2:20). Радостите и скърбите, триумфите и страданията на живота са „в Христос“ (Рим. 14:17; Фил. 3:9, 10). Дори смъртта е лишена от жилото си, защото онези, които „умират в Господа“, са блажени (Откр. 14:13). Християнството издига всяко човешко преживяване и задължение в нова връзка, обозначена с термина „в Христос“.

Същество. Гръцки ktisis, „творение“, „създадено нещо“, „творение“. За да бъде човек принуден от любовта на Христос да живее вече не за себе си, а за Бога, да съди хората вече не по външен вид, а по дух, да познава Христос по дух, а не по плът, той трябва да бъде създаден като ново същество. За да се преобрази изгубен грешник в „ново създание“, е необходима същата творческа енергия, която първоначално е родила живот (Йоан 3:3, 5; Рим. 6:5, 6; Еф. 2:10; Кол. 3:9, 10). Това е свръхестествено действие, напълно чуждо на нормалния човешки опит.

Тази нова природа не е продукт на морална добродетел, за която някои предполагат, че е присъща на човек и изискващ само растеж и изява. Има хиляди така наречени морални хора, които не твърдят, че са християни и които не са „нови“ създания. Новата природа не е просто продукт на желание или дори на решение да се върши правилно (Рим. 7:15–18), на умствено съгласие с определени доктрини, на замяна на един набор от мнения или чувства с друг или дори на скръб от греха. Тя е резултат от наличието на свръхестествен елемент, въведен в човека, което води до неговото умиране за греха и новораждане. Така ние сме създадени наново по подобие на Христос, осиновени като

синове и дъщери Божии и тръгнали по нов път (виж Езекиил 36:26, 27; Йоан 1:12, 13; 3:3–7; 5:24; Еф. 1:19; 2:1, 10; 4:24; Тит 3:5; Яков 1:18). По този начин ние ставаме участници в божественото естество и ни е даден вечен живот (2 Петрово 1:4; 1 Йоан 5:11, 12).

Новият вярващ не се ражда като напълно зрял християнин; той първоначално има духовната неопитност и незрялост на ранното детство. Но като Божий син той има привилегията и възможността да порасне до пълния ръст на Христос (вижте върху Матей 5:48; Ефесияни 4:14–16; 2 Петрово 3:18).

Станете нови. Вижте върху Рим. 6:4–6. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на думите „всички неща“, последното изречение на стих 17, следователно гласи „те станаха нови“.

18. Всички неща. Тоест, всички „нови“ неща от стих 17 в частност, и следователно също новото служение (гл. 3:6; 4:1) и новото разпознаване на характера (гл. 5:16). Бог е източникът на всичко това.

Помирение. Гръцки *katallagē*, „размяна“, „помирение“, „възстановяване в полза“. В Рим. 5:11 същата дума е преведена като „изкупление“ (вижте коментара там). В Новия завет тя означава завръщане към Божията благосклонност (вижте Рим. 5:1, 10; Кол. 1:20). Идеята за помирение с Бога предполага, че в миналото Бог и човекът са се радвали на общение, че сега съществува състояние на разделение (Рим. 8:7), че Бог е поел инициативата да прекрати това състояние и че следователно е възможно отново човекът да се радва на общение с Бога.

Помирението не включва промяна от страна на Бог, защото Бог никога не се променя (Мал. 3:6; Яков 1:17; вж. Евр. 13:8). Не Бог има нужда да се помири с човека, а човекът има нужда да се помири с Бога (виж 2 Кор. 5:18–20; Еф. 2:16; Кол. 1:20–21). Никога не е имало вражда от страна на Бог. Хората понякога си представят Бог като строг съдия, гневен на грешниците, труден за успокояване, безмилостен, готов да осъди. Тази характеристика Го представя погрешно и е обида за Него. Христос не е трябвало да отиде на кръста, за да умилистави Бога, а като демонстрация на Своята любов. Бог не е поискал смъртта на Сина Си, а Го е дал от сърце, изпълнено с безкрайна любов (Йоан 3:16; 1 Йоан 4:9; вижте върху Рим. 3:25). От друга страна, Бог не може да отмени закона Си и да предотврати последствията от неговото нарушаване, без да отрече собствения Си характер, чийто израз е законът Му. Бог винаги е мразел греха. Той не може, честно казано, да се отнася еднакво към доброто и злото. Изкуплението не променя закона; то променя враждебността, произтичаща от неговото нарушаване. Помирението премахва враждебността чрез заместващо изпълнение на изискванията на закона.

19. А именно. В съвременния английски език „а именно“ или „тоест, да се каже“.

Бог беше в Христос. По-ясен превод на гръцкия език на първото изречение би бил „Бог помиряваше света със Себе Си в Христос [или „чрез Христос“].“ Хората трябва да осъзнаят, че макар Синът да умря на кръста, Той умря като „Божият Агнец“ (Йоан 1:29).

Помиряване на света. Навлизането на греха беше поставило хората във вражда с Бога и целта на Христос, идвайки на този свят, беше да спечели отново обичта и лоялността на хората към Бога.

Без да се вменява. Или „без да се смята“, „без да се броят“. Прегрешенията са записани, обвинени са срещу онези, които са ги извършили, но божествената милост и справедливост са намерили начин да се справят с нарушителите, сякаш не са виновни. Грехът е дълг (Мат. 6:12), за който грешникът някой ден трябва да даде отчет (вж. Мат. 25:19). Но Бог няма да вмени грях на онези, които са се помирили с Него чрез Христос (Пс. 32:2).

Прегрешения. Вижте Матей 6:14.

Поверено ни е. Ето още едно доказателство за Божията любов и Неговата готовност да прощавай. Посланието за помирение е било депозирано, така да се каже, в умовете и сърцата на всички, които го приемат за себе си, за да бъде разпространено сред другите.

Слово. Вижте Йоан 1:1.

20. Ние сме посланици. Гръцко *presbeuō*, буквално „да бъдеш по-възрастен“ и следователно „да бъдеш старейшина“, „да бъдеш посланик“. Това характеризира посланика като човек, отличаващ се с достойнство и опит и следователно облечен с власт. Христовите посланици стават такива по силата на предварителна привързаност към Него и към Неговата кауза (вижте върху Деяния 14:23). Те се отличават със своята вяност (1 Кор. 4:1, 2; 1 Тим. 1:12), с ревността си, с личното си разбиране и опит с великите истини на евангелието и със своето усърдие в изучаването, в молитвата, в спечелването на души и в изграждането на църквата. Няма по-голямо достойнство или чест от това да бъдеш посланик на Христос и небесното царство.

Като че ли Бог. Именно посланикът на Христос говори „словото на помирение“ (ст. 19). Бог говори на хората чрез Своите посланици, както Той помири света със Себе Си чрез Христос. За обсъждане на Божия интерес към грешниците вижте Исаия 1:18; Йеремиа 44:4; Езекиил 33:11; Осия 11:8.

Вместо Христос. Буквално „заради Христос“, тоест, от името на Христос. Християнинът Посланикът в никакъв случай не е заместител на Христос, а просто този, чрез когото се осъществява помирение. Той в никакъв смисъл не е свещенически посредник, защото има само „един посредник между Бога и човеците, човекът Христос Исус“ (1 Тим. 2:5). Помирението вече е осигурено в Христос. Служителят е просто посредникът, чрез когото „словото на помирение“ (2 Кор. 5:19) се провъзгласява на другите. Той не е нито създателят, нито разпределителят му. Той води мъже и жени в Божието присъствие, където те сами преживяват помирение. Неговата задача е да убеди хората, че Бог е осигурил помирение в Христос. По този начин всеки вярващ има достъп до Бога и общува директно с Него (Рим. 5:1; Еф. 2:13, 16–18; 3:12; Евр. 4:14–16).

Помирете се. Бог е авторът и разпределителят на помирение, хората са получателите. Хората не могат да се помирят с Бога чрез оплакване на минали грехове, чрез извършване на тежка служба или чрез практикуване на определени предписани церемонии. Те получават помирение просто като се покаят за греховете си и приемат дара на божествената милост.

21. Направи го грешен. Тоест, Бог се отнесе с Него като с грешник, което Той не беше (вижте ДА 25). Истините, посочени в стих 21, са сред най-дълбоките и значими в цялата Библия. Този стих обобщава плана на спасението, като заявява абсолютната безгрешност на Христос, заместническата природа на Неговата жертва и свободата на човека от греха чрез Него. Вижте върху Йоан 3:16.

Не познаваше грях. Как Исус можеше да дойде на този свят като човешко същество и „във всичко“ да бъде „изкушаван като нас, но без грях“ (Евр. 4:15) е непонятна мистерия. Той никога не е извършил грях, нито с думи, нито с мисли, нито с дела. През целия Си живот Той се пазеше от грях по всякакъв начин. Тук, на земята, Той живя свят, неопетнен и чист живот, винаги съзнавайки, че е в хармония с волята на Отца (Йоан 8:46; 14:30; 15:10; Евр. 7:26; вижте Допълнителна бележка върху Йоан 1; вижте върху Лука 2:52). Христос, Безгрешният, прие грешното човечество в топлото Си сърце на любов и преживя изкушенията, които ни връхлитат, без да бъде в най-малка степен победен от тях. Той „се отъждестви с грешниците“ (Жан. 11:1). Когато на кръста Исус дойде часът, за който беше дошъл на света (Йоан 8:20; 12:23, 27; 13:1; 17:1; 18:37), Той беше

„принесе жертва, за да понесе греховете на мнозина“ (Евр. 9:28) и стана „Божият Агнец, Който взема греха на света“ (Йоан 1:29).

Вината за греховете на света Му беше вменена, сякаш всички бяха Негови (Исая. 53:3–6; 1 Петрово 2:22–24). „Той беше причислен към беззаконниците“ (Марк 15:28). Христос се отъждестви с греха; Той го прие върху Себе Си в истински смисъл и почувства ужаса на отделянето от Бога.

Божията правда. Вижте Рим. 5:19. Както греховете ни бяха вменени на Христос, както ако бяха Негови, тогава Неговата правда ни се счита, сякаш е наша.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 6Т 214

7 АА 51; ЕВ 64; МЛ 342; РК 175; 2Т 339; 3Т 14

10 ПК 716; Те 143; 1Т 123; 2Т 312; 4Т 84, 384; 5Т 34, 483, 510; 6Т 89; 7Т 218

14 СН 633; COL 235; CSW 52; DA 564, 660; Ед 66, 297; FE 264, 294; МН 500; ММ 316; 3Т 188; 4Т 457; 5Т 206; 7Т 139

15 КОЛ 326; 5Т 542

17 АА 476; Ед 172; FE 264; GC 461; LS 40; МН 492; МЛ 26; SC 57; SL 55; 1Т 32; 2Т 294; 4Т 625; 5Т 650; 8Т 84

19 DA 762; Ед 28; GC 417, 502; PP 64, 366; SC 13, 35; 5Т 739

20 DA 441, 510; EW 64; PP 580; 1Т 431; 2Т 102, 336, 342, 705; 4Т 229, 393, 523; 6Т 427

21 CSW 89; CT 22; FE 272; МЛ 11; ММ 27; SR 225; 1Т 482; 2Т 212; 3Т 372; 5Т 229

ГЛАВА 6

2

1 Че се е доказал като верен служител на Христос, както чрез своите увещания, 3 и чрез непорочност на живота, 4 и чрез търпение на всякакви скърби и унижения заради евангелието. 10 За което говори още по-смело между тях, защото сърцето му е отворено към тях, 13 и очаква същата обич и от тях, 14 като ги увещава да бягат от обществото и сквернотата на идолопоклонниците, като сами по себе си храмове на живия Бог.

1. Работници заедно. Принципът на сътрудничеството е жизненоважен за личните духовни постижения и за успеха в християнската служба. Бог не се освобождава от доброволното сътрудничество на човека (Ж.В. 535). Способността на човека за добро зависи изцяло от степента на неговото сътрудничество с божественото (вж. Йоан 5:19, 30; Ж.В. 297). Християнските служители и работници не трябва да се опитват да работят със собствена сила или мъдрост и Бог не ги оставя на собствените им средства или на собствените им ресурси. Това сътрудничество между Христос и Неговите посланици трябва да бъде толкова тясно и непрекъснато, че „те да бъдат способни да вършат делата на Всемогъществото“ (Ж.В. 827). Христос е повече от наблюдател, просто гледащ; Той е активен партньор във всичко, което правят (Фил. 2:12, 13; вж. Евр. 1:14).

Приемам. Гръцката дума *dechomai* означава „да приема благосклонно“, „да одобрявам“, „да прегърна“. Възможно е да се даде умствено съгласие с Божията благодат и въпреки това да не се ползваме от нея. Тази истина Христос илюстрира чрез семето, което е паднало на камениста земя и сред тръни (вижте Матей 13:5-7). Въпреки че коринтяните бяха откликнали на по-ранните увещания на Павел

2

Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с ексегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (2 Кор. 3:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

и бяха помирени с Бога, това не беше достатъчно. Делото на тяхното спасение, поотделно, все още не беше завършено. Християнският живот е започнал едва когато хората са помирени с Бога и по този начин влязат в нова връзка с Него. Вярно е, че в момента на помирение те са в спасено състояние. Те са оправдани чрез Божията благодат. Но евангелието на Христос включва много повече от прощката на минали грехове; то предвижда и трансформация на характера, чиято цел е живот, в който грехът не навлиза (вижте върху Рим. 6:5–16; 2 Кор. 1:22; 3:18). Първоначалното приемане на Божията благодат, което носи оправдание, трябва да бъде последвано от непрекъснато приемане на благодат, което произвежда освещение.

Благодат. Вижте Рим. 3:24.

Напразно. Тоест, без да е послужило за някаква полезна цел (вж. Исая 55:10, 11).

Важното е начинът, по който човек получава благодат и продължава да я получава (виж Мат. 13:23; Деяния 2:41).

Божията благодат се приема напразно

- 1. Когато е пренебрегната. Постоянното невнимание може да оглуши сърцето за Божия глас. А Пътеводител за пътуване е от малка стойност за човек, който се лута, без да го изучи или да следва инструкциите му.
- 2. Когато е изопачено, като се използва като прикритие за грях (Римляни 6:1, 15). Небиблейското Аргументът, че Божията благодат отменя Неговия закон (виж Рим. 3:31), се изтъква от някои като извинение за това да правят каквото си искат, вместо да се подчиняват на Бога (виж Евр. 10:29).
- 3. Когато е фалшифицирано с човешки идеи и методи. Хората получават Божията благодат напразно, когато се стремят да спечелят заслуги пред Бога чрез педантичен легализъм (Рим. 6:14, 15; Гал. 10:14). 2:21; 5:4; Еф. 2:8, 9).
- 4. Когато се приема само чрез интелекта и не се прилага в живота; когато не пречиства сърцето и не води до пълно и пламенно послушание на Божието Слово. Разбирането без приложение е като да изучаваме химията на храните, но да пренебрегваме храненето (Матей 7:20–24).

Ако няма напредък отвъд първата стъпка на оправданието, Божията благодат е била получена напразно. Тя не е послужила за никаква полезна цел. Понякога е необходимо да се зареди помпа, за да започне да работи, но зареждането не е самоцел. По същия начин Бог дава благодат, за да оправдае покаяния се грешник, но само за да го постави в позиция, в която може да получава продължаваща благодат, която да му помогне да живее над греха. Оправданието чрез благодат е само началото на християнския живот.

2. Чух те. Този стих е коментар в скоби относно приемането на божественото благодат (ст. 1). Това представлява спешен призив към хората да търсят помирение с Бога, за да не получат Божията благодат напразно. Цитатът е от LXX на Исая 49:8 (вижте коментара там). Исая очаква с нетърпение „деня на спасението“ като времето на Месията. Павел тук признава, че пророчеството се е изпълнило в Христос. Първото пришествие на Христос е поставило началото на ера, благоприятна за спасението (вижте ДА 37). Докато Христос ходатайства за грешниците, „денят на спасението“ ще продължи.

Успя. Тоест, помогна.

Прието време. Тоест, време, когато покаяните се грешници ще бъдат приети (вижте Исая 49:8).

Ден на спасението. Тоест, времето, през което светлината на благодатта се задържа (виж Йоан 12:35). В крайна сметка денят на милостта ще приключи и когато това стане, няма да има втори шанс за онези, които са отхвърлили Божията благодат. Хората често отлагат, защото мислят, че денят на спасението ще продължи безкрайно, че временните въпроси изискват

Първото съображение е, че удоволствието трябва да се преследва, че утре ще бъде по-лесно да се покаеш и повярваш, отколкото днес. Те забравят, че единственото време, което човек има за спасение и за победа над всеки грях, е настоящият момент и че отложената победа се превръща в поражение. Отлагането е едновременно глупаво и опасно. Животът може да бъде прекъснат; влошаването на ума и тялото може да направи вниманието към духовните неща трудно или невъзможно. Сърцето може да бъде фатално закоравяло и желанието за спасение да бъде изгубено; Светият Дух може да спре да се стреми. Отлагането в крайна сметка е еквивалентно на отхвърляне.

3. Съблазн. Буквално „повод за препъване“. Павел се стреми да извършва служението си (вж. ст. 1), така че да не дава на хората никакво извинение заради него за отхвърлянето на Божията благодат. Следователно е наложително собственият му живот да бъде в пълна хармония с евангелието, което проповядва. В ст. 3–10 Павел изброява доказателства, че животът му е в хармония с посланието му. Той не е дал на коринтяните никаква причина да го обвиняват като служител.

Служение. Могат да се цитират текстови доказателства (вж. стр. 10) за четене на „нашето служение“. Тук Павел говори за собственото си служение като посланик на Христос. Той е страдал, трудил се е, изучавал е и е проповядвал Словото, за да избегне даването на повод за обида (1 Кор. 8:13; 10:32, 33; Фил. 2:15; 1 Сол. 2:10; 5:22; вж. 10:16). Въпреки това в Коринт имаше редица хора, които се бяха обидили. Може би би било невъзможно да се проповядва и да се действа така, че никой да не се обиди. За някои дори истината и святостта са обидни; мъжете, които слушаха Исус, се обидиха от Него (Йоан 6:60, 61, 66). За други всяко предупреждение срещу грях или грешка е обидно. Но за истинските християни посланикът на евангелието няма да обиди с прояви на гордост, непочтителност, отчужденост, съмнителни навици или практики, неучтивост или вулгарност.

Доколкото е възможно, евангелският служител трябва „да живее в мир с всичките човеци“ (Римляни 12:18), но както Исус, така и Павел разпалваха вражда, където и да отиват. Исус „не дойде да донесе мир, а меч“ (Матей 10:34) и предупреди, че „врагове на човека ще бъдат неговите домашни“ (ст. 36). Никой християнин никога не е срещал повече врагове от Христос, а Неговите ученици бяха обвинени, че са „обърнали света с главата надолу“ (Деяния 17:6). Във всяка епоха Божиите служители са намирали конфликтите за неизбежни. Християнската добродетел и Божият стандарт за праведност често пречат на греховните удоволствия на хората, а нечестивите хора са склонни да обвиняват в нарушители на реда онези, които предупреждават срещу злите им пътища. Никой проповедник не може да се надява да проповядва истината вярно, без да обиди хора, чийто живот по този начин се оказва погрешен.

4. Да одобряваме себе си. Павел отново повдига проблема с похвалата, към който често се позовава в това послание (гл. 3:1–3; 4:2; 5:12; 10:12, 13, 17, 18). Той се е стремил да направи ясно разграничение между правилния вид похвала и тази, която е погрешна. В гл. 6:3–10 той хвали собственото си служение, посочвайки личното си поведение и живота си на труд и страдание за Христос. Истинската похвала се състои от дела, а не от думи.

Търпение. Гръцки *hupomonē*, „постоянство“, „издръжливост“, „търпеливо чакане“ (вж. Лука 8:15; 21:19).

Страдания. Гръцки *thlipsis*, „угнетение“, „тесноти“, буквално „притискане“ заедно“, „натиск“ (вж. гл. 1:4, 8; 2:4; 4:17; и др.).

Необходимости. Гръцки *anagkai*, „бедствия“, буквално „тесни трудности“.

Бедствия. Гръцки *stenochōriai*, „тежки бедствия“, „крайни страдания“, буквално „тесни пространства“. Тази дума изобразява състояние на крайна и неотложна нужда, в която човек е

сякаш затворени, без място за движение. Тук Павел говори за изключително трудни и привидно невъзможни ситуации, като тези, с които се сблъскаха израилтяните при Червено море (Исх. 14:1–12).

5. Набиване. Или „удари“, „побоища“. Вижте върху Мат. 10:17; 2 Кор. 11:24, 25.

Смут. Гръцки *akatastasiai*, „разстройство“, „смущения“, „объркване“. Същата дума е преведено като „вълнения“ в Лука 21:9. Павел и неговите спътници често са били обект на тези „вълнения“ и обикновено са били обвинявани в започването им. При такива обстоятелства апостолите са били в изключителна опасност. Такива преживявания са ги сполетели в Антиохия Писидийска (Деяния 13:50), в Листра (гл. 14:8–19), в Солун (гл. 17:5), в Коринт (гл. 18:12), в Ефес (гл. 19:23–41) и в Йерусалим (гл. 21:28–31; 23:7–10).

Трудове. Вероятно е препратка към труда на Павел при изработването на шатри и съпътстващите го трудове върху служението му (1 Кор. 3:8; 4:12; 15:58; 1 Сол. 2:9; 2 Сол. 3:8).

Бдение. Или „безсъние“ (Деяния 16:24, 25; 20:7, 31).

Пости. Вероятно включващи както доброволно въздържание от храна (Деяния 9:9; Деяния 13:2; Деяния 14:23), така и глад, произтичащ от бедност или други обстоятелства (2 Коринтяни 11:9, 27; Фил. 4:10–12).

6. Чистота. Дотук Павел изброи трудностите, съпътстващи неговото служение (вж. гл. 4:8–11; 11:23–27). Сега той излага онези положителни морални и духовни качества, които трябва да характеризират живота на християнския служител в частност и да утвърждават неговата мисия като посланик на Христос. Тези положителни черти му позволяват да издържа с твърдост обидите, преследването и лишенията, които обстоятелствата му налагат. По Божията благодат тези преживявания узряват, облагородяват и усъвършенстват характера му. Тук Павел несъмнено говори както за чисти мотиви, така и за чисто поведение, за целомъдрие както на ума, така и на тялото. Чистотата е основно изискване за безупречно служение (вж. 2 Кор. 11:2; 1 Сол. 2:10; 1 Петр. 3:2; 1 Йоан 3:3; вижте върху Мат. 5:8).

Знание. Тоест, за небесното царство, включително цялата област на божественото истината, разкрита в Библията. Истинската религия не процъфтява, хранейки се с невежество. Едно от най-сериозните задължения на всеки християнин е да придобие ясна и всеобхватна представа за евангелието, както е изложено в Божията книга. Вижте върху Лука 1:77; 11:52; 1 Коринтяни 1:5.

Дълготърпение. Гръцки *makrothumia*, „търпение“, „постоянство“, „непоколебимост“, „издръжливост“. Качеството дълготърпение позволява на служителя да търпи дълго недостатъците, провалите и тъпотата, които понякога се срещат у потенциалните новопокръстени, а често и у онези, които се противопоставят на истината.

Доброта. Гръцки *chrēstotēs*, „морална доброта“, „почтеност“, „доброта“ (виж в Рим. 3:12). Самото знание води до гордост и нетърпимост (1 Кор. 8:1–3). Много т. нар. християни, които твърдят, че знаят истината, намират за невъзможно да защитят вярата си, освен чрез страстни аргументи. Те не могат да говорят за истината, без да се ядосват на онези, които не са съгласни. Християнският служител, по-специално, трябва да се пази от тази нехристиянска склонност. Особено по време на преследване, под фалшиво обвинение или когато неговите новоповярвали не го ценят както трябва, той трябва да наблюдава собствения си дух с голяма бдителност.

Чрез Светия Дух. Светият Дух е активният инструмент в култивирането на всички тези добродетели (Гал. 5:22, 23). Възможно е да притежаваме тези черти до известна степен, поне повърхностно, отделно от Светия Дух, но никога в тяхната пълнота.

Любов. Гръцко *агапе* (виж върху Матей 5:43, 44). Най-висшата характеристика на евангелския служител е този главен и всепроникващ плод на Духа (виж върху 1 Коринтяни 13). За коментар относно „лицемерната любов“ виж върху Римляни 12:9. Без това качество посланикът на Христос става твърд, студен, самодоволен и критичен. Чистотата и силата са невъзможни без любов.

7. Истина. Вижте върху Йоан 1:14; 8:32. Няма по-строго изискване към проповедника от това да провъзгласява истината, без да я намалява или добавя към нея. Да бъдеш въплъщение на истината, в живота, в думите, в делата, представлява върховният тест за искреност. Бог е истина (Пс. 31:5; Ер. 10:10) и истината е вечна, както е вечен Бог (Пс. 100:5; 146:6). Въплътеният Христос беше пълното и съвършено откровение на истината (Йоан 14:6). Истината трябва да се търси усърдно и да се превърне в средство за обновление (Яков 1:18) и осветление (Йоан 17:17), както и в модел за ежедневно поведение (3 Йоан 3, 4). Истината е от малка стойност, когато се приема само като интелектуална концепция (Йоан 3:21; 1 Йоан 1:6), защото всеотдайното приемане на истината означава пълно подчинение на цялата Божия разкрита воля. Притежаването и практикуването на истината е белег на истинския християнин (вижте върху Матей 7:21–27).

Сила. Гръцки *dunamis*, „сила“, „способност“, „присъща мощ“. Истината и мощта са допълващи се. Божията истина без Божията сила няма практическа стойност. Само властта, без истина, води до потисничество. Истината, и властта идват от Бога и двете трябва да бъдат под контрола на любовта (вижте гл. 5:14). Единственият валиден авторитет за религиозните вярвания е истината, както е изложена в Божието Слово, приложена към живота чрез Божията сила и държана под контрола на Неговата любов.

Всеоръжието на правдата. Павел използва образа на воюването, за да опише съдбата на Християнин (Еф. 6:11–17). Да бъдеш облечен в всеоръжието на Христос означава да бъдеш облечен в Неговата праведност.

8. Чест и безчестие. Стихове 8–10 представят поредица от сдвоени контрасти (вж. гл. 4:8–10). Повечето, ако не и всички, от тези преживявания са сполетели с Павел във връзка с неотдавнашната криза в коринтската църква. Неговата реакция на тези променящи се обстоятелства го хвали като служител на евангелието. Той остава търпелив и смел и затова винаги се получава добро.

От една страна, той беше почитан от хората (Гал. 4:14), а от друга, опозоряван и дискредитиран (1 Кор. 4:11–13). Но той винаги отговаряше в духа на Христос и в хармония с Неговите заповеди (Мат. 5:38–42; Лука 6:22; 10:16; Гал. 1:10). Лъжеапостоли в Коринт го бяха очерняли. Все още имаше някои, които презираха проповедите и служението на Павел и говореха за него като за самозванец (2 Кор. 2:17; 4:2; вижте гл. 11:22). За Павел това само предоставяше възможност за общение с Христос в Неговите страдания (Фил. 3:10; вж. Мат. 5:11; 1 Петр. 4:14). Павел и неговите спътници не се обидиха, нито като проявиха негодувание, нито като се самовъзвеличаваха.

9. Като неизвестен. Тоест, неясен. Вероятно Павел говори за липсата на пълномощия (гл. 3:2). За разлика от тях, юдаистите (вижте гл. 11:22) се смятаха за изтъкнати мъже. По същия начин светът не познаваше нашия Господ (Йоан 1:10). Дори братята Му не успяха да Го разпознаят. Съгражданите Му Го познаваха само като „сина на дърводелеца“ (Мат. 13:55). Духовната слепота скри истинския Исус от очите на Неговото поколение. Така е и с

Християни във всяка епоха (Йоан 16:33; 1 Йоан 3:1, 13). Светът възхвалява величие и сила, основани на произход, богатство, интелектуално величие и положение, но величието, основано на святост и смирение, получава малко признание. Християните трябва да бъдат подготвени за погрешно представяне, неразбиране, презрение и преследване, защото техният живот, опит, принципи, амбиции и надежди са безсмислени за естествения човек (1 Коринтяни 2:14).

Добре познат. Тоест, признат и уважаван от искрени мъже.

Като умиращ. За светското око Павел може би е бил на прага на смъртта, но за духовното око той е притежавал вечен живот (1 Йоан 5:11, 12). Неговите страдания са изглеждали за смътния поглед на противниците му като доказателство за Божието неодобрение и наказание, но с духовно прозрение Павел се е радвал на общение с Христос в Неговите страдания (Фил. 3:10) и е разпознавал доказателства за голямата Божия любов към него (1 Кор. 11:32; Евр. 12:6; Откр. 3:19).

Наказан. Или „наказан“. Вижте на гл. 4:9.

10. Като скърбящ. Павел сякаш няма причина само за меланхолия. За него обаче скръбта и радостта не са взаимно изключващи се алтернативи, защото той знае как да се радва сред скръб. Той се радва на Божието провиденческо ръководство, дори когато има причина за скръб. Това отношение отразява ума на Христос (Рим. 12:12; Фил. 4:4, 11; Евр. 2:10–18). Християнството не само подкрепя душата в часа на изпитанието, но и придава дух на радостен триумф и изпълва ума с увереност и надежда. (Ис. 61:3).

Триумфалният дух на Павел е може би най-добре представен в книгата Филипияни, чиято ключова дума е „радвайте се“. И все пак, когато пише тази книга, Павел е в затвора, изоставен, сам и в опасност от незабавна екзекуция. Истинският християнин винаги може да се радва на добра съвест, на чист и благороден ум, на божествена благосклонност и на спасението на своите близки (Евр. 12:2). Той се е научил да бъде доволен, каквото и да е призван да понесе (Фил. 4:11). Животът на удовлетворение и радост е неотменимото право по рождение на християнина. Да бъдеш избавен от силата на греха и ръцете на Сатана, да бъдеш „повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил“ (Рим. 8:37), да бъдеш спасен „докрай“ (Евр. 7:25) – всичко това е достатъчна причина за живот на радост и щастие.

Беден. Тоест, „ниски духом“ (вижте Матей 5:3). За светското око Павел наистина беше беден, но за духовното око той беше богат. Той беше претърпял загубата на всичко (1 Кор. 4:11; Фил. 3:7, 8; 4:12). Като цяло е бил избор и участ на християните да останат бедни в материално отношение. Вярващите в Йерусалим доброволно се отказаха от земното си богатство (Деяния 2:44, 45; 3:6; 5:1–3). Животът не може да се оценява по външния вид. Що се отнася до Божието царство, нещата не са такива, каквито изглеждат. Хората стават истински богати не като пазят, а като дават (вижте Притчи 11:24). Те се обогатяват с неизследимите богатства на Христос (Исая 55:1, 2; Деяния 20:35; 2 Кор. 8:9; Ефесяни 3:8; 1 Тим. 6:18). Те стават богати, като дават небесните благословии на другите (Исая 58:6–14).

Притежаване на всички неща. В Христос вярващият става наследник и притежател на всички неща (Мат. 5:5; 16:25; 19:29; Марк 10:28–30; Рим. 8:17; 1 Кор. 3:21–23; Откр. 3:21). Евангелието обогатява хората с благородни мисли, високи цели, възвишени надежди, божествено общение, чистота на сърцето, хармония на битието, способност да се наслаждават на всичко, което Бог е създал. Вижте Матей 6:24–34.

11. Вие, коринтяни. Само тук в двете си послания Павел се обръща към коринтяните по име. Той ги призовава да му отвърнат със същата любов, да се отнасят с него така, както той се е отнасял с тях.

Устата ни е отворена. Павел не скри нищо от коринтяните. Той би кажи каквото е имало да се каже, за да могат да знаят фактите.

Нашето сърце. Във всичките си отношения с тях, в своите увещания и укори, пред лицето на техните проблеми и критики, Павел е говорил от изобилието на сърцето си. Никога, дори до днес, той не е избягвал да им изразява най-съкровени мисли и чувства. През цялото време е говорил открито и безрезервно; не е премълчал нищо (вж. Мат. 12:34; Рим. 10:10). Сърцето му винаги е било изпълнено с любов към тях и дори сега копнее за тях и за техния любящ отклик. Той е посрещал всичките им критики в духа на Христос, с широко сърце.

12. Стеснен. Или „ограничен“, „затворен на тясно място“, „притиснат“. Павел Любова към тях по никакъв начин не е ограничена. Ако е имало липса на съчувствено разбиране, то не е било от негова страна. Коринтяните нямат тясно място в сърцето му, но очевидно някои от тях са имали оскъдно място за него в чувствата си.

Черва. Тоест, сърцето, белите дробове, черния дроб, горната част на червата и т.н. Тази област на тялото е била смятана от древните за седалище на чувствата (Фил. 1:8; 2:1). Каквото и да е било неприятно и нежелателно в отношенията между Павел и коринтяните, то не е съществувало в сърцата на Павел и неговите спътници.

13. За възмездие. Павел смята коринтските вярващи за свои духовни деца (1 Кор. 4:14, 15) и като техен духовен баща е излял върху тях пълна мярка бащинска любов. В замяна той копнее за тяхната любов. Няма ли те да разширят сърцата си достатъчно, за да направят място за него? Това ще реши всички проблеми и ще премахне всички лоши чувства между тях (вж. Гал. 4:12; 1 Сол. 2:11).

14. Не бъдете. Буквално „не ставайте“. Глави от 6:14 до 7:1 представляват разширен скоби, каквито се срещат често в писанията на Павел. Те се състоят от предупреждение срещу всякакъв вид общуване с невярващи, което би поставило християните в ситуации, в които им е трудно или невъзможно да избегнат компромис с принципите. Тази забрана включва брачните отношения (вижте върху гл. 7:1), но в никакъв случай не се ограничава до тях. Предупреждението на този пасаж в скоби вероятно е било внушено на Павел от съвета му в гл. 6:12, 13 да не бъде тесногръд и изключващ. Ако е така, целта му е била да не остави на коринтяните причина да заключат, че трябва да бъдат толкова великодушни, че да влязат в интимно общение с невярващи. Фактът, че стих 14 започва с думите „не ставайте“, показва, че Павел е мислил предимно за бъдещето, а не за миналото.

Неравномерно впрегнати. Гръцко heterozugeō, „впрягам в неравностойно партньорство“.

Представката хетеро- тук обозначава лица от различен вид (вж. Мат. 6:24). С оглед на факта, че Павел се обръща към членовете на коринтската църква като към християни, останалите, за които се говори, са нехристияни. Принципът, посочен тук, е подобен на този в Изх. 34:16; Втор. 7:1–3; вж. Лев. 19:19; Втор. 22:10; Фил. 4:3. Разликата в идеалите и поведението между християни и нехристияни, вярващи и невярващи е толкова голяма, че влизането в каквато и да е обвързваща връзка с тях, независимо дали в брак, в бизнес или по друг начин, неизбежно изправя християните пред алтернативите да изоставят принципите си или да понесат трудности, причинени от различията във вярванията и поведението си. Да влязат в такъв съюз означава да се подчиняват на Бога и да се пазарят с дявола. Отделянето от греха и грешниците е изрично посочено в Писанията (Лев. 20:24; Числа 6:3; Евр. 7:26; и др.). Никой друг принцип не е бил по-стриктно предписан от Бог. През цялата история на Божия народ нарушаването на този принцип неизбежно е довело до духовна катастрофа.

С невярващите. За онези, които не приемат Христос като свой Спасител и Неговите учения като свой стандарт за вярвания и поведение, идеалите, принципите и практиката на християнството са глупост (1 Кор. 1:18). Поради своя възглед за живота, невярващите често намират за много трудно да толерират модел на поведение, който е склонен да ограничава собствения им начин на живот или внушава, че техните концепции и практики са зли или по-нисши. Павел не забранява всякакво общуване с невярващи, а само такова общуване, което би намалило любовта на християнина към Бога, би опетнило чистотата на неговия възглед за живота или би го довело до отклонение от строг модел на поведение. Християните не трябва да отбягват своите роднини и приятели, а да общуват с тях като с живи примери за приложено християнство и по този начин да ги спечелят за Христос (1 Кор. 5:9, 10; 7:12; (10:27)). Решителният въпрос е: Дали християнинът избира да общува с невярващия поради привързаност към светските пътища или поради искрено желание да бъде благословия за невярващия и да го спечели за Христос? Втори въпрос, и не по-малко важен за самия християнин, е: Чие влияние е вероятно да надделее, това на Христос или това на злия? Когато става въпрос за обвързваща връзка като брака обаче, християнинът, който истински обича Господа, при никакви обстоятелства няма да се обедини с невярващ, дори с благочестивата и иначе похвална надежда да го спечели за Христос.

Почти без изключение разочарованието е резултат от действие, противоречащо на мъдрия съвет, даден тук от апостола. Тези, които изберат да се вслушат в този съвет, могат да очакват по специален начин да се радват на Божията благосклонност и ще открият, че Той е приготвил за тях нещо, далеч надхвърлящо всички планове, които биха могли да имат за себе си.

Какво общение? Чрез поредица от пет риторични въпроса (ст. 14–16) Павел противопоставя непримиримото и взаимно изключващо се противопоставяне между игото на Христос и това на света. Всеки съюз, в който характерът, вярванията и интересите на християнина губят нещо от своята отличителност и цялост, е забранен. Християнинът не може да си позволи да влезе в каквато и да е връзка със света, която изисква компромис. Разграничителната линия е ясно определена между (1) праведност и неправда, (2) светлина и тъмнина, (3) Христос и Сатана, (4) вяра и неверие, (5) храма на Бога и храма на идолите.

15. Конкорд. Гръцки *sumphōnēsis*, „съгласие“, „споразумение“. Относно сродната дума *sumphōnia* вижте върху Лука 15:25. Между Христос и Сатана има пълно несъгласие.

Белиал. Гръцко *Belial*, транслитерация от евр. *beliya'al*, „безполезен“ (виж върху Втор. 13:13; Съдии 19:22; 1 Царе 2:12). Текстовите доказателства обаче подкрепят (вж. стр. 10) четенето *Beliar*. Четенето *Belial* се появява само в няколко късни ръкописа и вероятно е влязло в KJV чрез латинската Вулгата. Тук думата е олицетворение на Сатана, представляващо безполезността и празнотата на нещата, чрез които той се стреми да привлече и примами хората в грях. Използва се и за последователите на Сатана (Втор. 15:9, в полето; 1 Царе 25:25; 30:22; Пс. 41:8, в полето). Христос и *Belial* са противоположните лидери във великата борба между праведността и неправдата (Откр. 12:7–9; вж. гл. 20:7–

9). Грехът не е абстрактно нещо. Зад всичко, което е истинско, свято и праведно, стоят свръхестествените сили на вселената, водени от Христос. Зад всичко, което е зло и безполезно, стоят свръхестествените сили на тъмнината, водени от Сатана. Целият свят е подреден зад единия или другия (1 Петрово 5:8–9; Откровение 12:11).

Изборът на човека между тези двама световни владетели трябва да бъде ясен и решителен. Христос е Князът на светлината (Йоан 1:9; 8:12). Неговите последователи са наречени деца на светлината (Матей 5:14;

Йоан 12:36; Ефесяни 5:8). Те ходят в светлината и тяхната съдба е градът на светлината, където няма никаква тъмнина (Йоан 12:35, 36; 1 Сол. 5:4, 5; 1 Йоан 1:5–7; Откр. 22:5).

Сатана е князът на тъмнината (Колосяни 1:13). Неговите последователи са чада на тъмнината (Йоан 3:19; Ефесяни 5:11). Те ходят в тъмнина сега и тяхната съдба е вечна тъмнина (Матей 22:13; 25:30; 2 Петрово 2:17; 1 Йоан 1:6; Юда 13).

16. Съгласие. Или „съгласие“, „съгласие“ (Лука 23:51). Не може да има съюз между Христос и Сатана, между истинския Бог и лъжливите богове, между християнството и езичеството. Павел заявява, че съюз между вярващи и невярващи е също толкова немислим.

Вие сте храмът. Вижте върху 1 Кор. 3:16, 17; 6:19, 20.

Ще остана. Цитирайки Лев. 26:11, 12, Павел прави аналогия между еврейския Храмът и християнската църква. Храмът в Йерусалим е построен за слава на Йехова, е почетен от славата на Неговото присъствие в Шекина и е Негово обиталище (1 Царе 6:12, 13; вж. Изх. 25:8; 29:43–45; Евр. 8:1, 2). Църквата е съставена от онези, които са родени в Христос (Евр. 3:6; 12:23). Те съставляват тялото на Христос (Кол. 1:24), който е главата (Еф. 1:22). Той възнамерява да обитава в тях, както е правил в древния Храм (1 Кор. 3:16, 17; 6:19, 20); но как може да го направи, ако те са в „съгласие“ с идолите?

Бъди техен Бог. Тази формула „Аз ще бъда техен Бог, а те ще бъдат Мои люде“ се среща често в целия Стар завет и представлява декларация за заветните отношения, в които Бог е възнамерявал да влезе с Израел от древността (вижте Осия 1:9, 10) и сега възнамерява да влезе с народа Си днес.

17. Затова излезте. Тук Павел комбинира различни старозаветни пасажи, като например Ис. 52:11–12; Йер. 51:6, 45. Историческата препратка е към напускането на пленените израилтяни от древен Вавилон, което Павел тук използва като илюстрация на отделянето на Божия народ от света и от духовния Вавилон (вижте Откр. 18:4). При завръщането си от плен на юдеите е наредено да не носят със себе си нищо, което да наподобява езическо идолопоклонство. По подобен начин на духовния Израел е наредено да „не докосва нечисто нещо“ (вижте Ис. 52:11, 12).

18. Отец. Стих 18 се състои от друга мозайка от идеи, събрани от различни пасажи на Стария завет (2 Царе 7:8, 14; Исаия 43:6; Йеремиа 31:9). Сравнете 2 Коринтяни 6:18; вижте върху Матей 6:9.

Синове и дъщери. Привилегията да станат осиновени синове и дъщери на Бог е върховната привилегия, която Той дава на онези, които са родени от Духа (вижте върху Йоан 1:12–13; 3:3, 5; 1 Йоан 3:1, 2). Тук Бог обещава да действа като баща на онези, които стават Негови деца, да бъде техен хранител, защитник, съветник, водач и избавител. Въпреки че мъжете стават Божии синове чрез осиновяване, същият процес се нарича и ново раждане (Йоан 1:12, 13; 3:3, 5).

В резултат на вярата на вярващия в Христос, свръхестественото действие на Духа на Бог създава нов духовен живот, който прави човека син Божий. Тази връзка Баща-син е толкова реална и жизненоважна, колкото и човешката връзка, използвана за нейната илюстрация. В живота на Исус като Син Божий имаме перфектен пример за връзката, която е наша привилегия да имаме с нашия небесен Отец като Негови синове (вижте върху Лука 2:49; Йоан 1:14; 4:34; 8:29). Ключът към тази връзка е любовта, а резултатът от нея е послушно доверие. Същественото качество на бащинството е любящата власт, както това на синовството е доверие и послушание. Без тези качества...

качества не може да има истинско преживяване баща-син (Рим. 8:9, 10:2 Кор. 7:1; 1 Йоан 1:1–7). Бог възнамерява те да бъдате реалност в живота на всеки християнин.

Всемогъщ. Божествена титла, използвана също тук и често в книгата Откровение (Откр. 1:8; и др.). Това заглавие тук подчертава сигурността и величието на обещанието от 2 Кор. 6:17, 18. Сравнете еврейския еквивалент (вижте том I, стр. 171). Глава 7:1 завършва поредицата от мисли, която Павел започна в гл. 6:14 (вижте коментара там).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 1Т 381, 432; 6Т 297

1–4МН 116

1–10ФЕ 533

2 МВ 151; МВ 151; СС 34; 2Т 102; 5Т 635; 9Т 129

3 ГВ 60

3–10АА 369; ГВ 60

7 ЕВ 273; МЛ 94; РК 111, 725; 2Т 446

10 Изд. 68; СР 313

14 СС 38; ЕВ 617; ЛС 321; РР 175; 1Т 200; 2Т 44, 689; 4Т 504, 505; 7Т 108

14, 15 ФЕ 476; ГВ 392; РК 58; ТМ 271; 2Т 48; 3Т 248; 4Т 346

14–16 ММ 45

14–18ФЕ 499, 533; МН 404; 3Т 373; 5Т 13, 364; 6Т 195; 8Т 223

15 СТ 330; 1Т 279, 289, 408; 2Т 168, 344; 4Т 187; 5Т 52, 340

15, 16 ПП 563

15–185Т 431

16 ДА 161, 311; ЕД 258; ГВ 254; МН 146; ТМ 388; ВМ 130

16–18ФЕ 480; ТМ 272

17 СН 291, 589; СТ 328; ЕВ 242; ФЕ 311, 483, 501; МР 313; РР 458; СР 60; Те 119;

1Т 242, 279, 288, 405, 503; 2Т 48, 125; 3Т 126, 458; 4Т 577, 583; 6Т 95, 147

17, 18 СН 51; ЕВ 622; ФЕ 142, 502; ГС 475; ЛС 292; МЛ 260; МР 81, 139; РК 59; РР

175; Те 189; 1Т 510, 663; 2Т 43, 441, 592; 3Т 245, 566; 4Т 109; 6Т 91; 7Т 164; 8Т 41;

9Т 17; ВМ 254

18 СН 590; МЛ 83, 86, 98; 2Т 593; 4Т 624, 653; 5Т 348, 368; 6Т 190; 7Т 226; 8Т 177; 9Т

188, 287

ГЛАВА 7

1 Той продължава, като ги увещава към чистота на живота, 2 и да го обичат така, както той го прави към тях. 3 За да не изглежда, че се съмнява, той заявява каква утеха е намерил в страданията си чрез разказа на Тит за тяхната благочестива скръб, която предишното му послание е причинило у тях, 13 и за тяхната милост и послушание към Тит, в отговор на предишните му хвалби с тях.

1. Тези обещания. Тоест, обещанията от гл. 6:17, 18 (вж. 2 Петрово 1:4). 2 Коринтяни 7:1 завършва поредицата от мисли, започнати в гл. 6:14. Поради тези велики обещания коринтяните трябва да се стремят към съвършенство на характера. Тези славни привилегии се губят, когато нечестие и нечистотата са допуснати да влязат в живота, защото такива неща дисквалифицират хората да бъдат Божии синове. За да влязат в такава интимна връзка с Бога, вярващите трябва да изпитат както непрекъснатата очистваща сила на Бога, така и непрекъснатия растеж в християнския си характер. Общението със света принадлежи само на онези, които са отчуждени от Бога.

Скъпо възлюбени. Мъжете трябва да отразяват любящия характер на Бога в отношенията си с другите. деца на дома на вярата. Истинската религия винаги стимулира нежността на сърцето.

Очистете себе си. Хората не са в състояние да се очистят, защото няма присъща сила, която да премахне греха (Римляни 7:22–24). Вярващият може да бъде осветен само като позволи на Бог да действа в него и чрез него (Фил. 2:12, 13; вж. 1 Петрово 1:22). Християнинът трябва да използва определените от Бога средства за очистване. Бог събужда волята, за да могат хората да я използват. Христовите доспехи са достъпни за всички християни, но тяхна е отговорността да ги облекат (Еф. 6:10, 11). Божията сила и благодат са неефективни в някой, който има напълно пасивен ум и воля. Бог е с този, който се бори „в добрата битка на вярата“ и ще му донесе победа (1 Тим. 6:12; вижте върху Римляни 8:37).

Мръсотия. Или „замърсяване“, „замърсяване“, „оскверняване“. Тъй като това предупреждение се отнася за плътта, то се отнася до всички онези видове грях, които изискват различните пътища на плътта за своето извършване. Що се отнася до духа, то се отнася до грехове на ума, като например зли мисли, гордост и амбиция. Вижте върху Марк 7:15, 23; 2 Коринтяни 10:4, 5.

Усъвършенстване. Гръцки епителео, „да доведе до завършек“, „да доведе до цел“. Тук Павел говори за настоящ растеж, който в крайна сметка ще достигне целта си.

Святост. Вижте Мат. 5:48; 2 Петрово 3:18. Освещаването е дело, което продължава цял живот, нещо, което не се постига с еднократно действие или в който и да е момент от този живот. Посочени са два етапа от християнския живот. Първият е оправданието или очистването и обличането на новия човек, „създаден в ... святост“ (Еф. 4:24). Вторият е освещаването или продължаващото развитие на новия човек до степен на съвършенство. Първото, само Бог може да осъществи, със съгласието на човека, покаянието и приемането му. С второто, Бог и човекът си сътрудничат през целия живот на вярващия (Фил. 3:12–14).

Оправданието е вратата към святостта. То включва опрощение на греховете, помирение, и новородение. Човек трябва да бъде поправен, преди да може да поеме правилния път. При оправданието основното изискване на вярващия е вярата (Рим. 3:20, 28). Това преживяване се случва на самия праг на християнския живот и трябва да се повтори в случай на отстъпление. В момента, в който човек стане участник в божествената природа (2 Петрово 1:4) и духовният живот бъде вложен в него (Рим. 6:4), той е задължен да работи в активно сътрудничество с Бога. Християнинът трябва да сътрудничи с Бога, като се възползва от божествените ресурси на благодат и сила – изучаване на Библията и размишление, лична и частна молитва, лично и публично богослужение и духовни упражнения чрез служба на другите. Тялото е свързано с духа в делото на освещението (1 Кор. 1:8; Кол. 1:28; 1 Сол. 5:23). Вижте Рим. 3:28; 4:3, 8.

Сътрудничеството с Бога в делото на освещаването изисква безспорно приемане на Божия стандарт за святост. Първоначалният стандарт е природата и характерът на Бога (Исх. 15:11; Ис. 6:3; Мат. 5:48; 1 Петрово 1:15; Откр. 4:8). За да може човек да разбере нещо от Неговия свят характер, Бог ни е дал Своя свят закон, който е отражение на Неговия характер (Пс. 19:7–10; Рим. 7:12) и очертава вида характер, който Той би искал да развием. Тъй като животът се измерва ден след ден според този божествен стандарт, благодатта и силата на Бог преобразяват характера на човека, за да наподобява Неговия съвършен характер (вижте 2 Кор. 3:18). Така образът на Създателя, изгубен, когато човекът е съгрешил, трябва да бъде възстановен (Бит. 1:26, 27; 2 Кор. 3:18). Постигането на христоподобен характер е стремеж през целия живот. Едва когато изпитателният срок приключи, християнинът, който съвестно и последователно се е стремил към святост, „ще бъде все още свят“ (Откр. 22:11, 12). Много твърдящи, че са християни, ще стигнат далеч.

лишени от святост и истинско осветление, защото пренебрегват или пренебрегват Божия стандарт за святост. Те се задоволяват с посредствено и половинчато послушание и се стремят само към вида на благочестие, без неговата сила (вижте върху Матей 7:21–27; 2 Тим. 3:5).

Святостта, за която говори Павел, идва само чрез жизненоважен, духовен контакт с Бога. Този контакт се осъществява чрез общение с Бога и изучаване на Неговото Слово (Йоан 17:17; 1 Петрово 1:22) и чрез посредничеството на Светия Дух (Римляни 8:26; 2 Солунци 2:13).

Страхът от Бога. Вижте върху Пс. 19:9. Истинското осветление се случва в живота на вярващия, който винаги осъзнава, че е в Божието присъствие. Святото благоговение пред Бога е от съществено значение за съвършенството на святостта. Осъзнаването на божественото присъствие води до истинско благоговение. Когато око на вярата съзрява Бога, в душата се култивира силна омраза към греха и искрено желание за праведност. Да се боиш от Господа означава да живееш всеки миг под бащинския поглед на свят Бог. Страхът от Господа е основата на поклонението, послушанието и святото служение.

2. Приемете ни. Тоест, направете ни място в сърцата си. След дългия текст от гл. 6:14 до 7:1, Павел продължава мисълта от гл. 6:11–13. Павел призовава коринтяните да го приемат като свой духовен водач и баща (вижте 1 Кор. 2:1). 4:15, 16). Той заявява дълбоката си обич в искрена молба към тях да отвърнат със същото. Неговото отношение е на истинска любов, а не на осъждане.

Онеправдани. Павел очевидно има предвид конкретно критиките, отправени срещу него заради начина му на справяне с определени проблеми. По-конкретно, някои от членовете не одобриха инструкциите му относно моралния нарушител от 1 Кор. 5:1–5 и го обвиниха, че е онеправдал човека. За тях им се струваше прекалено строго да се отнасят с член на църквата, както Павел им е наредил. Но дори и в това отношение той беше действал с любов в сърцето си към църквата. Всъщност именно неговата любов направи мълчанието невъзможно (вж. Притчи 27:6).

Никой човек. В гръцкия език този израз е в емфатично положение. Никой в църквата в Коринт или другаде не беше дошъл да повдигне такива обвинения, каквито лъжеводачите в коринтската църква бяха повдигнали срещу него. Той се беше държал така, че неговата почтеност беше безспорна.

Покварен. Гръцки *phtheirō*, „да покваря“, „да развратя“, преведено като „осквернявам“ в 1 Кор. 3:17. Думата се използва както за покварено учение, така и за покварен морал (2 Кор. 11:3; Юда 10; Откр. 19:2).

Измамен. Може би противниците му са обвинили Павел в небрежност във връзка с голямата колекция от дарения, която той беше събрал от всички църкви за бедните в Йерусалим (1 Кор. 16:1–3; 2 Кор. 8:1–6, 10–14, 20–24). Отказът на някои от коринтяните да отворят сърцата си за Павел и да го приемат беше в категоричен контраст с тяхното свободно общуване с лъжеапостоли. Те бяха дали място в чувствата си на хора, които бяха вършили зло, корупция и измама. Не трябваше ли да дадат място на някой, който не беше направил нищо от това?

3. аз не говоря. Изглежда Павел е имал известно недоразумение относно твърдението на стиха. 2. Той се страхува, че коринтяните ще изтълкуват намекването, че не са го приели, и отричането му на повдигнатите срещу него обвинения, като намиране на недостатъци и осъждане. Той отрича всяко подобно намерение. Те са се отнесли с него срамно и с долна неблагодарност, подозрение и лъжливи обвинения. И все пак той нито го смъмря, нито го осъжда.

Казах и преди. Твърдението от стих 2 е напълно в хармония с предишното му декларация за любов към тях (гл. 1:6; 2:4; 3:2; 6:11–13). Времето на глагола в гръцкия език предполага съответствие между казаното от него преди и това, което казваше сега. Нито умът му, нито чувствата му по въпроса се бяха променили. Павел никога не е бил човек, който да съжалява себе си заради лошото отношение, което е получил. Реакцията му винаги се е характеризирала с любов (2 Кор. 4:10–15; Еф. 3:13; Фил. 1:7).

Умри и живей. Павел е готов да умре с тях и за тях. Той ги обича толкова дълбоко, че не може да живее без тях и без тяхната взаимна обич. Сравнете отношението и молбата на Моисей за Израел (Изм. 32:30–32). Историята на коринтската църква, с нейните проблеми и пороци, едва ли разкрива обичана и желана църква. Естествено казано, те не бяха достойни за любовта и предаността, с които Павел ги обсипа. Други църкви бяха много по-заслужаващи от тях, но въпреки това той ги обичаше (гл. 12:15). Последователността от думи – „умират“ преди „живеят“ – може да предполага препратка към смъртта, от която всички вярващи умират, когато дойдат при Христос, и към новия живот, в който те се издигат, за да ходят с Него (2 Кор. 4:11; 6–9). Това преживяване би трябвало да е достатъчно, за да обедини сърцата и живота им във вечна преданост един към друг (вижте върху Мат. 5:43, 44).

4. Смелост. Гръцка дума *parrësia* (виж гл. 3:12, където *parrësia* е преведена като „простота“). Думата се отнася както до увереност в ума, така и до словесно изразяване (Еф. 3:12; 1 Тим. 3:13; Евр. 3:6; 10:35; 1 Йоан 2:28; 3:21; 4:17; 5:14). Неговата гордост с тях отразява тази вътрешна увереност. Във 2 Кор. 7:4–16 Павел потвърждава радостта си, предизвикана от добрия доклад, донесен от Тит (вижте гл. 2:13). Преди това коринтяните давали всички признаци, че отхвърлят съветите и наставленията му, особено в случая с неморалния нарушител. Църквата била разделена и негодуванието срещу Павел надделявало в много сърца. Тази ситуация хвърли сянка върху духа му. Интензивността на езика му отразява дълбочината на чувствата му към коринтяните. След като получи вестта, че постъпват правилно, той се зарадва изключително много. И обратно, вестта, че постъпват погрешно, му причини голямо психическо страдание. Сега, с идването на Тит, предишната му дълбока загриженост и безпокойство са премахнати. Сега той може смело да им говори от сърце, преливащо от щастие.

Изключително радостен. Буквално „изпълнен с радост“. Такава радост е антитезата на чувството за „пренаситен“ (гл. 1:8). Павел не само чувстваше увереност в коринтяните, хвалеше се с тях и се утешаваше от тях, но и беше изпълнен с преизобилна радост. Голямо беше облекчението му от очевидната промяна в отношението поне на повечето коринтяни.

Тревогата на Павел за духовното благополучие на коринтската църква е белег на истински служител. Няма по-голям натиск върху ума или сърцето от този, който изпитват онези, които се грижат за човешките души. И обратно, няма по-голяма радост от тази, която идва от всеотдайния отклик на призивите, отправени за насърчаване на правилните избори и поведение (2 Йоан 4; 3 Йоан 3, 4). В хода на своето служение посланикът на Христос трябва да предупреждава, да порицава, да съветва, да посочва греха и да предупреждава за съд, както и да утешава и вдъхновява.

5. В Македония. Вижте гл. 2:12, 13.

Бяхме обезпокоени. Павел възобновява повествованието, от което се е отклонил от гл. 2:13. Никоя църква, основана от Павел, не му е давала толкова много причини за безпокойство и страдание, колкото тази в Коринт. Голяма част от това се дължи на лъжеапостолите (вижте гл. 11:22), които са последвали Павел до Коринт и умишлено са се заели да унищожат делото му, да дискредитират неговите

апостолството, да осмее евангелието му и личността му (гл. 10:10–12), да атакуват характера му и да го обвинят в неправилно боравене с пари, в страхливост и неискреност, в узурпация на властта. Възможно е също така да са се опитали да наложат определени ритуални изисквания на новопокръстените езичници, противно на решението на църквата (вж. Деяния 15:1–5; 19–24; Гал. 2:1–8).

Освен това, членовете на Коринт били разделени на четири фракции (1 Кор. 1:10–12). Освен това, един от членовете бил виновен за най-презряна неморалност (1 Кор. 5:1–5) и църквата не успяла да се справи с него. Някои били виновни, че са се съдили с братята си в езически съдилища (1 Кор. 6:1–8). Някои били осквернили Господната вечеря и били виновни за оскверняването на това свято служение (1 Кор. 11:20–30). Някои проявили фалшива ревност за духовни дарове (1 Кор. 14:1, 2, 39, 40).

Въпреки всичко това, Павел не искал да се откаже от претенцията си да бъде техен духовен баща. Той основал църквата в Коринт по време на второто си мисионерско пътуване (Деяния 18:1–11) и оттогава усърдно работил за тях чрез писма и чрез лични представители.

Отвън се борехме. Така Павел говори за борбите, изброени по-подробно в гл. 11:23–28; вж. гл. 4:8–10.

Вътре имаше страхове. Тоест, несигурност относно това как ще се развият нещата. Това... не означава, че Павел е изпитвал ужасен страх, както той ясно показва в гл. 4:8–10.

6. Бог, Който утешава. Павел е претърпял хиляди физически опасности и гонения (гл. 4:8–12; 6:4–10; 11:24–27), но винаги е смятал тези неща за привилегия и радост (Рим. 8:18, 35–39). Не тези неща са съкрушили духа на Павел, а неговите заместни страдания за неговите деца във вярата. Способността му да обича коринтяните толкова дълбоко му е направила възможно да страда толкова силно за тях.

Идването на Тит. Вижте гл. 2:13.

7. Чрез идването си. Завръщането на Тит освободи Павел от страха за личната му безопасност. Пътуването тогава често е било изпълнено с опасности.

Той се утеши. Очевидно Тит е споделял загрижеността на Павел за ситуацията в Коринт и съответно радостта му е означавала за Павел повече, отколкото би била иначе.

Искрено желание. Тоест, за посещение от Павел, когато биха могли да му докажат любовта си лично, изразявайки с думи и дела любовта, която е била в сърцата им към него. В Рим. 1:11; Фил. 1:8; 1 Сол. 3:6; 2 Тим. 1:4, същата гръцка дума изразява такова желание.

Скръб. Когато коринтяните осъзнаха страданието и скръбта, които бяха причинили на Павел, те оплакаха и се разкаяха.

Пламенен ум. Буквално „ревност“, тоест за Павел. Вероятно не е толкова препратка към да следват ревностно инструкциите на Павел относно заставането на негова страна в спора.

Аз се зарадвах още повече. След като научих колко лесно коринтяните бяха приели писмото му, колко топло посрещнаха Тит, колко бързо изпълниха инструкциите му, колко загрижени бяха за него и колко усърдно се стремяха да оправят нещата с него, Павел беше обзет от радост. Той многократно говори за това, че е бил утешен и утешен (гл. 1:4; 7:6, 7, 13). Три неща разкриват по-специално благоприятния ефект на писмото и на посещението на Тит. Във всяка от трите откъслечни фрази местоимението е емфатично, което показва на коринтяните, че те са осигурили утехата и радостта, за които говори Павел.

8. Накара ... да съжалява. Гръцки *lureō*, „да натъжавам“, „да причинявам скръб“ (вж. ст. 2). Предишното писмо, за което говори Павел, е било строг укор за злините, които са преобладавали и са били толерирани в Коринт. Това предишно писмо е изпълнило целта си (вж. върху ст. 7, 11).

Писмо. Тоест, 1 Коринтяни (виж стр. 822).

Покай се. Гръцки *metamelomai*, „съжалявам“. Очевидно след изпращането на предишното писмо на Павел беше поставил под въпрос мъдростта да го напише, несигурен дали е постъпил правилно, дали се е изразил по най-добрия начин, дали думите му отразяват правилния дух и дали ще бъде разбран погрешно. Павел изпитваше тревогата, която повечето хора биха изпитвали при подобни обстоятелства. Това, което беше направил, не беше погрешно по никакъв начин, но имаше сериозни опасения дали ще постигне целта, която си беше поставил. Откритият разрыв между Павел и коринтяните изглеждаше почти неизбежен. Съществуваше възможността те да отрекат изцяло апостолската му власт и духовно ръководство. Ефектът върху други църкви от подобен курс на действие от страна на толкова важна църква като тази в Коринт би бил катастрофален. Божието дело сред езичниците беше заложено на карта.

Същото послание. Или 1 Коринтяни (виж стр. 822).

9. Сега се радвам. Павел съжаляваше, че причинява болка на коринтяните или им причинява скръб, но той се утешаваше с мисълта, че болката и скръбта са само временни. Освен това всичко това доведе до искрено покаяние от страна на мнозинството. Колебанието да се налага дори и най-малкото страдание на другите, освен когато има абсолютна нужда, е един от белезите на истински служител. Онези, чието бреме е да нараняват или да причиняват вреда на стадото или на пастирите на стадото с остри думи и враждебно отношение, разкриват характера на вълците.

Покаяние. Гръцката метаноя буквално означава „промяна на ума“. Думата, преведена като „покайвам се“ (*metamelomai*) в стих 8 означава просто съжаление. В Матей 27:3 означава повърхностно, фалшиво покаяние или разкаяние. Означава размисъл върху греховете на човек с остро чувство на съжаление, но без никакви смекчени чувства или истинската промяна в отношението, която характеризира истинския каещ се. От друга страна, метаноя, думата, използвана тук, конкретно обозначава промяна в мисленето и предполага, че промяната е към по-добро и води до добри резултати (Мат. 12:41; Марк 1:15; Лука 11:32; Деяния 3:19; 26:20; Евр. 12:17; Откр. 2:5; и др.).

Реформацията на живота е безкрайно по-решителен тест за стойността на покаянието, отколкото дълбочината на нечия скръб. Тя е била основната тема на проповедите на Йоан Кръстител, на Исус и на апостолите (Мат. 3:2, 8, 11; 17; Марк 2:17; Деяния 5:31; Рим. 2:4; 2 Тим. 2:25). Истинското покаяние кара ангелите да пеят от радост (Лука 15:7). Вижте върху 2 Коринтяни 7:10.

По благочестив начин. Вижте стих 10.

Понасям щети. Гръцки *zētiō*, „да понасям щети“, „да претърпя нараняване“, „да претърпя загуба“. Голяма печалба е дошла за църквата от приемането и действието според съвета, изложен в предишното послание на Павел; загуба би възникнала само от отхвърлянето на този съвет. Скръбта „по благочестив начин“ донесе печалба; „скръбта на света“ (ст. 10) би довела до загуба.

10. Скръб по Бога. Буквално „според Бога“, т.е. по начина, предписан от или приемливо за Бога. Това не е скръб от разкриването или от очакването на наказание. Това е истинска скръб за греха, покаяние за него, отделяне от него и

решителност отсега нататък да се устои, чрез Христовата благодат, на изкушението, което е довело до това (вижте върху Мат. 5:3; 1 Йоан 1:9). Смушение, причинено от разобличаване, страх от възможността за разобличаване, наранена гордост или дори дълбоко съжаление за случилото се - нищо от това не е „благочестива скръб“. В „благочестивата скръб“ има разпознаване и признаване, че човек е онеправдал Бога и своите близки, адекватни усилия за поправяне на неправдата и преориентиране на живота с цел избягване на повторение на същите грешки. Целият този процес е възможен само по силата на Христовата благодат, осъществена в ума и живота от Светия Дух. Истинската скръб за греха е резултат от осъзнаването на отговорността на човек пред Бога за неговото поведение и е възможна само когато тази връзка е призната. Може би върховната илюстрация на разликата между истинска и фалшива скръб за греха се крие в контраста между Петър и Юда по време на процеса срещу Исус. И двамата изпитваха горчиво разкаяние, но с единия имаше истинска скръб за греха, която доведе до нов живот в Христос; с другия имаше само скръб за последствията, която доведе до пълно отчаяние и след това до самоубийство.

Покаяние ... покаял се. Гръцката метаноя - ... метамеломай (виж на стих 9). Употребата на тези две думи за покаяние, събрани в едно изречение, правят ясно разграничение между тях. Преводът „покаяние... за което да не се съжاليا“ точно отразява значението.

Светската скръб. Светската скръб се състои в съжаление за последствията от греха, а не за самия грях и за това, че сме дискредитирани пред света и светските си приятели (1 Царе 15:30). Светската скръб е само на повърхността на проблема. Тя не се издига по-високо от самия човек и неговите собствени чувства. Води до бъдещо съжаление и до по-дълбоко страдание. Изпълва ума с недоволство, сърцето с негодувание и огорчение. Това огорчава и скъсява живота. Човек, който истински се разкайва, никога няма да съжاليا, че го е направил. Всъщност „скръбта на света“ често утежнява нещастieto, като подтиква човека към по-голяма глупост. Тя води до разруха и смърт (Бит. 4:12; 1 Царе 31:3-6; 2 Царе 17:23; Мат. 27:3-5).

11. Вие скърбяхте. „Плодовете, достойни за покаяние“ (Мат. 3:8), донесени от коринтяните, бяха доказателство, че те наистина са се покаяли. Тълкувайки разказа на Тит за тяхната скръб, Павел ги хвали за седем специфични аспекта на тяхното покаяние. Тези седем изразяват пълна промяна в отношението.

Внимание. Гръцки *spoudē*, „бързина“, „сериозност“, „усърдие“. Докато коринтяните досега не са били склонни да действат решително, сега те са се постарали с цялото си усърдие да се справят с греха и да поправят грешките. Тези, които наистина са се покаяли, ще продължат с дължимата грижа, старание и бдителност. Предложено е следващите шест елемента да бъдат сдвоени, като първата двойка се отнася до отношението на коринтската църква към себе си, втората - до отношението им към Павел, а третата - до отношението им към неморалния нарушител от 1 Коринтяни 5:1-5.

Да. Повторението на тази дума придава акцент на всяка следваща точка.

Изясняване. Гръцко *apologia*, „словесна защита“ (вж. Деяния 25:16; Фил. 1:7, 17; 2 Тим. 4:16). Фразата „от самите вас“ е била добавена от преводачите. Коринтяните са били нетърпеливи да заявят, че сега не одобряват предишното им отношение. Сега те осъзнават, че предишната им толерантност и дори защита на нарушителя ги е въвела в неговата вина.

Възмущение. Вероятно към себе си заради предишното им отношение, към неморалния човек и към някой, които може би все още са го подкрепяли. Един белег на истинност

Покаянието е праведно негодувание срещу греха. Силната омраза към неправдата е съпроводена със силна любов към праведността. Истинското праведно негодувание срещу греха обаче винаги е съпроводено от също толкова силна любов към грешния.

Страх. Може би коринтяните са се страхували, че Павел може да не повярва на покаянието им в истинско, и че ще продължи да има строго отношение към тях (вж. 1 Кор. 4:21; 2 Кор. 13:1 и сл.).

Силно желание. Или „копнеж“, вероятно за възстановяване на духа на другарство. и взаимно разбирателство с Пол.

Ревност. Тоест, в справянето с неморалния нарушител, както Павел е препоръчал (1 Кор. 5:1–5). Досега те не бяха проявявали почти никаква загриженост по въпроса, създавайки впечатлението, че не го смятат за особено сериозен.

Отмъщение. Или „наказание“, тоест, на неморалния нарушител (виж гл. 2:6, 7; 7:12).

Ясен по този въпрос. Павел прие без съмнение промяната в сърцето на Коринт, както е съобщено от Тит, и даде одобрението си за действията, предприети от църквата в справянето с нарушителя.

12. Аз писах. Вижте гл. 2:3.

Не заради неговата кауза. В писането на предишното писмо Павел беше показал голямата си загриженост за доброто име на църквата. Той се страхуваше, че езичниците ще гледат с презрение на християнството и че юдаистите ще посочат този нахален случай на кръвосмешение като резултат от неговото служение. Сега, след като църквата се беше отнесла твърдо към нарушителя и той се беше покаял, и по този начин доброто име на църквата беше защитено, загрижеността на Павел се насочи към духовното благополучие на засегнатите лица (гл. 2:6–8).

Това беше извършило зло. Тоест, неморалният нарушител от 1 Кор. 5:1–5.

Това е било несправедливо. Вероятно съпругът на замесената жена.

Грижата ни за вас. По времето, когато Павел пишеше предишното писмо, най-голямата му тревога беше за църквата като цяло, за нейното духовно благополучие и за нейната репутация сред невярващите.

Чистотата сред ранните християни е била сигурен белег, по който те са могли да бъдат разграничени от езичниците. Неморалността не е била смятана за зло от езичниците и често е била неразделна част от религиозното поклонение. Павел е очаквал църквите да дадат положително свидетелство за факта, че живеят над всички подобни практики. Живото свидетелство на църквата днес е тясно свързано с чистотата на нейните членове.

13. Затова ние бяхме утешени. Тоест, в резултат на „благочестивата скръб“, преживяна от коринтяните (ст. 11, 12).

Във вашата утеха. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) прочитането „в допълнение [или „да“] към нашата [собствена] утеха“, с местоимението „нашата“ вместо „вашата“, а думата, преведена като „да“, е преместена от следващото изречение в тази фраза. Тогава пасажът би гласял: „Затова бяхме утешени. И освен собствената си утеха се радвахме още повече за радостта на Тит.“ Това четене се потвърждава от контекста (ст.

11–13). Както става ясно от стих 11, коринтяните сега са били в състояние на „утеха“.

Изключително много повече. Гъркът е най-категоричен. Колкото и щастлив да беше Павел от фактическия доклад за духовното състояние, преобладаващо в църквата в Коринт, той беше безкрайно по-доволен от ентузиазма на Тит, който беше там лично. Павел беше изпратил Тит под облак от опасения и непреодолима тревога. Зловещата новина, която беше получил, му даде всички основания за безпокойство. Но коринтяните бяха приели Тит с такава очевидна обич, че го убедила в искреността на техните...

покаяние и за тяхната твърда лоялност към Павел. Жизнерадостната радост на Тит преля в сърцето на по-възрастния апостол. Вижте също стих 14.

Освежен. Буквално „поставен в покой“ или „дадена почивка“. Сравнете същата дума, използвана в Мат. 11:28; Марк 6:31; Откр. 14:13 и др.

От всички вас. Може би още една причина за радост се подразбира от големия брой – почти „всички“ – които са се доказали като разкажали се и лоялни. Това, че едно малко малцинство не е реагирало благоприятно, изглежда е смисълът на гл. 10:2.

14. Ако съм се похвалил, всички хубави неща, които Павел преди това беше казал на Тит за коринтяните, сега се оказаха верни, както се потвърди от изобилстващия ентусиазъм на Тит, докато той представяше доклада си. Павел вече нямаше нужда да се страхува, че предишните му надежди са били преждевременни. Коринтяните бяха оправдали повече от очакванията му. Той беше казал истината, когато ги упрекна за сериозни недостатъци, но също така каза истината, когато изброи добрите им качества. Всичко, което беше казал, сега беше реабилитирано.

15. Вътрешна обич. Буквално „чрева“ (виж Фил. 1:8; Фил. 12; 1 Йоан 3:17; виж върху 2 Кор. 6:12). Тук Павел говори за нежната обич на Тит към коринтяните.

Неотдавнашното му посещение го накара да ги обикне още повече. В тази връзка на общение Павел вижда печата на помирение между себе си и коринтските вярващи (виж гл. 7:16).

Страх и трепет. Вижте стих 11. Това е друга от любимите фрази на Павел (Еф. 6:5; Фил. 2:12; и др.). Тит беше посрещнат не с враждебност или заплаха от отхвърляне, както можеше да се очаква, а с пълно уважение. Коринтяните го приеха като пратеник, изпратен от Бога. Те също така показаха искреното си желание да му угодят и изпитваха свят страх, да не би по някакъв начин да не успеят да отговорят на очакваното от тях. Божията скръб съсипва човешката гордост.

16. Увереност във вас. Или „смелост относно вас“. Този стих се счита от много експерти за преход или връзка между всичко, което е написал в предишните глави, и това, което предстои да последва. Тези думи подходящо отхвърлят всички грешки и недоразумения от миналото и изразяват истинско помирение. В същото време те предоставят подходящо въведение към темата за голямото събиране на дарения за бедните християни в Юдея, което Павел енергично насърчавал сред езическите църкви.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1AA 201; CD 49; CT 402; FE 125; GC 474; ML 267; PP 182; SL 30; Te 64; TM 448; 1T 339, 340, 440, 486, 589, 619, 663; 2T 66, 360, 375, 405, 441, 447, 453, 592; 3T 245, 475; 4T 33, 125, 258; 5T 13, 92, 440; 7T 251, 258 1–16FE 534 4 GW 266 5–10AA 324 8–13MH 167 9–11GC 462 10 PP 557; SC 38; TM 223,

448; 3T 467 11

AA 325; SC 39;

TM 449; 5T 640

16 MH 167; RC

64; TM 514

ГЛАВА 8

1 Той ги подбужда към щедро дарение за бедните светии в Йерусалим, чрез примера на македонците, 7 чрез похвала за предишната им смелост, 9 чрез примера на Христос, 14 и чрез духовната полза, която ще им се донесе от това:

16 като им хвалеше непоколебимостта и упоритостта на Тит и другите братя,

които по негова молба, увещание и препоръка, нарочно дойдоха при тях по тази работа.

1. Братя. Глави 8 и 9 представляват нов раздел, който разглежда събирането на дарения за бедните в Юдея (вижте 1 Кор. 16:1). Думата „братя“ е основната тема на новия раздел. Братската любов сред християните е истинският мотив за даване и споделяне. Във 2 Кор. 8:1–5 Павел насочва вниманието на коринтяните към примера за щедрост, даден от църквите в Македония, откъдето Павел пише това послание.

Павел предварително запознал коринтяните с проблема с помощите в Юдея и плана си относно голямото събиране на дарения (1 Кор. 16:1–4; вж. Гал. 2:9, 10). Когато Павел за първи път представил предложението, около година по-рано (2 Кор. 8:10), те проявили голяма ревност, с която по-късно Павел се хвалил пред другите (гл. 9:3, 4). Но ревността им била отслабнала и по времето, когато Павел писал това послание, те били далеч назад в изпълнението на обещанията си (гл. 9:4, 5). Това вероятно се е дължало на периода на духовен упадък, но сега те се били покаяли напълно. Тъй като обръщането им във вярата било искрено, Павел с право предположил, че те ще бъдат нетърпеливи да покажат любовта си по практичен начин. Един от бележите на истинско обръщане във вярата е готовността да се правят лични жертви за другите, които може да са в нужда.

Ние ви правим на остроумие. Учтив, архаичен израз, означаващ „желаем да ви разкрием“.

Божия благодат. Щедростта на македонските църкви се е случила въпреки тяхната „дълбока бедност“ (ст. 2) и това е свидетелствало за „Божията благодат“, действаща в сърцата им. Павел проследява тяхната щедрост до истинския ѝ източник и посочва на коринтяните, че божествената благодат вдъхновява щедрото и жертвоготовно даване. За християните се казва, че са „настойници на многообразната Божия благодат“ (1 Петрово 4:10). Освен това, по Божията благодат, християните са настояници на нещата, които притежават. Склонността да се дава на другите е божествено вдъхновен талант и по този начин е специално доказателство за божествена благодат. Щедрият дух търси спонтанно изход в дела на благоволение. Той не се нуждае от подтик.

Църкви в Македония. Павел ги възвеличаваше като достойни за подражание. Всички те бяха основани от него – Филипи, Солун, Берия и може би други. Църквата във Филипи е особено забележителна със своята щедрост. Това е единствената църква, за която се знае, че е допринесла за личните нужди на Павел като самоиздържащ се мисионер (2 Кор. 11:9; вж. Фил. 4:10, 11, 14–18). Той не е получил финансова подкрепа нито от църквата в Йерусалим, нито от тази в Антиохия (1 Кор. 9:4–7, 14, 15). Църквата в Берия също е била с висок и благороден характер (Деяния 17:10–12). Щедри дарения са дошли от Македония и Ахая (Рим. 15:26).

2. Проба. Или „тест“. Думата се използва особено за тестване на качеството на металите. Македонските християни страдали повече от обикновени страдания, но тяхната вяра и опит се оказали истински. Те страдали жестоко от гонения (Деяния 17:5–9; 1 Сол. 1:6–8; 2:14; 3:3–5; 2 Сол. 1:4–6). Едно от големите изпитания на триумфалния християнски опит е да познаваме радост, мир и любов сред страданията (Мат. 5:11, 12; Рим. 5:3; 12:12; 1 Петрово 2:20, 21).

Изобилие от радост. Преследването и бедността биха потиснали духа и практиката на щедростта, но изобилието от радост, съчетано с дълбочината на бедността им, е представено като вдъхновяваща щедрост. Такъв е бил духът на ранната църква (Деяния 4:32–37).

Дълбоката бедност изобилстваше. Образно казано, бедността на македонците беше такава, че те трябваше да остъргват дъното на бъчва, която беше почти празна. И въпреки това

В пълна нищета те преливали с помощ за нуждаещите се. Павел не стигал до похвала за македонските християни заради действително дадената сума, макар че тя несъмнено била значителна. Именно духът подтиквал даването, което Павел посочил като достойно за подражание (вижте върху Марк 12:41–44).

Крайната бедност на Македония по това време се дължеше на различни фактори. Три войни бяха опустошили района: първата между Юлий Цезар и Помпей, втората между триумвирите и Брут и Касий след убийството на Цезар, и третата между Октавиан и Антоний (виж том V, стр. 28, 35, 37). Положението на македонците беше толкова отчаяно, че те подаваха молба до император Тиберий за намаляване на данъците. Освен това повечето от ранните християни произхождаха от по-бедните класи на обществото.

Щедрост. Гръцки *haplotēs*, „простота [на сърцето]“, „искреност“, „свобода от преструвки“ (2 Кор. 11:3; Еф. 6:5; Кол. 3:22; и др.). Тук това означава онази откритост на ума и сърцето, която се е проявила в голяма щедрост. Отнася се не толкова до това, което са дали, а до качеството на сърцето, което е основата на всяко истинско даване и което води до спонтанна саможертва за благополучието на другите.

3. Към тяхната сила. В гръцкия превод стихове 3–6 съставляват едно изречение, което допълнително обяснява качеството на щедростта, споменато в стихове 1, 2. Македонците давали отвъд възможностите и средствата си. Тяхната склонност не била да дават твърде малко, а твърде много. Те давали спонтанно и без да бъдат подканвани или дори напомняни, както изглеждало на коринтяните сега. Достатъчно било македонците да знаят за съществуващата нужда.

Те поискаха привилегията да им бъде позволено да участват в служението на бедните светии в Йерусалим. Духът им показваше пълна себеотдаденост и саможертва на делото Господне.

4. Умоление. Гр. *paraklēsis* (виж Мат. 5:4).

Общение. Македонците смятали нуждата на своите братя в Йерусалим за своя собствена. За вярващите в Македония, да принадлежат към голямото християнско семейство означавало да имат обща кауза със своите събратя християни в жертва, в страдание, в споделяне на бедността и в подпомагане на другите. Доколкото им е било по силите, и отвъд тях, те били готови да имат всичко общо – дори бедността (вижте Деяния 2:44; 4:32). Техните духовни, морални, социални и материални ресурси били на разположение на другите, готови да бъдат използвани в обща кауза. Всъщност, те смятали за услуга да им бъде позволено да го направят.

5. Не както се надявахме. По-скоро те бяха надминали най-съкровения очаквания на Павел. Те гледаха на събирането на дарения не като на дълг, а като на привилегия. Те направиха каузата своя собствен.

Дадоха себе си. Македонският дар дойде от осветени и посветени сърца. Те дадоха себе си и даровете им автоматично последваха. Те дадоха себе си в даровете си (вж. Притчи 23:26). Християнинът, който дава сърцето си на Бога, не задържа нищо. Примерът на македонците към коринтяните и към християните от всички времена илюстрира великата истина, че „дарът без дарителя е празен“. Този, който дава себе си безрезервно, няма да се поколебае да даде и своите притежания.

Божията воля. Те позволиха на Бог да ръководи живота им и Неговата воля стана тяхна. Това беше доказателство за пълно обръщане във вярата.

6. Желан. Гръцко *parakaleō* (виж върху Мат. 5:4). Тит е бил грък (Гал. 2:1, 3) и е бил един от най-доверените приятели на Павел (Тит 1:4). Павел беше изпратил Тит да се справи с

труден коринтски проблем и мисията му се оказа успешна отвъд очакванията (вижте 2 Кор. 7:13). Той спечели доверието на коринтските вярващи и започна събиране на дарения сред тях за бедните в Юдея. Планът сега беше той да се върне в Коринт с това послание и да завърши събирането (вижте гл. 9:5; вж. гл. 12:18).

Както беше започнал. Тоест, Тит беше привел в действие плана, който сега беше в ход в Коринт.

Същата благодат. Тоест, събирането, което отразяваше Божията благодат, действаща в сърцата на даващия (вижте стихове 1, 2).

7. Вие изобилствате. В стихове 7–15 Павел дава указания относно събирането на дарения в Коринт. Той се позовава на принципа, че християнският живот е изобилен живот (Йоан 10:10).

Във всичко. Симетричният християнски опит е хармонично развитие на живота и служението, на вътрешните благодати и външния им израз. Всеки аспект от християнския живот, култивиран за сметка на други аспекти, може да се превърне в петно. Сравнете 1 Коринтяни 1:5. Коринтяните са се отличавали по толкова много начини, че би било непоследователно да се пренебрегва благодатта на милосърдието.

Благодатта. Тоест, събирането (вижте стихове 1, 2).

8. Не по заповед. Сравнете 1 Кор. 7:6, 12, 25. Събирането трябва да бъде завършено по техен собствен свободен избор, а не защото Павел го изисква от тях. Такава заповед би изразила съмнение в тяхната готовност да се подчинят въз основа на любовта и би обезсилила принципа, че само доброволните дарове са приемливи за Бога (вижте върху Марк 12:41–44).

Напредничеството на другите. Тоест, готовността на македонските вярващи, извън сравнителната им бедност, за да откликнат на молбата за помощ на нуждаещите се в Йерусалим.

Да се докаже. Благородният пример на македонците се превръща в божествено назначено изпитание за коринтяните. Павел не се е обръщал към гордост, суета, егоистични чувства или дух на съперничество и конкуренция, за да подтикне коринтяните да правят нещо, към което по-достойни мотиви не биха ги подтикнали. Подражанието на благороден живот никога не е призив към съперничество, но то изпитва дълбочината и искреността на нечия любов и преданост. Този възвишен принцип на сравнението осигурява ценно средство за духовна дисциплина.

Искреност на вашата любов. Вижте гл. 7:11, 16. Павел не се съмнявал в тяхната искреност, но знаел, че събирането на дарения предоставя идеална възможност да демонстрират истинността на тяхната любов.

9. Знаете. Павел им беше заявил напълно Христовата благодат и те я познаваха от опит, както показва гръцкият език, а не просто като догма на вярата. Те бяха опитали и затова знаеха, че Господ е милостив. Всъщност, самите те представляваха живо доказателство за това. Христовата благодат трябва да контролира сърцето и волята. Тя никога не е ефективна, докато остава само интелектуална концепция. Впрочем, никоя божествена истина не се познава само чрез интелектуално разбиране (вижте Матей 16:17; Йоан 6:45; 16:14; 1 Коринтяни 2:4; 12:3). Единственият човек, за когото Божието Слово е истина, е този, който е поучаван и убеждаван от Духа. Богатствата, които получаваме чрез Христовата бедност, идват чрез духовно просветление на живота.

Благодат. Вижте върху Рим. 3:24. Върховните дела на Христос, Неговото възплъщение и разпятие, се приписват на благодатта само тук и в Рим. 5:15; Гал. 1:6. Тези дела представляват върховните проявления на божествената любов и низхождение. Тук Павел противопоставя върховната жертва на Христос на несравнимо безкрайно малките дела на милосърдие от страна на човека.

Господ Иисус Христос. Вижте Мат. 1:1; Йоан 1:38.

Той беше богат. Алюзия към предвъплътеното съществуване на Христос (виж Йоан 17:5; виж върху Фил. 2:6, 7; виж Допълнителна бележка върху Йоан 1). Тъй като Той беше Създател и Цар, вселената беше Негова (Йоан 1:1, 2; Кол. 1:15–17), но земният Му живот винаги беше живот на крайна бедност (Мат. 8:20). Неговото богатство се състоеше от природата и качествата на божествеността, от безброй милиони светове, от обожанието и лоялността на множество ангели.

Обеднявам. Гръцки *ptōcheuō*, „да бъда [изключително] беден“, „да бъда просяк“. За коментар

Относно *ptōchos*, свързаното съществително, вижте Марк 12:42. Глаголното време, използвано тук, сочи към акта на „обедняване“ – въплъщението. Христос толкова напълно се е отказал от Себе Си, че не е запазил нищо от богатствата, които някога са били Негови. Той е приел върху Себе Си човешка природа и е станал подвластен на ограниченията на човечеството. Той е обеднял до степен, в която от Себе Си не е могъл да направи нищо (Йоан 5:19, 20; вижте Том V, стр. 917, 918).

Може би е богат. С идването на греха човекът загуби дома си, владенията си, характера си, и дори самият живот. По природа той сега прекарва живота си в търсене на фалшиви богатства (вижте върху Ис. 55:2; Йоан 6:27). Вечна бедност очаква онези, които не събират съкровища за себе си на небето (виж върху Матей 19:21; Лука 12:21). Христос дойде да избави човека от неговата бедност, която е резултат от търсенето на фалшиво богатство (виж 3Т 401). В и чрез Христос хората са способни да разпознаят истинската стойност на нещата и да получат привилегията да станат „богати“ в Христос Иисус. В Него те наследяват всичко (Матей 6:20; Рим. 8:17, 32; 1 Кор. 1:5; Еф. 1:3–5, 10, 11, 18, 19; 2:6, 7; виж върху Матей 6:33).

10. Моят съвет. Павел не говори „чрез заповед“ (вижте на стих 8). Той знаеше, че изразът на здрав разум ще има много по-голяма тежест за коринтяните, отколкото безапелационна заповед. Църквата вече се беше ангажирала с приношението и се нуждаеше само от насърчение, за да се съживи и да осъществи добрите си намерения. Заповед би била напълно неуместна.

Това е целесъобразно. Съветът на Павел беше да не отлагат повече завършването на това, което са започнали преди година. За тях самите беше желателно да не го правят. Отлагането би било вредно за собствения им християнски опит и би ги направило уязвими за критика. Обет, даден на Бога, не може да бъде отхвърлен, без да се засегне християнската почтеност на човека (Екл. 5:4–5).

Преди година. Беше минала около година, откакто коринтските вярващи бяха тръгнали да събират средства за църквата в Йерусалим (гл. 9:2). Този благороден проект очевидно беше прекъснат от споровете и раздорите, предизвикани от лъжеапостолите. Сега, след като мнозинството беше потвърдило отново лоялността си към Павел, проектът можеше да продължи отново. Вижте гл. 11:22.

11. Изпълняват. Буквално „завършват“, тоест това, което вече са обещали да направят.

Готовност за воля. Доброволният ум прави дори малкото приемливо, но да се направи по-малко от това, което човек може да направи, е отричане на воля. Щедрата воля е добра сама по себе си, но сама по себе си не е достатъчна. Волята трябва да бъде въплътена в дела, ако най-добрите ни желания и енергия искат да придадат солидност и сила на характера. Добре е да ценим идеала за милосърдие, но идеалът трябва да намери практически израз. Вярата и любовта, като идеали, никога не хранят гладните, нито обличат голите (Яков 2:14–20). „Готовността“ следователно е спонтанно разположение и отношение на ума да служиш на Бога и на ближните си. Тя няма нужда да бъде подтиквана или тласкана напред от настойчивостта на другите.

12. Доброволец. Искрената готовност на ума определя приемливостта на дара за Бога. При Бога въпросът винаги е: Колко е струвал твоят

Сърцето дава ли? Ако сърцето не дава нищо, това, което ръцете могат да предложат, е без стойност пред Бога. Бог нито се нуждае, нито се интересува от нашите пари, нито пък има полза от тях. Човек може да има малко или нищо за да даде, но едно желанието на сърцето е това, което освещава дара. Най-добрите усилия на човек може да се провалят поради обстоятелства извън неговия контрол или желанията му да работи за Бога може да останат неосъществени поради липса на възможност. Но това не е нужно да го кара да бъде осъден пред Небето. За коментар относно основата, на която трябва да се разпределят вечните награди, вижте Матей 20:1-16; 25:14-46. Не броят на талантите, които човек може да има, а предаността и верността, с които ги усъвършенства, са важни за Бога.

13. Вие обременени. Павел не е възнамерявал коринтяните да носят повече от дял от тежестта, за да се спести на църквите другаде необходимостта да дадат своя справедлив дял.

14. Равенство. Павел тук не говори за равенство на собствеността или благата, а за пропорционално равенство на усилията. В сегашното си състояние на материален просперитет коринтяните са били способни да направят много повече от македонците в състоянието си на нужда (вижте стихове 1-5).

Вашата нужда. Може да дойде време, когато коринтяните ще бъдат в нужда и други ще трябва да понесат по-голям дял от тежестта. Писанията признават правото на частна собственост и правото всички дарения да бъдат доброволни, но също така осъждат егоистичното и безсърдечно пренебрегване на бедните и нуждаещите се. Ако един християнин даде голяма сума, това не освобождава другите от задължението да дарят каквото могат.

Тези, които имат по-малко от земните блага, не трябва да се извиняват за това да правят своята пропорционална част, за да помагат на другите (вж. Еф. 4:28; 2 Сол. 3:12).

15. Събраха много. За да илюстрира принципа на изравняване, изложен в стих 14, Павел напуска за събирането на манната в пустинята (Изх. 16:17, 18). Независимо от действително събраното количество, всеки човек е имал достатъчно за нуждите си. Същият принцип трябва да действа и в християнската църква, не чрез чудотворна намеса, а чрез упражняване на духа на любов към братята и сестрите си. Божията воля е всеки да има дял от материалните неща за живота, адекватен на неговите нужди. Божията воля е също така онези, които поради естествени способности и възможности събират повече от благата на този свят, да не се радват егоистично на своето изобилие, а да го споделят с нуждаещите се (вижте върху Лука 12:13-34). Те са стопани, а не пълни собственици, на земните блага, които са събрали, и трябва да ги използват за благополучието на своите близки (Пс. 112:9; Мат. 25:14-

46). По този начин могат да бъдат предотвратени както злините, произтичащи от прекомерното богатство, така и от бедността.

16. Слава Богу. Така Павел започва друга част от посланието си. В стихове 1-15 той е представил пред коринтяните благородния пример на македонците и е изложил истинските принципи на християнската доброжелателност. Сега той продължава с очертаването на практическите подробности, които трябва да се следват при завършването на сборника.

Сложи. Буквално „дава“, тоест, продължава да дава или непрекъснато дава. Няма опасност ревността на Тит да отслабне.

Същата сериозна грижа. Първо, Павел препоръчва Тит на църквата в Коринт, изразявайки благодарност, че Тит споделя неговия собствен интерес към предложеното събиране на дарения. Те могат да разчитат на усърдното влагане на ума и сърцето му в задачата, пред която е поставена.

Импулсът към саможертвоготовни начинания за практическото и духовно благополучие на човечеството е преди всичко християнски. Делото на благотворителността и филантропията в света е по същество християнско по своя произход и дух. Такъв дух не произлиза от човека.

сърце, защото то е по природа егоистично. Част от великото дело на църквата е да изважда хората от самите себе си и да ги вдъхновява с истинска загриженост за благополучието на другите.

Християните може би са благодарни на Бог за църквата, която вдъхновява своите членове не само да допринасят за нуждите на другите членове, но и да служат на техните нужди (Матей 20:26, 28). По този начин Тит би оказал истинска услуга на коринтяните, като ги е стимулирал към щедри дела.

Вместо да се стремят да избягват призивите за даване за спасението и благополучието на другите, християните трябва да благодарят на Бог за такива възможности.

17. Той прие увещанието. Тит с радост откликна на молбата на Павел да отиде при Коринт с надеждата да възстанови църквата до предишното ѝ състояние на мир и единство.

Напред. Или „сериозно“. Думите на Павел изразяват двойно значение. Въпреки че дарението е иницирано от Павел, Тит е напълно съгласен с този проект и споделя неговата загриженост за неговия успех. Настоятелният подтик не е бил единствено на Павел. Очевидно Тит вече се е предложил доброволно да отиде на тази мисия в Коринт.

Той отиде. Павел говори за предстоящото заминаване на Тит за Коринт, сякаш вече го е направил изчезнал – от гледна точка на коринтяните, четещи това писмо. Този характерен гръцки начин на изразяване ясно сочи към Тит като носител на второто послание.

18. Изпратих. Тоест, изпращам (виж на стих 17).

Братът Павел повери работата по събирането на дарения в Ахая на трима мъже, Тит и двама други, чиито имена не са посочени. И тримата се ползваха с доверието на църквите. Тази уговорка беше предназначена да улесни събирането и да защити всички, участващи в събирането, от подозрение, че присвояват събраните по този начин средства за своя употреба. С оглед на факта, че малцинство в Коринт все още се противопоставяше на Павел, беше по-добре той да не събира средствата лично. Несъмнено е събрана значителна сума и по този начин е могъл да бъде изпратен пълен доклад до църквите, както за дадената сума, така и за доставката ѝ в Йерусалим (вижте стихове 20, 21). Павел знаеше, че противниците му биха намерили недостатъци в него, ако можеха. Служителят на евангелието е специално посъветван да бъде дискретен в отношението си към парите (1 Тим. 3:3; 1 Петрово 5:2).

Чия похвала. Този брат се беше доказал като успешен работник „в евангелието“ и трябваше да бъде уважаван като достоен сътрудник на Павел и Тит.

19. Избран. Гръцки *cheirotoneō* (виж върху Деяния 14:23). Въпреки че думата буквално означава „да протегне ръка“ и следователно „да избере“, употребата му оставя неясна начина, по който този спътник на Тит е бил назначен.

Пътуване. Тоест, до Йерусалим, в компанията на Павел и други, за да предадем на братя там, средствата, събрани по този начин в Македония и Гърция.

Благодат. Както в стихове 4–7, думата тук се отнася до благотворителното начинание за подпомагане на бедните в Йерусалим, което беше израз на Божията благодат (ст. 1).

За слава. Предложеното събиране на дарения за светиите в Йерусалим щеше да накара хората да прославят Бога. Хората в Йерусалим щяха да Го хвалят, че евангелието е накарало езичниците да проявят такъв практичен интерес към нуждаещото се състояние на тяхното благоденствие, а езичниците щяха да намерят радост в служенето на нуждите на своите събратя християни.

Вашият готов ум. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) текста „нашата готовност на ум“ или „нашата ревност“. В допълнение към доброто, което щеше да донесе на бедните светии в Йерусалим и на езическите църкви, като по този начин се осигуриха техните нужди, проектът щеше да покаже и на еврейските християни в Юдея, че в труда си за езичниците Павел не ги е забравил. Проектът щеше да обвърже сърцата на евреите и

езичниците заедно и се стремят да ги обединят в едно общение. Това би помогнало да се събори „средната стена на преградата“ (Еф. 2:14), която ги е разделяла.

20. Избягване на това. Или „вземане на предпазни мерки относно това“. Павел се стреми да избегне всякакво основание за обвинението, че е извлякъл лична печалба от проекта. Строгата честност не винаги е достатъчна по отношение на паричните въпроси, където и най-малката небрежност може да стане повод за критика. Християнският служител, особено, трябва да проявява съвестна грижа при боравенето с парични въпроси (вж. 1 Тим. 3:3; 1 Петр. 5:2).

Обвинение. Или „укор“, тук се има предвид, че някой може да обвини Павел, че не е бил напълно честен със средствата, които са му поверени.

Изобилие. Или „щедрост“. Събирането на дарения изглеждаше успешно, като се има предвид какво е очаквал Павел от сравнително заможната коринтска църква. Коринтяните били смятани за богати хора, както е отразено в поговорката „Не всеки може да се преструва, че живее в Коринт“.

21. Честен. Тоест, добър, възхитителен, красив, т.е. това, което изглежда и е почитено. Тук това обозначава поведението на някой, който притежава превъзходството на любовта и по този начин се радва на добра репутация сред другите, човек, който е високо ценен заради възхитителното си поведение. Християните не само са призовани да бъдат святи, честни и чисти, но и „пред хората“ трябва да бъдат разпознавани като притежаващи красотата на святостта, честността и чистотата. Истинският християнин трябва да е пример както пред Бога, така и пред хората за красив и привлекателен начин на живот (Рим. 12:17; Фил. 4:8; 1 Петрово 2:12). Този стих е цитат от превода на Притчи 3:4 в LXX век.

22. Нашият брат. Не е по-възможно да се идентифицира този спътник на Тит, отколкото един от стих 18. Някои обаче предполагат Тихик, който е бил член на делегацията, придружила Павел до Йерусалим с дарението (Деяния 20:4). На друго място Павел говори за Тихик като за „възлюбен брат и верен служител“ (Еф. 6:21; Кол. 4:7). Павел смятал Тихик за един от най-доверените си пратеници и по-късно го изпращал на различни важни мисии (2 Тим. 4:12; Тит 3:12).

23. Тит. Тук Павел хвали тримата мъже, избрани да ръководят работата по събирането на дарения, като мъже, усърдни, на които могат да имат доверие. Той им дава пълна власт, за да не би някоя от фракциите в Коринт да е склонна да постави под въпрос мотивите им. Всички те са напълно акредитирани и трябва да бъдат приети като такива. Тит е споменат първи, очевидно като председател на групата и личен представител на Павел. По-късно Тит в крайна сметка заема важен ръководен пост в ранната християнска църква (Тит 1:1–5; 2:15).

Пратеници. Буквално „апостоли“ или „изпратени [на мисия]“. Това обозначение им дава власт, еквивалентна на тази на самия Павел (гл. 1:1), що се отнася до сборника. То не им дава непременно постоянната титла или длъжност на апостол.

Слава на Христос. На тези трима мъже трябва да се отдава най-голямо уважение като лични представители на Христос. Тяхната задача ще допринесе за слава на Христос. Павел не би могъл да даде на тези мъже по-висока похвала.

24. Покажете. Павел призовава коринтяните да изпълнят отговорността си да дадат пример, достоен за подражание от християните навсякъде другаде. Отношението, което заеха, приносът, който направиха, отношението, което оказаха към тези делегати, неизбежно щяха да станат известни на другите църкви. Коринтяните бяха публично достойни по този въпрос за събирането на пожертвования. Тяхната чест като църква беше заложена на карта. Единственият правилен отговор

от тяхна страна би било проява на всеотдайно сътрудничество с пратениците на Христос и щедрост към бедните християни в Юдея.

Всяка църква на земята е представител на Божието царство и по този начин е зрелище на ангели и на човеци (1 Кор. 4:9). На никой поданик на това царство не са поверени Божиите дарове или благословения просто за негова собствена употреба, независимо дали става въпрос за истина, личен опит с Христос или материалните благословения на Божието провидение.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1-5AA 343

1-66T 271

2 3T 413; WM 205

2-55T 734

7 AA 344; MM 184; 3T 392; 5T 271

8, 9 KC 19

9 AA 71, 332, 341, 519; CH 318, 320; COL 393; CS 20, 30, 55, 123, 136, 161, 178, 211, 287; CT 495; DA 88, 417; Ev 240; EW 67; MB 83; MH 105, 501; MM 19, 321; PK 652; SC 79; TM 121, 177; 1T 680; 2T 27, 215, 636, 660; 3T 198, 208, 387, 401, 407, 457, 525, 547; 4T 49, 120, 219, 457, 481, 550, 621, 627; 5T 155, 271, 360, 730; 7T 29, 297; 9T 131, 254; WM 24

11, 12 AA 344

12 COL 328; CS 48, 119; ML 110; MYP 96; Te 113; 2T 282, 667

13 1T 178, 179, 205, 324

13-15 стр. 295

24 KC 29

ГЛАВА 9

3

1 Той посочва причината, поради която, макар и да е знаел тяхната нахалство, все пак е изпратил Тит и братята му предварително. 6 И продължава, като ги подбужда към щедра милостиня, като че ли е само вид сеитба на семе, 10 което ще им донесе голям плод 13 и ще доведе до голяма жертва на благодарност към Бога.

1. Служение. Тук все още се има предвид приносът.

Излишно е. Линията на разсъждение, започната в гл. 8:1, продължава без прекъсване.

В гл. 9 Павел добавя допълнително увещание относно събирането на дарения за бедните в Йерусалим. За да не сметнат коринтяните, че Павел се спира излишно на темата, той обяснява причината да пише толкова подробно за нея. Плановите им преди година бяха прекъснати от раздори и партиен дух, възникнали между членовете в Коринт. Междувременно, като насърчи църквите в Македония да отговорят по подобен начин, Павел посочи първоначалната готовност на коринтяните да участват в проекта. Ако вярващите в Коринт не завършат събирането на дарения без по-нататъшно забавяне, на македонците ще им се стори, че хвалбата на Павел към тях с коринтяните е безпочвена. Този стих е фин и учтив начин както да се изрази увереност в готовността им да продължат незабавно със събирането на дарения, така и да се вдъхновят да го направят, като по този начин се потвърждава доверието на Павел в тях (вж. 1 Сол. 4:9).

³ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (2 Кор. 6:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

2. Напредничество на ума ви. Павел се обръща към най-добрите членове на коринтската църква, уверен, че те мислят правилно по въпроса. Като мъдър християнски водач, той забелязва всеки благоприятен знак с надеждата да укрепи това, което обещава успех. Мъдрият проповедник на евангелието по подобен начин ще стимулира най-доброто, което е в хората, независимо дали са като отделни личности или като група.

Хваля се с теб. Вижте стих 1.

Ахая. В римско време Южна Гърция е съставлявала провинция Ахая, чиято столица е бил Коринт. В този регион вече е имало няколко християнски църкви, като тази в Коринт е била главната. Имало е и църква в Кенхрея, едно от пристанищата на Коринт (виж Рим. 16:1). Вижте „Пътешествията на Павел“.

Твоята ревност. Павел изразява пълна увереност в коринтската църква относно тяхната роля в дарението и се хвали с това, сякаш е свършен факт. Те не биха могли да се откажат от думата си сега, без да се засрамят и да отрекат всички добри неща, които Павел беше казал за тях. Призивът към добър пример понякога е успешен, когато други методи са се провалили. Мнозина не вярват, че могат да си позволят да дават, докато други в подобни обстоятелства не демонстрират своята щедрост.

3. Изпратих ... Тоест, изпращам (вижте на гл. 8:17).

Братята. Тоест, Тит и двама други, чиито имена не са споменати (вижте на гл. 8:16–24).

Нашата хвалба. Вижте стих 1.

4. Те от Македония. По време на писането на това послание Павел беше на път за Коринт. След няколко седмици той щеше да се срещне лице в лице с коринтяните и да прекара зимата с тях (Деяния 20:1–3). Очевидно вече е било планирано няколко от македонските вярващи да го придружат. Често вярващите го ескортирали от един град до друг (Деяния 17:14, 15; Римляни 15:24; 1 Коринтяни 16:6; вижте върху 2 Коринтяни 1:16). Ако коринтяните все още не бяха готови, когато македонските представители пристигнат, това щеше да бъде унижение за всички – за Павел, за македонците и за самите коринтяни.

Павел беше направил всичко възможно, за да осигури успеха им. Той внимателно беше организиран и планирал събирането на дарения. Беше посочил тяхната ревност и интерес, за да насърчи македонците. Сега им изпращаше допълнителни инструкции с писмо. И накрая, изпращаше трима представители, за да помогнат на коринтяните да завършат проекта. След всичко това, провалът наистина би означавал позор и унижение.

Че казваме не вие. Тоест, да не казваме самите вие.

Уверено хвалене. Буквално „увереност на хвалене“, въпреки че текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на думата „хвалене“. Последната фраза на стиха тогава би гласяла „в тази увереност“. Основата за хваленето на Павел би била напълно разбита, ако коринтяните се окажат неподготвени, когато той пристигне.

5. Необходимо. Тази дума е в емфатична позиция в гръцкия език.

Предварително. В този стих Павел подчертава важноста на завършването на събирането на дарения преди пристигането си. Очевидно се е опасявал, че може да има известно забавяне при завършването на работата. С този стих той довежда своя тактичен, мъдър и твърд натиск до кулминация. Не става въпрос само за пари или нуждите на бедните. Става въпрос за духа и характера на коринтяните, тяхната християнска зрялост. Истинското даване е акт на душата. То събужда висшата човечност в човек. То има склонност да разпъне плътта и похотта на егоизма. То очисти и пречиства дарителя от ниски мотиви. То е един от основните пътища към...

щастие и психично здраве. Всеки истински дар, даден с цел Божията слава и щастieto на другите, ще доведе до благословии за дарителя.

Алчност. Тоест, алчно желание да имаш повече. Павел предупреждава коринтяните да не дават неохотно малки суми, само за да направят впечатление и да спечелят предимство. Вижте Лука 12:15.

6. Който сее. В Библията образът на сеитбата и жътвата е много познат едно. Връзката между сеитбата и жътвата е естествена и справедлива. Тя е изцяло в хармония с принципите на Божието управление (Пр. 11:24, 25; 19:17; 22:9; Гал. 10:14). 6:7–10). Добрият земеделец не сее неохотно или пестеливо, а с радост и изобилно, знаейки връзката между сеитбата и жътвата.

Щедро. Думата разкрива възвишената и божествена природа на християнската щедрост. Християнското даване изобщо не е жертва, а подготовка за жетва. Божият „неизразим дар“ (ст. 15) донесе неизмерими благословии на човечеството, а на Христос донесе радост, когато видя резултата от Своите страдания и беше удовлетворен (Исая 53:11). В плана на спасението Бог показва начина, по който се сее, и Той гарантира жетвата. Човекът трябва да избере дали ще пожъне благословиите, които Бог е приготвил за него.

7. Намерение в сърцето си. Това показва добре обмислено решение. Християнската доброжелателност произтича от съзнателен избор. Значително количество даване се прави импулсивно, без онази любяща, внимателна мисъл, която добавя към дара сърцето на дарителя (вижте гл. 8:5). Не е така с великия Божи дар на любовта (Йоан 3:16; вж. Ефесяни 3:11). Само това, което идва от спонтанното желание на сърцето, е приемливо за Бога (Матей 6:2–4).

Не с неохота. Буквално „не от скръб“, тоест, не с неохота. Давайки това Това, че дарява тъга, не е истинско даряване. Такъв дар е без дарителя, защото е съпроводен със съжалението, което хората проявяват при загубата на земни притежания. В никакъв случай християнинът няма да сметне даването за болезнено преживяване. Човек, който дава в този дух, не жъне никаква полза от действието си. От друга страна, радостният дарител е по-добър, по-щастлив и по-подобен на Христос човек заради даването. Неохотният дарител може и изобщо да не дава, защото неговият дух и характер са напълно противоположни на духа на Христос, който ни е дал всичко безплатно (Римляни 8:32).

По необходимост. Тоест, като се изисква да се дава. Това може да се отнася до групов натиск, което подтиква човека да дава, за да запази положението си в групата, към неотложни напътствия и лична настойчивост да участва в църковни проекти или към импулса да дава, за да компенсира неизпълнението на дълга си в други посоки.

Бог обича. Това твърдение е почти буквален цитат от LXX на Притчи 22:9. Върховното качество на Божия характер е праведната любов (1 Йоан 4:7, 8). Върховната почит, която може да бъде отдадена на Бога от Неговите създания, е отражението на тази любов в живота им. Това е най-ефективният начин за провъзгласяване на Бога на света.

Весел. Тоест, бърз и спонтанен. От всички християнски задължения, никое не може да бъде раздава се с повече радост, отколкото даване, особено за проекти, предназначени да разширят Божието царство на земята. Духът на щедростта е духът на Христос; духът на егоизма е духът на света и на Сатана. Характерът на християнина е да дава; характерът на светския човек е да получава.

8. Умножете всякаква благодат. Стихове 8–11 излагат Божията способност и готовност да осигури на хората достатъчност от всички неща, за да могат те от своя страна да дават на своите близки. Обърнете внимание на ударението върху думата „всички“ или нейния еквивалент четири пъти в стих 8, за да

изразяват пълнотата на Божиите ресурси. Божията природа е да изобилства от духовни дарове и ресурси. За всеки християнин всички Божии ресурси са на разположение, за да напредва делото на Неговото царство (вижте Мал. 3:10, 11; 1 Кор. 3:21–23; Еф. 3:20). Чрез изобилната благодат, предоставена от Бога, „всичко е възможно“ (Мат. 19:26).

Достатъчност. Гръцки *autarkeia*, „съвършено състояние на живот, при което не е необходима помощ или подкрепа“. В Новия завет думата се среща другаде само във Филипяни 4:11 и 1 Тимотей 6:6, където е преведена съответно като „доволство“ и „задоволство“. Християнската употреба на думата означава благочестие със задоволство, пълна свобода от зависимост от човека в резултат на изобилните ресурси, идващи от Бога. Тези, водени от този щедър дух, винаги ще бъдат изобилно квалифицирани да вършат добро (вижте ДА 827).

9. Писано е. Точен цитат от LXX на Пс. 112:9. Изразът „писано е“ е обичайната новозаветна формула за въвеждане на цитат от Писанието. Праведният човек се характеризира с чувствителността си към нуждите на своите близки.

Разпръснати. Или „разпръснати“ (вж. Мат. 12:30). Щедрият дарител раздава на бедните както сеячът разпръсква семена.

Беден. От гр. *penēs* (виж Марк 12:42), което означава толкова беден, че трябва да работи всеки ден, за да задоволят нуждите на утрешния ден.

Праведност. Тук думата конкретно обозначава даването на милостиня (вижте върху Мат. 6:1). Християнската щедрост е едно практично доказателство за праведност.

Остава завинаги. Последниците му са трайни и Бог никога няма да го забрави. влиянието се запазва от поколение на поколение (вижте Матей 26:13).

10. Служи на семето. Отново Павел цитира от LXX (Ис. 55:10), разсъждавайки от аналогия между земеделието и духовния свят. Както Бог изисква от земеделците изобилна плодородност, според посева им, така Той ще постъпи и с хората, които сеят семената на милосърдието и благоволенията. Законът за сеитбата и жътвата в естествения свят е валиден и за използването на земните притежания от човека. Тези, които са щедри, ще пожънат по-изобилно от Божиите щедрости, макар и не непременно в натура (вижте Мат. 19:29).

Бог осигурява семето, определя сезоните и изпраща слънце и дъжд; Той прави същото и за семената на щедростта, посети в сърцата на хората (Осия 10:12).

11. Да бъдеш обогатен. В Божия план обогатяването със светски блага и благословии има само една цел – да прави добро на другите. В Божия план за разпределението на светските притежания няма място за самодоволство, самоудоволствие, самодоволство или самовъзвеличаване.

Изобилие. Вижте гл. 8:9.

Благодарност. Християните отдават благодарност на Бога, като с благодарност признават ежедневните си благословии и привилегиите си да споделят с другите, които са в нужда (вижте гл. 1:11; 4:15). Отдаването на благодарност и хвала на Бога е характерно за Божия народ.

Благодарността е естествена реакция на истинския вярващ. Живата вяра винаги намира израз както в думи, така и в дела. Истинското християнство отива отвъд интелектуалните вярвания до практическото приложение на своите принципи към проблемите на ежедневието.

12. Администрация. Или „служение“, „оказване“ (RSV).

Служба. Гръцка дума *leitourgia* (виж върху Лука 1:23), откъдето идва и думата ни „литургия“. В класическия гръцки език тя е обозначаваща някой, който е извършвал обществена служба на държавата или е заемал обществена длъжност, обикновено за своя сметка. В LXX се отнася до службите на свещениците в еврейското светилище (Числа 4:24; вж. 1 Лет. 26:30). В Новия завет обикновено

обозначава служението на Христос и Неговите представители на земята (Лука 1:23; Евреи 8:6; 9:21).

Тук се отнася конкретно до дара на коринтяните за подпомагане на бедните в Йерусалим.

Християнската благотворителност има два аспекта, единият насочен към Бога, а другият към човека.

Допълва. Буквално „да се запълни чрез добавяне към“, тук, като се задоволява нуждите на бедните.

Нуждата на светиите. Нуждите на бедните в Йерусалим.

Е изобилен. Или „прелива“. Това изразява божествения аспект на техния дар, който ще доведе до хвала и благодарност към Бога, както от страна на получателите, така и от страна на други християни, които научават за тяхната щедрост. Дарът е направен както за Бога, така и за човека (Матей 25:40).

13. Експеримент. Гръцки dokimē, „изпитание“, „доказателство“. Dokimē е преведено като „изпитание“ в гл. 8:2, „доказателство“ в гл. 13:3, „одобрен“ в Рим. 14:18; 16:10, „опит“ в Рим. 5:4. Истинските резултати и крайните последици от коринтската щедрост ще се видят не в материалното облекчение и ползи, дадени на нуждаещите се християни в Йерусалим, а в славата, която те дават на Бога в резултат на това. Съществена част от вечното евангелие е да разпознаваме и почитаме Бога (Откр. 14:6, 7). Чрез Своя народ Бог възнамерява да покаже Своята сила и благодат по такъв начин, че да възвеличи името Си. Щедростта на коринтяните прослави Бога, като им предостави повод да докажат своята искреност.

Служение. Или „служение“, тоест, на бедните в Йерусалим.

Твоето провъзгласено подчинение. Буквално „послушанието на твоята изповед“. Думите им щеше да бъде потвърдено от делата им. Еврейските новопокръстени в християнството подозираха, че обръщането на езичниците към вярата – освен ако първо не приемат юдаизма – не е истинско. Щедр дар от езическите църкви към техните еврейски братя би предоставил на последните осезаемо доказателство за лоялността и искрените намерения на първите.

Тяхното придържане към християнството би се оказало нещо повече от просто изповядване без практика.

Само когато религията води човек да проявява практически интерес към щастието и благополучието на своите близки, неговата религия има някаква стойност. Изповядвана любов към Бога, която не се отразява в безкористна служба на другите, е безполезна имитация (вижте Матей 25:31–46; 1 Йоан 3:14; 1 Йоан 4:20, 21). Изповядващите християнство днес ще направят добре, ако се измерват по този стандарт.

Щедро разпределение. Или „щедро дарение“. Предложената колекция ще показват, че коринтяните имат дух на истинско общение със своите еврейски братя. Павел се надява да докаже, че юдеин и езичник са едно в Христос. Делото на истинското християнство е да обединява хората в общението на евангелието (Йоан 17:9–11, 20–23).

14. Молитва за вас. Павел мисли за хвалата, която ще се възнесе към Бога от светиите в Йерусалим, когато получат дарението.

Дълго след това. Или „копнеят за“. Важен страничен продукт на християнското служение е произтичащият от това дух на молитва и любов. При нехристиянския получател вниманието често се съсредоточава върху дара, но за християнина – върху дарителя. Молитвата за друг без любов и копнеж на сърцето не е много повече от дума и форма. Любовта без молитва е плитка и може дори да не е истинска любов (вижте Матей 5:43, 44). Но молитвата, мотивирана от любов, усъвършенства и двете и води до промяна на характера. В този случай сърцата на еврейските християни биха били свързани със сърцата на техните езически братя в по-дълбоко и истинско общение.

15. Неописуемо. Буквално „това, което не може да бъде описано изцяло“. Не може да има пълно и цялостно изложение на дара на божествената любов. Това възхваляване на Бога

осигурява подходяща кулминация на раздела, разглеждащ събирането на дар за светиите в Йерусалим. Учените не са единодушни какво има предвид Павел под думата „дар“. Някои смятат, че Павел се позовава на предложеното събиране. Но езикът, използван тук, изглежда твърде силен за такъв дар. В тези глави Павел подчертава не материалния аспект на техния дар, а дара като резултат от действието на Божията благодат. Божественият дар, чрез който хората се спасяват, освещават и мотивират към християнска служба на другите, е отвъд човешката способност да го разбере в неговата пълнота. Христос често е описван в Писанията като върховен Божи дар за човека (Йоан 3:16; Галатяни 1:4; Тит 2:14; и др.). Темата за изкуплението е неизчерпаема, безсмислена, отвъд ограниченото разбиране. Колкото и да се учат хората да я проумяват, те никога не откриват цялата ѝ красота, нито изчерпват ресурсите ѝ. Вижте Йоан 3:16.

Благодарността към Бога подготвя пътя за послушание на Неговата воля и за получаване на сила за безкористно служене. Човек, който е изпълнен с благодарност към Бога, ще се стреми да изпълни всички Негови изисквания, не защото е принуден, а защото сам избира да го направи. Благодарността към Бога е основата на ефективния християнски опит. Едва когато човек бъде обзет от любяща благодарност към Бога за Неговия „неизразим дар“, религията достига навътре до дълбините на човешката душа и навън от него в безкористна служба на неговите близки.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

2 МБ 80

6 COL 85; CS 91; Ед 109; МВ 112; РР 528; 2Т 641; 4Т 484; 9Т 127; WM 316

6, 7 AA 342; CS 199; ML 116

6-8TM 423; 8Т 139

6-11DA 371; МН 50; 5Т 735

6-156Т 481

7 CS 49, 74, 80; РР 529; 1Т 530; 3Т 413; 5Т 269; 7Т 294; WM 289

8 CS 49, 129; GW 19; МВ 112; РР 528; 2Т 445; 6Т 348

8, 9 ML 103

8-11AA 334

9, 10 9Т 132

11-158Т 139

12, 13 CS 344

15 МН 425; 5Т 580, 730; 6Т 32; 8Т 288

ГЛАВА 10

Срещу лъжеапостоли, които опозориха слабостта на неговата личност и телесно присъствие, той излага духовната сила и авторитет, с които е въоръжен срещу всички враждебни сили, 7 уверявайки ги, че при идването си ще бъде намерен толкова могъщ в слово, колкото е сега в писане, докато отсъства, 12 и едновременно с това ги обвинява, че се простират отвъд обсега си и се хвалят с чужди трудове.

1. Умолявам. Гр. *parakaleō*, „умолявам“, „увещавам“, „увещавам“. Тази глава започва третия основен раздел на посланието, състоящ се от гл. 10-13. В гл. 1-7 Павел се спира на силата и славата на апостолското служение; в гл. 8; 9 – на събирането на дарения за бедните в Йерусалим; в гл. 10:1 до 13:10 – на самия Павел като апостол. Тук Павел защитава апостолската си власт и я противопоставя на тази на своите противници, „лъжеапостоли“ (гл. 11:13), които смуцавали църквата в Коринт. Вижте на стих 22.

В първите девет глави Павел се обръща към кооперативното мнозинство и само мимоходом споменава лъжеводители и всеки, който може да е бил повлиян от тях (гл. 2:17; 3:1; 5:12). Тук той предупреждава коринтяните срещу тези „лъжеапостоли“ сред тях. Той вече е бил напълно наясно с тяхното пагубно влияние в църквата, но Тит несъмнено му е донесъл допълнителен доклад за злите им дела. За мнозинството той не е имал нищо друго освен думи на обич, увещание и помирение. Но въпреки неговите наставления, юдаисткият елемент (вижте на гл. 11:22) не е бил спечелен.

Пишейки до коринтската църква към края на века, Климент Римски откри същите антагонистични елементи в действие. Въпреки това, порицанието на Павел към тази непокорна група сякаш, поне за известно време, е освободило църквата от раздора, породен от нея. Неговото твърдо справяне със ситуацията не остави никакво съмнение в съзнанието на коринтските вярващи относно неговия авторитет като апостол. Заключение на глави на 2 Коринтяни са богати на съвети за онези, които трябва да се сблъскат с подобни разединяващи елементи днес.

Разбирането на естеството на промяната в този момент от посланието е от съществено значение за правилното тълкуване на следващото. Първо лице в множествено число „ние“ отстъпва място на първо лице в единствено число „аз“. Първите думи в гръцкия текст са силно лични и емфатични, „Аз, Павел“ (вж. Гал. 5:2; Еф. 3:1; Фил. 19). Сега апостолът насочва цялата тежест на своята власт и личност срещу лъжливите, юдаизиращи (вж. 2 Кор. 11:22) водачи. Те го обвиняват в малодушие и плахост (гл. 10:1, 2), презряна реч (гл. 11:6), съмнителен интелект и преценка (ст. 16–19). Но те са лъжливи водачи с погрешни учения и „друго евангелие“ (ст. 4). Те са нагли хвалби (ст. 20, 21), нагли натрапници (гл. 10:15) и виновни, че се налагат на вярващите (гл. 11:20). Но най-накрая дойде време за разплата. Сега те ще трябва да се справят лично с Павел. В тези глави общият му тон е на възмущение и остър укор. Понякога той говори почти извинително за сериозността на това, което смята, че трябва да се каже. Никъде другаде в писанията на Павел няма нещо сравнимо по дух и метод с това, което се появява в гл. 10–13.

Кротост. Гръцки *praotēs*, „нежност“, „мекота“, „кротост“. За изучаване на свързана дума *praîs* виж в Мат. 5:5.

Кротост. Гръцки *epieikeia*, „кротост“, „нежност“, „справедливост“. Може би „нежност“ най-добре изразява нюанса на значението, предаден от епиейкея, но с добавените идеи за справедливост и честност, провокирани от искрена любов и преданост.

Павел предпочита да имитира кроткия и нежен дух на Христос в отношенията си с хората и не намира удоволствие в строгостта. Но дори неговата строгост е белязана от смирение. В стих 1 – 6 Павел умолява коринтяните да не го принуждават да използва строги мерки и думи срещу тях. Такива оръжия рядко са най-ефективни и употребата им може да бъде оправдана само когато „кротостта и нежността“ се провалят. Павел е на път за Коринт и скоро ще се изправи лице в лице с противниците си. Ако искат строга дисциплина, той е напълно готов да я приложи. Настоящият му апел, макар и строг по тон, ще премахне, както се надява той, нуждата от още по-строги думи, когато се яви лично.

Противниците на Павел бяха арогантни, своенравни и самонадеяни. Те погрешно тълкуваха кротостта му за слабост, а нежността му за страхливост. Съответно, те бяха извън обсега на помирителни призови и мили увещания, като тези от гл. 1-7. Единственият начин да се проникне в безчувственото им самодоволство беше чрез укор, осъждане и разобличение.

от гл. 10–13. Тези, които страдат от преувеличена представа за собствената си важност, обикновено не се впечатляват от по-нежните добродетели. Те дори презират онези, които притежават по-фините качества на смирение и кротост. За тях позицията и лидерството, поддържани чрез доминиране над другите, са белег за успех. Затова Павел обяснява, че макар да би предпочел да се обърне към тях с дух на кротост, собственото им отношение го е принудило да използва по-строги мерки.

Нисък. Гръцки *tapeinos*, „смирен“ или „смирен“, тук в нелестящ смисъл. Павел намежда за подигравките на противниците си (ст. 10; вж. гл. 12:5, 7). Те му се подиграваха, намеждайки, че е слабак и страхливец. Освен това, не се ли страхуваше през цялото време да дойде в Коринт? Не се ли бавеше да дойде, защото се страхуваше да се изправи срещу тях? Не беше ли компенсирал тази плахост, като пишеше строги писма?

Смел. Гръцки *tharreb*, „да бъдеш смел“, „да се надяваш“, „да бъдеш смел“ (виж стих 10).

2. Умолявам. Гръцки *deomai*, „да моля“, „да умолявам“. *Deomai* изразява по-голяма неотложност от *parakaleo* (2 Кор. 10:1; виж Мат. 9:38; Лука 8:28; 9:40; Деяния 21:39; 2 Кор. 5:20; и др.; виж върху 2 Кор. 10:1). Павел искрено желае да му бъде спестена необходимостта от решителна демонстрация на властта си, която неминуемо би ги смутила и унижила. Той ги умолява да не позволяват това. Характерно за духа на любовта е да се въздържа от причиняване на болка или унижение на някого. Търпеливият, искрен и ненатрапчив стремеж да се поправят нещата в духа на християнското общение винаги е за предпочитане пред публичната демонстрация на власт и прилагане на дисциплина.

Смел. Тоест, при справянето с въпроси в Коринт. Павел тук не се хвали напразно. Смелостта пред лицето на опасността отдавна е негов установен навик (виж гл. 2). 4:8–10; 11:23–27). Ако е необходимо, упоритото малцинство в Коринт ще има възможност да види тази страна на иначе смирения, търпелив и кротък характер на Павел. Няма да има страх от никого, нито колебание да се действа. За веднъж той ще се отнася смело с тях (гл. 11:21), освен ако промяна в отношението и поведението им не направи ненужно това. Решението е изцяло тяхно. Той е напълно готов да се изправи лично срещу критиците си и да се справи ефективно с тях.

Сякаш ходехме. Или „сякаш че действахме“.

Плътта. Тук, неновороденият човек, плътската, естествена, светска страна на човека, неповлияна от Светия Дух (виж върху Рим. 7:24; срв. върху 1 Кор. 9:27). Естествените импулси на човека се наричат „плътските похоти“ (1 Йоан 2:16). Тези, които са контролирани и ръководени от Духа, не „задоволяват плътските похоти“ (Гал. 5:16; срв. Еф. 2:3; 2 Петр. 2:18). Библията говори за „плътска мъдрост“ (2 Кор. 1:12). За плътския човек се казва, че „мисли за плътските неща“ (Рим. 8:5; срв. Кол. 2:18). „Нищо добро не пребивава в „плътта“ (Рим. 7:18), защото тя е „вражда против“ Бога (гл. 8:7).

Съдейки го по себе си, враговете на Павел в Коринт сякаш са го обвинили, че е мотивиран от егоистични, светски цели (вж. 2 Кор. 1:17). Винаги е в характера на такива хора да съдят мотивите и поведението на другите според собствените си. Но когато се сблъскат с човек с осветената смелост и кураж като Павел, те се приютяват или в бягство, или в престорено сервилност. Те се свиват до истинския си, нисък ръст.

3. Ходете в плът. Тоест, живеете в този свят като човешко същество.

Война по плът. Въпреки че живее сред хора, които прибягват до светски методи, Павел не се снисшава да го прави. Сравнете думите на Христос за това, че Неговите последователи са „в света“, но „не са от света“ (Йоан 17:11, 14). Обърнатият се човек притежава изцяло

нова и различна природа и е мотивирана от гореспоменатата любов на Христос и Божия Дух, в хармония с божествените идеали (Йоан 3:3, 5; Рим. 8:5–14; 1 Кор. 2:12–16; 2 Кор. 5:14). Той е спечелил победата над света, плътта и дявола (виж 1 Йоан 2:15, 16). С преживяването на новородението и новородението съществува едновременно активна и закоренела враждебност и война между плътта и духа (Рим. 8:3–14; Гал. 5:16–23). Двете не могат да бъдат съединени. Плътта никога не може да стане духовна. В нея „не живее нищо добро“ (Рим. 7:18). Християнинът все още е в света, но духовната му природа преобладава над нисшата, плътска природа (виж Рим. 1:18 до 2:4). Павел води добрата битка на вярата с духовни оръжия, а не с тези на света (Еф. 6:12–20). Павел разбира истинската природа на ситуацията в Коринт и няма да се поколебае да използва тези оръжия, както ситуацията изисква.

4. Оръжия на нашето воюване. Вижте върху Еф. 6:10–20; вж. 1 Тим. 1:18; 2 Тим. 2:3–5; 4:7. Оръжията на света са богатство, талант, знания, престиж, ранг, влияние, разум, изопачаване на истината, сила и човешки схеми. Враговете на Павел в Коринт се бореа с него с тези оръжия (вижте върху 2 Кор. 3:1). Но Павел отказа да се бие в тази броня или с тези оръжия, защото небесните принципи не позволяват използването на такива методи (вж. Йоан 18:36). Ако спасението на души и разширяването на Христовото царство зависеха от човешкия талант, интелект и сила, християнството би било чисто човешка религия. Но духовните качества никога не могат да бъдат наложени на хората отвън. Могъщ чрез Бога. Оръжията на християнина са изковани в небесния арсенал и са му предоставени чрез служението на ангели (2 Кор. 1:12; Еф. 6:10–20; вж. ДА 827). Тези оръжия включват истината, както е изложена в Божието Слово (Евр. 4:12), и дадената им сила от Христос и Светия Дух (1 Кор. 2:4). Бог призовава хората в този конфликт, екипира ги за битка и им гарантира победа. Той снабдява човека с цялата сила (2 Кор. 2:14).

Събаряне на. Или „разрушаване на“. Никоя крепост, създадена от човешка измислица, не може да устои на небесните оръжия.

Крепки крепости. Или „замъци“, „крепости“. Павел представя царството на Сатана като защитено от множество укрепления. Работа на християнина и църквата е да обсадят врага, да разрушат защитата му и да го изгонят на открито. Павел несъмнено мисли за вътрешните цитадели на човешките сърца, злите укрепления на умовете им, за вкоренените навици на греха и егоизма. Битката е на истината срещу заблудата, на познанието за Бога срещу невежеството и суеверието, на истинското поклонение срещу всички форми на идолопоклонство, на свободата в Христос срещу робството на греха, на святостта срещу нечестието, на праведността срещу неправдата, на Христовия контрол срещу този на Сатана.

Възможно е пиратите да са внушили на Павел фигуративния език на стихове 4 и 5 които са наводнявали морското крайбрежие в околностите на Тарс, преди да бъдат прогонени от моретата от римски галери поколение преди неговото раждане. Тези морски мародери са излизали от много скрити заливи на брега, са нападали кораби, търгуващи в близките пристанища, и след това са се оттеглили с плячката си. Накрая римският генерал Помпей повежда кампания срещу тях, превръща в руини повече от 100 от техните „крепости“ и пленява повече от 10 000 пленници.

5. Въображения. Гръцки логизъм, „разсъждения“, „мисли“ (виж Рим. 2:3, 15). Павел отнася се до човешки теории в контраст с разкритата истина. Няма нищо по-самоизмамно от спекулативните разсъждения на самонадеяните хора, които имат безгранични

увереност в собствената си присъща мъдрост и нищо друго освен презрение към Бога и Неговото Слово. Павел предлага да атакува самите цитадели на злото.

Всяко високо нещо. Тоест, всяка непокорна стена и кула. Павел тук сравнява гордите човешки разсъждения с крепости на високи хълмове. Непокорството към небесния Бог винаги е било белег на силите на злото и бунта (Ис. 14:13–15; Дан. 7:25; 8:11; 11:36; 2 Сол. 2:4; Откр. 13:5–8). Индивидуално, хората изграждат своя собствена крепост, от която да се съпротивляват на Божията сила. Най-силната крепост за злото е начин на живот, който, макар и да се изповядва като християнски, всъщност противоречи на християнските принципи.

Познанието за Бога. Тоест, знанието, което идва от Бога. Възвеличаването на човешката мъдрост е в противоречие с това висше, духовно знание, което Бог дава (Йоан 17:8; Деяния 17:23; 1 Кор. 1:24; 2:10; Кол. 1:9). Богът на философа е създаден от неговите собствени мисловни процеси. Богът на християнина е Богът на божественото откровение. Единият е субективен, другият - обективен.

Ако бъдат приети, смиряващите истини на евангелието, като греховността на човека и изкупителната праведност на Христос, събарят суетната самоувереност, интелектуалната тщеславност, гордостта на светската мъдрост и всички човешки претенции.

Пленяване. Или „подчиняване“, „довеждане под контрол“.

Мисъл. Гръцко поема, преведено като „умове“ във 2 Кор. 3:14; 4:4; 11:3; Фил. 4:7 и „хитрости“ във 2 Кор. 2:11. Павел може би тук говори за фантастичната теология на „лъжеапостолите“ (гл. 11:13), която произлиза от ума на Сатана.

Послушание на Христос. Без послушание, родено от любов, не може да има такова нещо като истински християнски опит (вижте върху Матей 7:21–27). Христос не е оставил човека в съмнение относно естеството на истинското послушание (вижте Йоан 14:15, 21, 23, 24; 15:10; 17:6, 17). Всички истински християни с радост ще се подчинят на любящата власт на Христос. Да се прекланяш пред властта, особено тази на Христос и Неговото Слово, е отвратително за гордите сърца и умове. Главната причина, поради която евангелието не е постигнало по-голям напредък в света и в живота на хората, е нежеланието да се направи Христос истински Господ на живота и да се приеме авторитетът на цялото Божие Слово.

6. Да бъдеш в готовност. Тоест, да бъдеш готов.

Да отмъсти. Или „да накаже“. Павел е готов да упражни апостолската си власт, за да дисциплинира и накаже бунтовническата група в коринтската църква. Досега той се е въздържал от това, защото въпросът все още не е бил ясен и мнозина може би са били подтикнати да вземат погрешно решение. Сега въпросът е ясен и мнозинството е заело позицията си с Павел и ще го подкрепи в позицията му срещу непокорното малцинство. По-рано някои от тях може би са симпатизирали на бунтовниците, евентуално дори са застанали на тяхна страна срещу Павел. Това, което тези малцина бунтовници са интерпретирали като малодушие и плахост от негова страна, е било просто търпение, което той е проявявал с надеждата, че други могат да бъдат спечелени. Той би избягвал да бъде строг към всеки, който е бил подведен от техните лъжливи учения и методи, който все още не е успял да види ясно проблемите и който все още може да бъде спечелен обратно на правилната страна. Павел вече е написал две, вероятно три, писма до тях, в които търпеливо обяснява проблемите (виж стр. 822).

Твоето послушание е изпълнено. Павел е готов да предприеме драстични действия. Това е последното му предупреждение. Каква форма на наказание възнамерява да наложи на малцината, които са упражнили такова силно и пагубно влияние, той не казва. Вероятно ще им наложи публично порицание и ако всички други средства се провалят, ще ги изключи от...

църква (вж. 1 Кор. 5:5; 1 Тим. 5:20). Ако някой все още не е решил, нека вземе решение сега.

7. Гледате ли? Гръцкият израз може да се преведе като въпрос, като императив или като просто твърдение. Като въпрос би било израз на неодобрение – Дали коринтяните съдят въз основа на външния вид? Като императив би ги призовавал да отворят очите си за очевидните факти. Като просто твърдение би било обвинение, че някои от коринтяните все още гледат на външния вид. Който и от тези трима да е имал предвид Павел, твърдението предполага, че те не са разгледали критично обвиненията срещу него. Заключение им са направени емоционално, а не логически, и въз основа на външния вид (вижте гл. 5:12). Повърхностните преценки са популярни, защото малко хора са склонни да си запазят преценката, докато не са имали възможност да разгледат всички доказателства.

Ако някой човек. Павел тук изглежда говори или за един от водачите на опозицията, или за някои, които са били искрени по сърце, но все още объркани в мисленето си. Контекстът сякаш е в полза на първото. Сравнете „някои“ от стих 2 (вж. гл. 11:4, 20).

Той е Христов. Тоест, твърди, че е надлежно назначен представител на Христос.

Така е и с нас. Тук Павел говори за собственото си официално назначение като апостол. В тази и следващите две глави той многократно споменава квалификацията си като посланик на Христос. Неговата власт е равна на тази на Дванадесетте (гл. 11:5; 12:11, 12). Той е бил призван и упълномощен директно от Господа (Деяния 9:3–9; 22:17–21; вж. 1 Кор. 15:8; 2 Кор. 10:14–18). Той е преживял общение с Христос в Неговите страдания (гл. 11:23–18).

33). Той е получавал видения и откровения директно от Христос (гл. 12:1–6).

8. Хваля се. Гръцки *kauchaomai*, „хваля се“, „прославям се“. Павел използва думата 21 пъти в това послание. Очевидно лъжеводачите в Коринт са се занимавали със значителни егоистични хвалби (вижте гл. 5:12). Сега е ред на Павел да се хвали, но той го прави неохотно, умерено и с единствената цел да потвърди авторитета си като апостол на Христос, в полза на всеки, който все още може би е честно объркан по въпроса.

В този въпрос имаше една голяма разлика между Павел и лъжеводители. Те се хвалеха с власт, която всъщност беше само от човешки произход и егоистична в своите цели. Павел се хвалеше с власт, която беше божествено дадена и упражнявана за назидание на църквата. Тъй като неговата власт беше от Бога, коринтяните трябваше да я признаят и уважават. Резултатът щял да бъде назидание на църквата в Коринт, поражение на разколническите елементи и реабилитация на Павел като апостол на Исус Христос.

Назидание. Буквално „изграждане“. Употребата на тази дума от Павел предполага образа на християнина като храм, в който обитава Бог (1 Кор. 3:9–17; 2 Кор. 6:16; Еф. 2:20–22; 1 Петр. 2:4, 5). Евангелският авторитет е с цел назидане, а не събаряне.

Целта на лъжеводители в Коринт беше да се възвеличат или изградят, а резултатът беше да разделят и съборят църквата. Павел беше основал църквата в Коринт и упражняването на власт от негова страна, дори чрез строга дисциплина, имаше за цел да я изгради.

Не се срамувайте. Лъжеапостолите в Коринт са имали намерение да засрамят Павел, като осмивайки го като апостол и като омаловажава неговото евангелие. Павел заявява, че целта му да се хвали „донякъде“ със своя „авторитет“ като апостол е в защита на апостолството си и на евангелието си. Той няма скрити мотиви.

9. Да ви ужасят. Или „да ви уплашат“. Враговете в Коринт несъмнено са приписали такъв мотив за Павел, но той отрича, че целта му е да внуши страхопочитание на вярващите.

Писма. Павел вече беше написал поне две писма до Коринт, вероятно и повече (вижте на гл. 2:3, 4; вж. стр. 822). Използвайки множествено число „писма“, Павел несъмнено включва изгубената буква, спомената в 1 Кор. 5:9.

10. Тежък и силен. Тук Павел очевидно цитира самите думи на своите критици. Дори враговете му признават, че е успешен писател на писма, и времето е потвърдило преценката им. Враговете му не са знаели, че посланията му са вдъхновени и че ще представляват не малка част от това, което в крайна сметка ще се превърне в Новия завет, основата на християнското богословие. Неговите послания изобилстват с неустойими аргументи за вярата. Те са изпълнени със силата на Светия Дух, проявена в строг укор, в християнска любов и нежност, във възвеличаването на Христос като Изкупител, в призови към изгубените мъже и жени да приемат пътя на спасението, във вдъхновение за общение с Христос и в лично свидетелство за собственото му чудотворно обръщане във вярата и християнски опит.

Присъствие. Гръцка дума: „парусия“ (вж. върху Мат. 24:3). Това е единственото новозаветно споменаване на личния външен вид на който и да е от апостолите (вж. 1 Кор. 2:3, 4; 2 Кор. 12:7–10; Гал. 4:13, 14). Писатели преди IV век твърдят, че Павел е бил нисък на ръст, прегърбен—вероятно от многократни побоища (2 Кор. 11:24, 25) - плешив и с криви бедра, но пълен с благодат и с очи, горящи от любов, благородство и ревност за Христос (виж Павел и Текла 1:7). Други ранни писатели потвърждават това описание, но разбира се, това е само предание. В гл. 10:1 Павел очевидно потвърждава идеята, че по външен вид е бил всичко друго, но не и впечатляващ. Но фактът, че противниците му в Коринт се свеждат до осмиване на физическите му слабости и може би леката му деформация, разкрива техния презрян характер.

Презрян. Или „презрян“. Това обвинение изглежда поне грубо преувеличение, ако не и откровена клевета. Павел беше превъзходен оратор (Деяния 14:12; вж. гл. 24:1–21). Несъмнено е вярно, че след преживяването в Атина Павел избягвал реториката и красноречието, които радвали гърците (виж 1 Кор. 2:2). Той отказал да ги превърне в средство за привличане на хора към Христос. Нищо не бива да отклонява вниманието от яснотата и силата на евангелието (1 Кор. 2:4, 5).

11. Такъв. Вижте стихове 2, 7. Павел се обръща към лицето или лицата, които са основно виновни за неприятностите. Неговото изявление не е толкова заплаха за това, което възнамерява да направи при пристигането си в Коринт, колкото опровержение на обвинението, че е едно нещо, когато отсъства, и съвсем друго, когато присъства. Изглежда, че острите, логични декларации на Павел в гл. 10–12 сигурно са убедили противниците му, че положението, в което злонамерените им лъжи ги бяха поставили, е несъстоятелно. Беше напълно нелогично да се мисли, че човек, какъвто те описваха Павел, може да издига църква след църква като тази в Коринт. Където и да отиваше Павел, той оставяше след себе си множества от евреи и езичници, спечелени за християнската вяра, като доказателство за силата на евангелието, проповядвано от него.

12. Не смеем. В стихове 12–18 Павел възхвалява труда си като евангелски служител. В това послание той многократно защитава своята почтеност като апостол (гл. 3:1; 4:2; 5:12; 12:11). Сега той фино сравнява самонадеяното и тщеславно хвалене на опонентите си със собствените си предпазливи трудове, докато е в Коринт. Той обръща положението срещу опонентите си чрез умна игра на думите egkrinō и sugkrinō (вижте по-долу).

Павел очевидно говори за обвинението в малодушие. Ако опонентите му имат предвид, че му липсва смелостта да се утвърди и да бъде истински лидер в популярния смисъл, той с готовност признава обвинението. Освен това, той нито се интересува, нито смее да търси одобрението на хората. Самонадеяната смелост, която опонентите му са показали, не му е привлекателна. Но има един вид смелост, която не му липсва (гл. 11:21–30), смелостта да навлезе в нови земи с...

евангелието и смелостта да страдаме за Христос (гл. 10:15, 16). Той измерва себе си и делото си според волята и стандарта на Бога (Рим. 12:3; Еф. 4:7). На галатяните Павел заявява, че не смее да се хвали с нищо друго, освен с „кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Гал. 6:14).

Причисляваме се към числото. Гръцки *egkrinō*, „да се причислиш към“, „да прецениш, че си достоен да бъдеш приет“, вероятно избран кръг.

Или сравнявам. Гръцки *sugkrinō*, „сравнявам“, „измервам“. Павел няма да се осмели да се състезава с тези майстори на самоласкателството; защото в това отношение те далеч превъзхождат всичко, на което той е способен.

Хвалят се сами. Тези коринтски хвалби изглежда са били членове на това, което може да се нарече общество на взаимно възхищение. Всеки човек се е утвърждавал като свой собствен стандарт за превъзходство и е хвалил другите членове на обществото, за да защити собствените си интереси като индивид и тези на групата, към която принадлежи. След като са утвърдили своите предполагаеми добродетели като стандарт за сравнение, те са се превърнали в свой собствен идеал.

Самохвалството е най-лошата форма на самозаблуда. Самохвалството заслепява хората за обективния стандарт за съвършенство, чрез който могат да направят безпристрастна оценка на себе си, и в резултат на това те вечно се преследват в порочен кръг. Те стават слепи за Божия стандарт за измерване, слепи за собствената си гордост, слепи за отличните качества на всеки, който им се противопоставя, слепи дори за собствената си нужда от спасение. Този начин на самооценка, произлизащ от себе си и завършващ със себе си, е лишен от прозрение или дори от просветлен личен интерес. Да живееш по този стандарт е напълно противно на ума и духа на Христос (Фил. 2:5–11).

Не са мъдри. Върхът на гордостта е за грешния човек да се смята за съвършен, или почти толкова (Рим. 7:18; 1 Йоан 1:10). Осъзнаването на собственото несъвършенство е първото изискване, което Небето поставя към всички, които искат да бъдат приети като синове и дъщери Божии (вижте върху Мат. 5:3).

13. Без нашата мярка. Или „отвъд предела“, тоест границата на правото и благоприличието, определена от Бога – мярката на правилото, което Бог ни е разпределил. Противниците на Павел нямаха друг критерий, по който да се измерват, освен самите себе си. Те, така да се каже, нямаха друг начин да се издигнат, освен със собствените си обувки. Думата „ние“ е емфатична на гръцки и подчертава голямата разлика между Павел и неговите съработници, от една страна, и самохвалните юдаисти, от друга. Павел признава фиксирана граница на своята власт, сфера на дейност и енергичност на поведение (вижте Гал. 4:1). 2:7–9). Отвъд тази божествено определена граница той не смее да отиде.

Специалната сфера на работа на Павел беше сред езичниците (Деяния 26:17, 18; Галатяни 2:7–9). Той започнал от Антиохия и стигнал до най-отдалечените краища на езическия свят. По времето, когато писал, Коринт отбелязал най-далечния обхват на неговите трудове. Лъжеапостолите в Коринт не признавали ограничения за дейността си. Самото им присъствие и поемане на власт били достатъчни, за да ги осъдят. Те преследвали Павел от Йерусалим до Антиохия, до Галатия и сега до Коринт, опитвайки се да осушат делото му, претендирайки за заслуги за това, което е направил, и хваляйки се, сякаш постиженията му са техни собствени.

Павел имаше пълното право на лоялност от страна на коринтяните; тези лъжеапостоли нямаха никаква. Бог му беше възложил делото в Коринт (Деяния 18:8–10). Бог не ги беше изпратил в Коринт и имаше само един друг източник, от който биха могли да получат своята задача (2 Коринтяни 11:3), но ето ги там. Апостолът не си приписваше заслуги за успеха на други мъже.

14. Не се преувеличаваме. Тоест, не прекрачваме границите на нашите възможности. назначена сфера на труда.

Не е стигнало до вас. Тоест, сякаш Коринт е извън определената от Павел територия. Македония и Гърция са в определената му сфера на действие (Деяния 16:9, 10). Така, по божествено предписание, той е бил първият, който е проповядвал евангелието в Коринт. Като му се противопоставиха там, лъжеводачите в Коринт доказаха, че са узурпатори – без пълномощие, без пълномощие, без валидни пълномощия. Единственото им оборудване се състоеше от собствените им самонадеяни твърдения.

15. Не хвалене. Вижте стих 8.

Без нашата мярка. Вижте стих 13. Водещият принцип на Павел винаги е бил да засажда евангелието в девствена почва, да върши пионерска работа (Римляни 15:20) и поради тази причина той не е поемал риск да се хвали с труда на други хора.

Вашата вяра. Подобреното духовно състояние на коринтските вярващи даде основание на Павел да вярва, че църквата в този град скоро ще се превърне в бастион на вярата и в издатина, от която могат да се постигнат по-нататъшни триумфи на евангелието. Зрелостта на тяхната вяра щеше да направи възможно разширяването на неговите трудове в отвъдни области. Досега той беше възпрепятстван, отчасти от трудната ситуация в Коринт, да навлезе в нова територия. Има всички основания да вярваме, че изразената от него надежда да отвори нови области за евангелието се е изпълнила (вж. Рим. 15:22–28). Също така, с нарастването на вярата им, собствената репутация на Павел като апостол щеше да се увеличи. Тяхната духовна зрялост като християни щеше да бъде за него венец на славата, както учителят бива почетен от постиженията на своите ученици (вж. 2 Кор. 3:1–3). Едно доказателство за зрялост в една църква е, че тя вече не се нуждае от грижите, необходими на духовните бебета (1 Кор. 3:1–3). За съжаление, днес, както и в апостолски времена, някои църкви ограничават работата на своя пастор, като непрекъснато изискват неговото внимание за служби, от които духовно зрелите хора не чувстват нужда. Една недуховна църква няма да поддържа дълго здравословна мисионерска работа.

Разширено от вас. Павел се стремеше да вдъхнови с мисионерски плам църквите, които основаваше. Той започна собствената си работа в големите градове, като се местеше от един в друг и оставяше на всяка стратегически разположена църква отговорността за евангелизиране на района, в който се намираше. Този метод на евангелизиране се оказва най-ефективен, тъй като много от големите централни църкви основаха и бяха майки на други църкви в съответните си райони. Например, църквата в Лаодикия се казва, че е основала 16 други църкви в непосредствена близост. Привилегия на всяка църква е да изпраща своите членове за Христос.

16. Региони отвъд. Единственото указание за регионите, които Павел има предвид, е в Рим. 15:19–24 – Илирик, Италия и Испания. Очевидно е, че в Рим вече е имало християни и че там е съществувала църква (Рим. 1:7–13), но очевидно без ползата от апостолските трудове.

Линия на друг човек. Тоест, областта на труда, принадлежаща на някой друг. Под никакво При какви обстоятелства Павел би посегнал на територията на друг и би ли си приписал заслуги за труда си, както направиха лъжеапостолите в Коринт.

17. Слава в Господа. Или „хвали се с Господа“, вместо със себе си. Стих 17 е цитат от Йеремиа 9:24 (вижте коментара там). Заслугата за успеха, независимо дали е в личния християнски опит или в служението за другите, принадлежи на Бога. Да си присвояваш почит за успех означава да обезчестиш Бога, като отклониш погледа на хората от Него към човешкия инструмент и да издигнеш човека над Бога. Вижте Пс. 115:1; 1 Кор. 1:31; 10:12; 15:10; 2 Кор.

12:5; Галатяни 2:20; 6:14; виж върху 1 Коринтяни 1:31. Тези, които са доволни от себе си, не отговарят на християнския идеал (Фил. 3:12–14). Тези, които поддържат постоянно общение с Христос, никога нямат високо мнение за себе си (виж SC 64).

18. Господ хвали. Лидерската позиция представлява изкушението да се приемат похвалите на хората и егоистично да се гордеем с постиженията си. Следващата стъпка е желанието да се упражнява произволна власт над другите. За християнина обаче единственото желано одобрение е одобрението на Бог (виж Рим. 2:29; 1 Кор. 3:13, 14; 4:1–6). Само онези, които издържат това изпитание и триумфират над самохвалството, гордостта и самовъзвеличаването, ще получат одобрението на Бог.

Самохвалството на лъжеапостоли в Коринт, които всъщност нямаха собствен успех, с който да се хвалят, убедително доказва, че те са напълно без одобрение от Бог. За коментар относно основанието, на което Бог възнагражда службата, вижте Мат. 20:1–16.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

4 AA 463; Ev 574; 3T 210; 7T 141 5 AA 251,

482; AH 128, 306; CH 505; COL 312; CT 25, 68, 238; DA 135, 181; Ev 274;

FE 174, 266; GW 127; MB 142; MH 460; ML 263, 318; MYR 73; PK 233; TM 223, 388;

2T 251; 3T 31, 83, 106; 5T 310, 514, 648; 6T 317; 8T 63, 314, 320, 334

10 EW 206

12 CG 294; Ed 226; 1T 126, 154, 406; 2T 394, 396

16 MX 106; 6T 286; 8T 48, 50

ГЛАВА 11

1 От завистта си към коринтяните, които сякаш повече ценели лъжеапостоли, отколкото него, той навлиза в принудителна препоръка за себе си, 5 за равенството си с главните апостоли, 7 за това, че им проповядва евангелието свободно и без никаква тяхна отговорност, 13 показвайки, че не е по-долноправен от тези измамни работници по никакъв законов прерогатив, 23 а в служението на Христос и във всякакви страдания за служението си, далеч ги превъзхожда.

1. Бих се обърнал към Бога. В гл. 11; 12 Павел продължава, за да защити претенцията си за апостолски сан и власт и по този начин да противодейства на тактиките на опонентите си, като се хвали със собствената си слабост и със силата на Бог. Хвалбите на опонентите му подчертавали и преувеличавали слабостите и неадекватността на Павел, предполагаеми или реални, внушавайки, за разлика от тях, техните собствени прехвалени способности като апостоли (вижте гл. 10:10). Думите „към Бога“ не са на гръцки, а са предоставени от преводачите.

Имайте търпение с мен. Павел би предпочел да не се отдава дори на смиреното хвалене за своите слабостите, в които е на път да се заеме, и моли тяхното снизхождение да го изслушат.

Моята глупост. Някои изрази се появяват многократно в гл. 11 и 12: (1) „търпя“ и „търпя“ (и двете от апесчō, гл. 11:1, 4, 19, 20) и (2) „глупост“ и „глупак“ (гл. 11:1, 16, 17, 19; 12:6, 11). Критиците на Павел очевидно са изкарали апостола глупак, а сега, като „глупак“, той се хвали със своите „немощи“ (гл. 11:30) и с извинение говори за хваленето си като за „глупост“. Да се хвали, както са правили критиците на Павел, за него е било глупост от най-груб вид, вид хвалба, която той е смятал за напълно несъвместима със саможертвеното си смирение, тихото си достойнство и апостолската си отговорност. Подобно хвалене беше напълно противно на духа на Христос (Фил. 2:5–8) и Павел се чувстваше наистина глупаво да бъде поставен в позиция, в която (вижте върху 2 Кор. 10:8, 13–18; 12:10, 11), за да защитава апостолската си власт, изглеждаше...

необходимо е да се занимава с нещо, което може да се приеме като хвалба (гл. 11:16). В хвалбата си Павел обръща внимание

на: 1. Неговото апостолство – неговата титла, длъжност и власт – като по никакъв начин не по-нисши от това на „най-главните апостоли“ (ст. 5).

2. Неговото проповядване на евангелието без заплащане или материална подкрепа от който и да е от коринтските вярващи, докато противниците му буквално са ги ограбили (гл. 11:7–10, 19, 20; 12:13–18).

3. Неговото равенство в наследството (гл. 11:22).

4. Неговите изобилни трудове (гл. 11:23).

5. Невероятните му страдания, изпитания и гонения заради Христос (гл. 11:23–33).

6. Неговите видения и откровения (гл. 12:1–5).

7. Неговият „трън в плътта“ (гл. 12:7–10).

Ако хвалбата е уместна, Павел има много неща, с които човек би могъл да се похвали. За сравнение, С какво са се хвалили враговете му? Чрез хваленето си той разкрива празнотата на техните претенциозни твърдения. Причината, поради която снизходително говори за себе си и за труда си, е да им помогне да осъзнаят и оценят това, което е постигнал сред тях, за да не бъдат водени от лъжеапостолите да го презират и посланието му, като по този начин унищожат плодовете на труда му.

Търпете ме. Павел е уверен, че мнозинството от членовете на църквата ще го разберат и ще го „търпят“. Той им се доверява. Те ще тълкуват думите му с любов, с дух, който не мисли зло, докато враговете му няма да го направят. Каква привилегия е за един християнски работник да се радва на пълното доверие на своите приятели и обрънати във вярата си и да може да им открие сърцето си.

2. Ревнувам. Гръцки *zēloō*, „да горя от ревност“. Използвано в добър смисъл, означава да бъдеш ентусиазиран в преследването на доброто, да бъдеш изпълнен с плам. Тук Павел е дълбоко загрижен да не би коринтяните да бъдат съблазнени и покварени от лъжеапостолите. В лош смисъл *zēloō* обозначава завистливо и свадливо съперничество. В добрия смисъл се казва, че Бог ревнува за Своя народ. Бог няма да търпи съперник.

Благочестива ревност. Бог цени любовта на Своя народ и дълбоко съчувства на всяко намаляване на тяхната привързаност към Него (виж Езек. 18:31; 33:11; срв. Изх. 20:5; 34:14; Втор. 20:14). 4:24; Исус Навин 24:19; Захария 8:2). За известно време коринтяните бяха прехвърлили чувствата си от Павел към съперник. Загрижеността на Павел за тях не е зла, човешка ревност, а ревност като тази на Бога.

Сгодил те е. Тоест, дал те е за жена или те е сгодил. В древността е бил нает посредник, който да урежда годежа на син или дъщеря (виж Мат. 25:1–13; 1 Кор. 7:36–38; виж върху Бит. 24). На практика годежът в древността е бил толкова обвързващ, колкото и самият брак. Тук Павел е бил посредникът между Христос и църквата.

Избраната булка или оставала вкъщи с родителите си, или била поверена на грижите и защитата на доверени приятели на младоженеца, докато избраният съпруг не дошъл за нея. Често между годежа и сватбата минавало значително време, но през това време цялата комуникация между бъдещия съпруг и бъдещата булка се осъществявала чрез доверения „приятел“ (виж Йоан 3:29). Негова отговорност била и да обучава и подготвя булката за деня, в който съпругът ѝ щел да дойде. Отговорността на

„Приятел“ се смятал за свещен. Изневяратата от страна на избраната булка понякога се наказвала със смърт.

Тук Христос е Младоженецът, Коринтската църква е избраната булка, а Павел е „приятелят“ на Младоженеца. Павел беше този, който беше договорил годеща на коринтските вярващи с Христос (вж. Рим. 7:1–6) и той се стремеше коринтската църква да остане чиста и неопетнена.

Бракът често се използва в Писанието като илюстрация на връзката между Христос и Неговия народ (Исаия 54:5; 62:5; Еремия 3; Езекиил 16:8–63; Осия 2:18–20; Ефесяни 5:25–32). На първосвещеника, който е символ на Христос, е било позволено да се ожени само за чиста девица (Левит 21:10–14). Тревожното очакване на църквата е да се срещне с Христос лице в лице.

Представям ви. Върховният момент в древния брачен ритуал настъпвал, когато младоженецът се появявал, за да вземе булката си и да я придружи до дома си за сватбеното пиршество. Като приятел на Младоженеца, Павел мисли за радостта си, когато Христос се завърне и той ще има радостта да представи коринтяните на Христос. Ще бъде ден на радост, когато булката погледне лицето на Младоженеца и съзре Неговата славна личност (1 Кор. 13:12; 1 Петр. 1:7, 8; 1 Йоан 3:2). Тогава Младоженецът ще погледне Своята булка, облечена в чистите бели дрехи на правдата, и удовлетворен (Ис. 53:11; Соф. 3:17), ще я заведе в дома на Отца Си (Йоан 14:1–3).

3. Измамни. Или „измамни“. Павел се страхува, че тези лъжеапостоли – пратеници на Сатана – ще съблазнят коринтяните, както змията е съблазнила Ева. И в двата случая Сатана е замислил злия заговор (Бит. 3:1–11; Йоан 8:44; 1 Йоан 3:8). Тъй като змията станала инструмент на Сатана за грехопадението на Адам и Ева и навлизането на греха в света, Писанията обикновено говорят за него като за „змията“ (Откр. 12:9; 20:2).

Теологията на Павел се основава на предпоставката, че грехопадението на човека е историческо събитие (вижте върху Рим. 5:12–19).

Хитрост. Или „хитрост“, „коварство“. Измамата е търговският арсенал на Сатана (Йоан 8:44; Откр. 20:8); без него той изобщо не би имал успех.

Умове. Гръцки поѐмата, „мисли“ (виж върху гл. 10:5). Конкретният обект на атаката на Сатана е човешкият ум (Йоан 12:40; виж върху 2 Кор. 10:4, 5). В Коринт покварата на умовете на вярващите е станала чрез посредничеството на лъжеучители. Сатана покварява ума, като изкривява и изгаря съвестта. Неговото дело е противоположно на това на евангелието, което е да пречисти съвестта.

Сатана извършва зловещото си дело, като заслепява умовете на хората за истината, като закоравява и мами сърцата им и като поробва разума на страстите. Той кара мъжете и жените да се съмняват в Божията любов и се стреми да ги лиши от силата да избират правилното. Той занимава умовете им с всичко, което ще измести времето и желанието за Христос, за Неговата праведност и за Неговото царство (Лука 21:34–36). Той се стреми да внуши във всеки ум враждебност и бунт срещу Бога (Римляни 21:34–36). 8:7; Яков 4:4).

Покварен. Или „развратен“. В Откр. 19:2 „покварен“ се използва преносно за брачна нецеломъдреност. В библейски времена изневяратата след годеща се е смятала за почти еквивалентна на прелюбодеяние след брака (вижте Мат. 1:18, 19). Духовно, като посредник между булката и небесния Младоженец, пазител и защитник на избраната булка трябва да даде отчет за коринтската църква и не смее да бъде небрежен. Затова той бди над

я с „благочестива ревност“ (2 Кор. 11:2) и смята тези лъжливи водачи за съперничаещи си претенденти за ръката и сърцето на девицата.

Простота. Или „искреност“. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) добавянето на думите „и чистота“. Павел тук говори за едносърдечна вяра в Христос и преданост към Него (вж. Яков 1:8). Той многократно настоява върху добродетелта на верността към Христос.

Твърдението от 2 Кор. 11:3 за това, че човек е „покарен от простотата, която е в Христос“, категорично отрича учението, че човек не може да отпадне от благодатта и че когато „веднъж е спасен“, той е „завинаги спасен“ (вижте върху Йоан 3:18–21; Гал. 5:4). Дори Луцифер, създаден съвършен по красота и характер, е отпаднал от първоначалната си чистота и послушание. Павел ясно разпознава възможността за разтрогване на брака на вярващите с Христос от покваряващата сила на Сатана. Когато това се случи, съюзът между Христос и Неговата „булка“ е разрушен.

Божиите инструкции към Адам и Ева в Едемската градина бяха наистина прости. Той не остави никакво съмнение относно това, което изисква от тях и какво ще се случи, ако не му се подчинят. Бог им даде една ясна причина да не ядат от забранения плод; Сатана предложи няколко правдоподобни причини в полза на това. Колко просто е Божието определение и тълкуване на греха (Мат. 5:21, 22, 27, 28; 1 Йоан 3:4). Колко проста е поканата да дойдем при Христос (Ис. 55:1; Откр. 22:17). Колко ясен е пътят на истината и правдата и колко криволичещ е пътят на тъмнината и заблудата (Йоан 3:19–21). Колко прости и ясни са Божиите уверения и колко красиво прозрачни са Неговите обещания (2 Кор. 7:1). Колко проста и истинска е истинската любов, докато разделеното сърце е объркано. Колко тесен и стеснен е пътят на правдата и живота в контраст с широкия и мъчителен път на греха и смъртта (Мат. 7:13, 14).

4. Друг. Гръцки *allos*, „друг“ от същия вид (виж върху Матей 6:24). Тези юдаисти не проповядваха различен Исус и различно евангелие. Те бяха обърнати във вярата евреи (Деяния 15:1, 5) и изповядваха, че вярват в същия Исус. Имаше обаче група юдаисти, чието вероизповедание всъщност представляваше това, което Павел определя като друго евангелие (Гал. 1:8). Тези заблудени юдеи вярвали, че Исус е Месията, но също така, че хората трябва да спазват церемониалния закон, за да бъдат спасени. Евангелието на Павел обаче се състоеше от проста и истинска вяра в Исус като пълен Спасител на човека от греха, че церемониалният закон вече не е обвързващ и че подчинението на моралния закон автоматично следва оправданието, а не е основа за него (вижте върху Рим. 3:24, 31; 8:1–4).

Павел сякаш пише с ирония, тихо упреквайки коринтяните за това, че са били измамани от натрапници. Ако наистина са намерили по-добър Исус и по-добро евангелие, да го приемат! От друга страна, Павел може просто да заявява фактически какво са направили.

В наши дни има огромна разлика между Христос на Павел и Евангелията и Христос на модернистичните християни. Последните се възхищават и хвалят Исус за Неговия благороден живот, но Го лишават от Неговата божественост и Неговата заместителна изкупителна сила (2 Петрово 2:1; 1 Йоан 4:1–3).

Друг дух. Тук думата за „друг“ е *heteros*, „друг [от различен вид]“. (вижте върху Матей 6:24). Вярата в друг Исус би довела до друго евангелие и друг дух. Истинският дух на Христос се предава на мъжете и жените чрез Светия Дух (Римляни 8:14, 15; Гал. 5:22, 23). Фалшивият дух е духът на страха, който произтича от погрешна представа за Бога, което Го прави строг надзирател. Духът на Христос е духът на истинската свобода (2 Коринтяни 3:17, 18), докато духът на противниците на Павел и тяхното „евангелие“ е духът на робството (Гал. 3:1–5; 4:1–9; вижте върху 2 Коринтяни 3:6). Техният е дух на

на самоправедност, за разлика от духа на смирена благодарност за праведността, която идва чрез вяра в Христос (Римляни 3:25, 26).

Друго евангелие. Тук думата за „друг“ е *heteros*, „друг [от различен]“ вид]“ (вижте върху Матей 6:24).

Търпеливи с него. Или „слушай го“.

5. Ни най-малко. Тоест, ни най-малко.

Най-начален. Или „превъзходен“, „превъзходен“, буквално „прекалено много“. Вероятно не става дума за Дванадесетте, а за лъжеапостолите, които са смущавали църквата в Коринт, чиито дейности са споменати в стихове 3, 4. Гръцкият термин е склонен да изразява неодобрение и изглежда се използва по-скоро иронично, отколкото сериозно. Павел винаги говори за Дванадесетте с голямо уважение (1 Кор. 15:8–10; Гал. 2:8–10). Тук той започва хвалбата, за която говори в стих 1, сравнявайки се с тези самопровъзгласили се апостоли (вижте на стих 1).

6. Груб. Гръцки *idiōtēs*, „необразован“, „неграмотен“, „неквалифициран“ (вж. Деяния 4:13). В класическия Гръцката дума *idiōtēs* (идиоти) обозначава липса на умения в някое изкуство или професия. В 1 Кор. 14:16, 23, 24 тя се отнася до хора, лишени от дарба на езиците. Въпреки че Павел тук се нарича неумел оратор (вж. 1 Кор. 1:17; 2:1, 4), той не е бил лош оратор (Деян. 14:12; 22:1–21; 24:10–21; 26:2–29). Коринт и Атина са били главните центрове на гръцките ораторски умения и знания, а коринтяните са били свикнали с този вид говорене. Без съмнение това обяснява отчасти тяхната признателност към Аполос (Деян. 18:24–28). Павел очевидно не е бил обучен в изкуството да говори класически гръцки и затова не е претендирал да бъде красноречив. Освен това, да се разчита предимно на красноречието би имало склонност да възвеличи оратора, а не неговото послание.

Не в знание. Павел претендираше за нещо от далеч по-голямо значение от ораторското умение. Той познаваше ума и волята на Христос и имаше разбиране за духовните истини, необходими за спасението (1 Кор. 2:4–16; Гал. 1:12, 16; Еф. 3:3, 4, 18, 19).

Той познаваше Христос, чието познаване е вечен живот. Тази истина надхвърля всяко друго знание (Йоан 17:3; 1 Йоан 2:29; 3:5, 18, 24; 4:2; 5:18–20).

Изявен. Или „направен явен“, „направен ясен“.

7. Извършил е престъпление. В стихове 7–11 Павел разглежда поставения проблем от критици на неговото самоиздържашо се служение към коринтяните. Той им е писал преди това по тази тема, като е изложил ясно включените принципи (1 Кор. 9:4–18). В хармония с принципите, вече установени в Писанията от Христос, той е заявил пълното си право на служебна подкрепа, каквато са получили другите апостоли (Мат. 10:7–10; Лука 10:7, 8). Но той доброволно се отказа от това право, за да покаже, че не е опетнен от користолюбиви мотиви (Деяния 20:33; 2 Солунци 3:8, 9). Неговите врагове обаче се възползваха от тази демонстрация на саможертва, за да оспорят мотивите му; те я тълкуваха като доказателство, че той знае, че не заслужава подкрепа и по този начин мълчаливо призна, че не е истински апостол. Също така, те вероятно го смятаха за непоследователен в приемането на подкрепа от вярващите в Македония (2 Коринтяни 11:9; Фил. 4:10); може би е имал скрити мотиви и тази привидна саможертва по отношение на коринтяните е била част от схема да се възползва от тях. Павел сега се чуди дали е постъпил погрешно в курса, който е предприел в Коринт, защото близкото общение, на което се е радвал с вярващите във Филипи, е липсвало в Коринт. Обикновено той работеше в изработката на шатри, за да плаща разходите си като посланик на Христос (Деяния 18:3; вж. Деяния

20:33–35; 1 Сол. 2:9). Не е мъдро един служител за Христос да се задължава към който и да е член на църквата, като получава пари от такъв член за своя собствена употреба. Евангелското служение е опозорено, ако се използва като средство за лична печалба (вж. 1 Тим. 3:3).

Благата новина за спасението е Божият безплатен дар за човека (Исая 55:1, 2).

8. Ограбена. Или „ограбена“. В сравнение с по-бедните църкви в Македония, тази в Коринт е била сравнително заможна (вижте гл. 8:1). Този стих е остър укор към последните.

Заплати. Гръцки *opsōnion*, „[войнишка] заплата“ или „издръжка“, често дажби, а не пари (вж. върху Лука 3:14; срв. Рим. 6:23; 1 Кор. 9:7). Павел не иска да каже, че е взел нещо от църквата във Филипи по нечестен начин. Даренията, които е получил, са били дадени доброволно и са представлявали истинска жертва от страна на дарителите. Тези дарове са му позволили да посвети повече от времето си, докато е бил в Коринт, на установяването на църквата в този метрополис. По този начин коринтяните са били облагодетелствани, така да се каже, за сметка на македонците; проповядването на евангелието не е струвало нищо на коринтяните, защото Павел е бил подкрепян от други (вж. 2 Кор. 11:9).

9. Желателен. Тоест, липсвал или бил в нужда (вижте Лука 15:14). По време на служението си в Коринтският Павел беше изчерпал ресурсите си и нямаше достатъчно средства, за да задоволи дори най-необходимите си нужди – докато служи на просперираща църква. Тяхното безразличие разкриваше висока степен на безразсъдство, ако не и егоизъм, и беше безизвинително. Но дори тогава Павел не даде на коринтяните никакъв знак за нуждата си.

Ситуацията беше разрешена не от коринтските вярващи, както можеше да се очаква, а от навременното пристигане на братя от Македония с допълнителен дар (виж Фил. 4:10). Братята, за които се говори, може да са били Сила и Тимотей (Деяния 18:5).

Таксум. Гръцки *katanarkaō*, „да бъде бреме“. Друга форма на гръцката дума дава името на риба паразит, която се прикрепя към други същества, за да си осигури храна от тях. В резултат на това гостоприемникът страда от състояние на вцепенение. Павел не е бил паразит, живеещ от коринтяните. Той не ги е обременявал финансово или по друг начин. Неговото служение не ги е довело до състояние на вцепенение, нито духовно, нито икономически. Напротив, той ги е вдъхновявал, вдъхвал им е живот, ободрявал ги е.

10. Истината на Христос. Павел тържествено заявява истинността на твърдението си (вж. върху Рим. 9:1; 2 Кор. 1:18). Присъствието на Христос в живота му премахва възможността той да изопачи фактите (вж. Рим. 8:9–11; 1 Кор. 2:16; 2 Кор. 13:3; Гал. 2:20).

Спрете. Или „бъдете заглушени“, буквално, „да бъдете оградени“. Павел бил толкова сигурен в мъдростта на плана за самоиздръжка, че по-рано заявил, че по-скоро би умрял, отколкото да си навлече репутацията на човек, който печели от онези, на които служи (1 Кор. 9:15). Това разкрива колко дълбоко е чувствал той по този въпрос.

Региони на Ахая. Конкретното позоваване на този регион, собствено Гърция, предполага, че неговото настояване да се придържа към принципа на самоиздръжка в служението му е било особено необходимо тук. Враговете му в Коринт несъмнено биха го изкарали паразит, ако беше постъпил иначе. Очевидно не е имало опасност подобно обвинение да бъде отправено в Македония, където между Павел и неговите новопокръстени съществувал дълбок дух на другарство. Но в Коринт ситуацията била различна.

11. Защото. В стихове 11 и 12 Павел обяснява защо не е желал да приеме подкрепа от коринтската църква. Твърдението в стих 11 предполага, че някои от коринтяните са били ревниви заради предпочитанието, което Павел сякаш е показал към македонците, като е

приемайки даровете им, и заключил, че се грижи повече за филипяните, отколкото за тях самите. Но Павел отрича, че някога е изпитвал студ или дистанция към тях. Всъщност той често е изразявал любовта си към тях и е молил за тяхната любов в замяна (1 Кор. 4:21; 13; 2 Кор. 2:4; 6:11–13; 8:7, 8; 12:15). В писмата си и в служението си към коринтяните той винаги е проявявал дълбока обич.

12. Повод. Гръцки *arhōtē*, военен термин, който обозначава предимно „база на операции“. Образно, той обозначава основата, на която се предприема действие, или мотива за него (виж Рим. 7:8, 11; Гал. 5:13; 1 Тим. 5:14). Ако Павел беше приел пари от коринтяните, враговете му щяха да посочат това като още един „повод“ за осъждането му. В действителност те бяха превърнали неприемането на коринтската подкрепа в претекст за поставяне под въпрос на апостолството му (виж 2 Кор. 11:7). Съответно Павел беше изправен пред алтернативите (1) да се откаже от правото си на подкрепа като апостол (Лука 10:7), с риск да изглежда, от една страна, че отрича апостолството си (виж Мат. 17:24–27), а от друга, че показва липса на любов към коринтяните (виж 2 Кор. 11:11); и (2) приемане на подкрепа и преструване, че проповядва евангелието за печалба. Той ще поеме риска от първото, което смята за по-малкото зло, за да избегне второто.

Точно както ние. Изглежда, че тези лъжеапостоли са приели материална подкрепа от коринтяните (1 Кор. 9:7–13; 2 Кор. 11:20) и са се оправдавали въз основа на предполагаемите си апостолски прерогативи. Тази привилегия те са отказали на Павел. Въпреки че твърдението им, че са положили безкористен труд, е било невярно, те са се хвалели с това. Но ако наистина искат да се хвалят, казва Павел, те трябва да следват неговата политика за самоподдържане.

13. Лъжеапостоли. Очевидно те номинално са били християнски евреи (ст. 22) и са твърдели, че са апостоли на Христос. Очевидно тогава те са се присъединили към християнската църква (вж. Деяния 15:1, 2, 5; Гал. 2:4, 5; Фил. 3:2, 3). Но те са били самозванци, просто преструвници, които са узурпирали властта, правата, длъжностите и привилегиите на истинските апостоли на Христос. Лишени от истински пълномощия (вижте 2 Кор. 3:3), те прибегнаха до прикриване и хитрост.

Трансформиране. Гръцки *metaschēmatizō*, „да променя външния вид на“, често подчертавайки, както тук, външния вид на промяната, за разлика от истинската трансформация (вж. върху Мат. 17:2).

1. Сатана. Вижте върху Матей 4:1; вижте допълнителна бележка върху Марк 1.

Преобразен. Вижте стих 13. Светлината е едно от върховните качества на Бога и Неговата свети ангели (Мат. 28:2, 3; 1 Тим. 6:16; 1 Йоан 1:5; Откр. 21:23, 24). Винаги и където и да дойдат Бог или Неговите ангели, те хвърлят светлина и разсейват тъмнината (Деяния 26:18; Кол. 2:6; 1:13). Тъмнината, напротив, представлява злото и неговия автор, Сатана (Лука 22:53; 2 Кор. 6:14; Еф. 6:12). Вижте върху Йоан 1:4–9. От самото начало Сатана старателно се е преобличал, за да отклони хората от Христос.

Светлина. Сатана някога е бил ангел на светлината. Името му е било Луцифер, което означава „носител на светлина“ (Исаия 14:12–14; Езекиил 28:13–19). Бунтът срещу Бога всъщност го превръща в ангел на тъмнината и ангелите, които са на негова страна, се установяват в царството на тъмнината (2 Петрово 2:4; Юда 6).

15. Ако неговите служители. Спорът е от по-големия към по-малкия. Както Сатана мами, така правят и неговите представители. В очите на Небето няма нищо по-отвратително от това изповядващи се служители на Христос да служат като агенти на Сатана. Често те могат да бъдат разпознати само по плодовете си (Матей 7:16–20; 12:33–37).

Чий край. Необходимо е всички лицемери, самозванци и измамници в крайна сметка да бъдат разобличени за пълното разкриване на Божия характер и справедливост пред цялата вселена. В онзи ден всички хора, праведни и нечестиви, спасени и изгубени, ще прогласят, че Бог е праведен (Откр. 15:4).

16. Мислете ме за глупак. С силен протест към коринтяните, към враговете си и към себе си, че това е истинска глупост, той се „хвали“ (вижте стих 1). Фактът, че му е отвратително да прави това, доказва, че не е глупак. Христос също се позовава на добрите Си дела в потвърждение на твърденията Си (Йоан 10:32, 37, 38; 15:24). Павел очевидно е смятал, че колкото и лично да не му харесва да се „хвали“ – както може да се нарече защитата на служението му – той трябва да го направи, за да отговори на лъжливите обвинения на лъжеапостоли в Коринт.

Приеми ме. Тоест, изслушай ме.

17. Не по Господа. Както и другаде (1 Кор. 7:6, 12, 25; 2 Кор. 8:8). Павел отрича това. Това, което той ще каже, е по божествена заповед. Той говори просто в самозащита. Ако Павел не беше изяснил това, би могъл, правейки го, да изглежда сякаш е оправдал враговете си в обичайното им хвалене. Павел би искал да разбере ясно причината си за хвалбата. Може би от външна гледна точка, защитата на Павел върху себе си може да изглежда глупава. Той осъзнава това (виж гл. 11:1, 16). Но от гледна точка на мотивите си, той е напълно оправдан да го прави.

18. Много хора се славят. „Мнозина“ в коринтската църква очевидно са били впечатлени от хвалбата „по плът“, т.е. от акцента върху произхода, ранга, репутацията и подобни външни предимства. Те са го правили от егоистични мотиви; но мотивите на Павел са били достойни.

След плътските желания. Тоест, след неща, които се харесват на светски настроените хора.

И аз ще се хваля. Вижте гл. 10:8.

19. „Търпите безумци.“ Павел говори иронично. Коринтяните имали високо мнение за собствената си мъдрост и умствена проникателност. И все пак те не само толерираха, но и приемаха авторитета на глупаците, въз основа на предполагаемите заслуги на собственото им гордо хвалене. Тъй като това е така, със сигурност не би трябвало да им е трудно да приемат хваленето на Павел. Според техните стандарти той имаше с какво да се хвали.

Мъдро. Павел говори наполовина с ирония, наполовина сериозно.

20. Страдам. В съвременния английски език „търпеливо издържам“.

Да ви заробят. Тук Павел изобличава и осъжда своеволните методи на псевдоапостоли в Коринт. Тит очевидно е докладвал на Павел за суровата и тиранична власт, упражнявана от тези лъжеводители. Това е в рязък контраст с отношението на Павел към коринтяните, което е белязано от любов и доброта.

Пет израза се използват, за да се опишат природата и делото на тези лъжеапостоли.

Лъжеапостоли са направили виртуални роби на онези, които ги приели (вж. Мат. 23:4; Гал. 2:4; 4:9; 5:1, 13; 1 Петр. 5:2, 3). Вместо да донесат свобода, лъжливите учения и лъжедоктрини правят умствени и духовни роби на хората. Истината прави хората свободни (Йоан 8:32, 36). Работата на лъжеучителите и религиозните водачи е да се направят господари на църквата, като контролират умовете и сърцата на хората. Работата на истинските водачи е да водят хората към Христос, а не към себе си.

Погълнете ви. Вижте Матей 23:14. Лъжеапостоли са работеха за пари и светска изгода. Те стригаха овцете, вместо да ги хранят. Те бяха вдъхновени и мотивирани от егоистична алчност, дотолкова, че погълнаха имуществото на коринтяните. Те бяха наемници.

Да ви вземат. Тоест, да ви хванат или да се възползват от вас. Очевидно тези лъжливи водачи са били откровени измамници и са хванали коринтяните в капан. Колкото и мъдри да са били (ст. 19), последните са били измамени.

Възвеличи себе си. Характерно за тези лъжеапостоли беше да си присвояват голяма власт. Чрез хвалби и помпозни изказвания те си присвоиха господство над църквата.

Да те поразят. Това изобразява дълбините на позора, на който коринтяните са били подложени. В Библията подобно деяние е изобразено като белег на най-голямо презрение (1 Царе 22:24; Неемия 13:25; срв. Исаия 58:4; Матей 5:39; Тит 1:7). Както Христос, така и Павел са знаели какво е да преживееш подобно отношение (Лука 22:64; Деяния 23:2; срв. 1 Тим. 3:3). Не може да се нанесе по-голяма обида на човек. По този начин – поне преносно – тези мъже са се доказали като лъжливи водачи и лъжеапостоли. Те нямат чувство за ценността на душите, нито дори уважение към правата на другите.

21. Относно укора. Буквално „според позор“ или „чрез позор“. Дали Павел говори за собствения си позор или за този на противниците си, не е съвсем ясно. „Укорът“ очевидно е свързан по някакъв начин с това, че е проявил това, което е било прието за слабост.

Някои тълкуватели на Библията смятат, че Павел казва, че ако е сгрешил, като е бил твърде смирен и твърде търпелив с тях, сега би се опитал да премахне това погрешно впечатление, че е „слаб“, чрез твърдение за собственото си превъзходство по отношение на произход, положение и страдания в сравнение с тези на неговите противници. Тези, които поддържат тази гледна точка, посочват използването на гръцкото аористно време в много ръкописи, вместо перфектно време. Това би сочило към някакво единично събитие в миналото, някаква проява на слабост по време на предишно посещение в църквата в Коринт. Самият Павел споменава такъв случай (2 Кор. 2:1; 10:10; 12:7–10, 21; вж. Гал. 4:13–15). Той не е човек, който избягва да признае ограниченията си. Не се преструва, че скрие слабостите си. Хваленето не е естествено за него. Но ако търпението му трябва да се тълкува като слабост, той ще покаже, че може да бъде и „смел“.

Други тълкуватели на Библията тълкуват изказването на Павел във 2 Кор. 11:21 като иронично. В сравнение с тираничните методи на неговите противници (ст. 20), Павел и неговите сътрудници биха изглеждали „слаби“. „Разбира се, че съм „слаб“,“ може да се предположи, че казва той, „защото не съм склонен да показвам властта си“.

22. Евреи. Този стих определено идентифицира противниците на Павел в църквата в Коринт като евреи. През цялата си история евреите са започнали да вярват в своето превъзходство като раса и като избран Божи народ (Второзаконие 7:6; Амос 3:2; Йоан 8:33–39). Трите използвани тук обозначения са синоними. Тук Павел опровергава твърдението, че противниците му са имали предимство над него по този въпрос (виж Деяния 22:3; Фил. 3:3–5).

За произхода на термина „еврей“ вижте Бит. 10:21. Употребата му тук подсказва древността на техния произход като народ, отличаващ се от другите народи. Първоначално той е отличавал потомците на Евер (Бит. 11:16) като раса. След пленничеството започва да се отнася и до арамейския език, общият език на Палестина по времето на Павел (вижте том I, стр. 25, 29, 30). Въпреки че е роден в чужбина, Павел е научил арамейски и това отразява неговото уважение и придържане към еврейските традиции. Елинистическите евреи от разпръскването обикновено са говорили гръцки и са използвали гръцкия превод на Стария завет, LXX. Защото Павел е роден извън Палестина, в Тарс, столицата на Киликия, и защото

Той говореше гръцки, а опонентите му – палестинските евреи – несъмнено го класифицираха като елинист и следователно по-малко лоялен към юдаизма, отколкото самите те предполагаха.

Разликата между християнския евреин и ортодоксалния евреин от новозаветните времена трябва също трябва да се отбележи. Противниците на Павел принадлежали към първата група. Те се били присъединили към християнската църква и се стремяли към длъжност като християнски водачи. Те се смятали за по-висши от обърнатите във вярата езичници и настоявали за запазване на това разграничение. Павел обаче не признавал никаква разлика между юдеи и езичници по отношение на спасението и положението пред Бога (Римляни 1:14; 2:25–29; 3:29, 30; 10:12; Гал. 3:28, 29; 5:6; Еф. 2:14; Кол. 3:11).

Конфликтът между Павел и тези лъжехристиянски апостоли от юдеите в Коринт е само част от по-голям конфликт, възникнал в ранната християнска църква по различно време и на различни места (виж Деяния 10:28; 15:1, 2, 5; Гал. 2:1–9, 11–14). Дори за обърналия се евреин е било изключително трудно да се съгласи с премахването на „средната преграда“ (Еф. 2:14) и да избегне известно чувство на враждебност към езичниците, защото не са били родени евреи. Това отношение, изградено от евреите до голяма степен през вековете след Плена, е било изопачаване на Божията цел за Неговия избран народ (виж Йоан 10:16; Еф. 2:14, 15; Том IV, стр. 32, 33). Дори за учениците беше много трудно да освободят умовете си от стоманените окови на този тесногърд, фанатичен дух (Деяния 10:9–17, 28; 11:1–18; Гал. 2:12).

Когато Павел написал посланието, известно днес като 1 Коринтяни, църквата в Коринт била обезпокоявана от различни фракции (виж върху 1 Кор. 1:12). Въпреки че по времето, когато било написано второто послание, няколко седмици или месеца по-късно (виж стр. 822), по-голямата част от членовете на църквата били напълно помирени с апостола (виж 2 Кор. 7:5–15; виж върху стихове 13, 15), някои лъжеапостоли упорствали да работят срещу него (виж гл. 10:2). Именно към това малцинство апостолът отправя строг укор във второто си послание, най-вече в гл. 10 до 13.

Въпреки че Павел ясно заявява, че това малцинство е съставено от евреи (гл. 11:22), той не ги идентифицира като принадлежащи към юдаизиращата фракция на християнската църква, нито обсъжда техните еретически учения. От това мълчание някои са заключили, че те не са били юдаисти. Въпреки това, общото мнение е, че тази опозиция е била от юдаизиращ тип. Нейните лидери са били християнски евреи, които очевидно са твърдяли, че са по-добри евреи и по-лоялни към юдаизма от Павел (гл. 10:7; 11:22). Те също така са твърдяли, че са „апостоли Христови“ (ст. 13) и „служители Христови“ (ст. 23), и са отричали, че Павел е бил истински апостол (вж. гл. 11:15; 12:11, 12) или истински представител на Христос (гл.

11:23). Но те всъщност са били „лъжеапостоли“ (ст. 13) и „служители“ на неправдата (ст. 15). Тези характеристики са типични за юдаизиращата фракция на ранната църква, но за никоя друга ясно дефинирана група от времето на Павел и следователно е разумно да се предположи, че те са били юдаисти.

За допълнителен коментар относно юдаизиращата партия в ранната християнска църква вижте стр. 33. За опита за подривна дейност срещу галатийските църкви от тази фракция – точно по това време – вижте стр. 933.

Да се отрича превъзходството на евреите в Божиите очи не означава да се отрича превъзходството на божественото откровение, дадено на евреите (Римляни 3:1, 2; 9:1–5). За разлика от обърналия се езичник, еврейният е бил обучен от ранна детска възраст в поклонението на единствения истински Бог и в познанието на Писанията. Най-общо казано, ядрото на християнските вярващи във всяка общност произхожда от еврейската синагога, защото Павел започва своето

проповядване на евангелието в местната синагога. Юдеите естествено се чувствали полагащи специално внимание и привилегии в християнската църква и се смятали за по-подходящи за лидерство. Тяхната сравнителна религиозна зрялост очевидно би им дала предимство пред религиозната незрялост на езичниците. Но тяхното отношение и злоупотребата с власт, в различни случаи, довели до религия на самоправедността, която била отвратителна както за Бога, така и за човека (Лука 18:10–14).

Израилтяни. За обсъждане на термина „Израел“ вижте Бит. 32:28. „Израел“ означава евреите като избрани от Бога и прави разлика между тези от избраната линия на потомство на Авраам и неговите многобройни други потомци (Бит. 21:12; Рим. 9:10–13; Гал. 4:22–31). В ролята си на Божи избран народ израилтяните се радвали на специални благословии и привилегии (Рим. 9:4, 5; Том V, стр. 27–29). Името се среща само три пъти другаде в Новия завет (Йоан 1:47; Рим. 9:4; 11:1).

Потомство на Авраам. Това се е смятало за най-почетната титла от трите. Да бъдеш истински син на Авраам означавало да бъдеш взет в заветни отношения с Бога (Бит. 17:7; Гал. 4:22–26), да преживееш праведност чрез вяра (Рим. 4; Гал. 3:6–9, 14–16), да принадлежиш към расата, чрез която е трябвало да дойде Месията (Гал. 3:16), и да наследиш възвишените обещания, дадени му като баща на еврейския род (Гал. 3:14–18). Но евреите не успели да разграничат това дали кръвта на Авраам тече във вените им от това дали вярата на Авраам е в сърцата и умовете им (Бит. 21:10; Мат. 3:9; Йоан 8:33–53; Рим.

2:28, 29; Галатяни 3:28, 29). Противниците на Павел притежавали само физически качества и този факт не оправдавал претенции за превъзходство в християнската църква (Галатяни 5:2–6).

23. Те служители ли са? Твърдейки, че са обърнати във вярата евреи, те твърдяха, че са говорители на Христос. Павел отрече твърдението им (ст. 13–15). Като евреин, Павел беше равен с тях. Но по отношение на връзката с Христос, която е основният тест във всяка епоха (1 Йоан 4:2, 3), Павел претендира за превъзходство. По този начин, приемайки ги по собствена оценка, той е далеч отвъд тях. Като доказателство той посочва трудове, далеч надминаващи техните по саможертва, по обхват и по резултати. Те се стремяха да узурпират плодовете на трудовете на Павел (2 Кор. 10:15, 16).

Глупак. Буквално „някой без разбиране“, „някой извън ума си“, „някой луд“.

Гръцката дума е много по-силна от тази, използвана в стихове 16, 19. Тук Павел говори иронично – той използва глупавите методи на своите противници. Тя също така изразява собственото му отвращение от това, че трябва да прибегва до подобно нещо. Той не може да продължи да се хвали, без да изрази собственото си неодобрение от това.

Трудове по-изобилни. Павел се беше трудил дълго и упорито, за да донесе евангелието на езичниците. Какво бяха направили тези юдаисти в сравнение с тях?

Раирания. Често срещано преживяване с Павел (вж. Деяния 16:22, 23).

В затворите. Библията не записва колко пъти Павел е бил затварян (вж.

Деяния 16:23). Климент Римски отбелязва, че Павел е бил затварян седем пъти (Първо послание на Климент до Коринтяните 5).

Смъртни случаи. Тоест, многото случаи, в които той се е изправял лице в лице със смъртта и е изглеждало, че няма да оцелее (Деяния 14:19; Рим. 8:36; 1 Кор. 15:31; 2 Кор. 4:11; вижте върху 1 Кор. 15:29).

24. Четиридесет удара. Вижте върху Матей 10:17. Тук се има предвид еврейска форма на наказание, предвидена от еврейския закон (Йосиф Флавий, Древности iv. 8. 21 [238]; виж върху Втор. 25:1–3). Няма никъде сведения за тези побоища, нанесени на Павел. Такива побоища обикновено са били налагани в еврейската синагога (вижте том V, стр. 56; вижте върху

Матей 10:17). Павел е бил отговорен за побоя на много християни (Деяния 22:19).

Христос е бил бит два пъти (вижте Матей 27:26).

25. Бит с тояги. Римска форма на наказание. Да управляваш с „железен жезъл“ обобщаваше изключителна строгост (Откр. 2:27). Пръчките били тънките тояги, официалните знаци на римските ликтори или магистрати. Единственият документиран случай на такъв побой се е случил във Филипи (Деяния 16:22, 23). В Йерусалим той поиска освобождение, основавайки се на това, че е римски гражданин (Деяния 22:24, 25).

Страданията и преследванията, изброени във 2 Кор. 11:23–27, са се случили между инцидентите, записани в Деяния 9 и тези в Деяния 19. Най-лошото тепърва предстоеше. Този разказ дава известна представа какво е имал предвид Павел, като е споделял с Христос „общността на Неговите страдания“ (Фил. 3:10). И колко голяма част от опасния живот на Павел за Христос е скрита от погледа!

Убит с камъни. Убиването с камъни в Листра е описано в Деяния 14:19, 20.

Корабокрушение. В Деяния на апостолите са описани пет морски пътешествия, но не се споменава нищо за корабокрушение преди това в Деяния 27. Корабокрушението по пътя към Рим се е случило дълго след написването на това послание (Деяния 27:41–44).

В дълбините. Тоест, в морето.

26. Често пътува. Павел изглежда е бил постоянно в движение, сеейки семена на евангелието. Той доказва, че е истински, отдаден служител на Христос, като непрекъснато се излагаше на опасности. Колко различно от неговите юдаизиращи противници!

Води. Буквално „реки“. По повечето магистрали и странични пътища, по които Павел пътува, ще има малко мостове. Той ще трябва да прекосява реките. По-голямата част от това, което познаваме като Мала Азия, Гърция и Македония, е планинска територия и много непреодолими планински потоци биха представлявали опасно препятствие.

Разбойници. Всеки път, с изключение може би на големите римски магистрали, е бил пълен с разбойници. Пример за това се намира в притчата за добрия самарянин (Лука 10:30). Неговата собствена страна Киликия и целият район наоколо били гъмжи от пирати и разбойници. Няколко години преди Христовото време Рим бил принуден да изпрати експедиция срещу тях под ръководството на Помпей.

Мои сънародници. Най-големите врагове на Павел бяха тези от неговата раса. В почти всички главни градове, където Павел работеше, най-ожесточената му опозиция идваше от юдеите. Такъв беше случаят в Дамаск (Деяния 9:23; 2 Коринтяни 11:32), в Антиохия Писидийска (Деяния 13:50, 51), в Икония (гл. 14:2–5), в Листра (гл. 14:19, 20), в Солун (гл. 17:5–9), в Берия (гл. 17:13, 14), в Коринт (гл. 18:12–17) и в Йерусалим (гл. 21:27–31).

Езичници. Тоест, езичници, както във Филипи (Деяния 16:19–24) и Ефес (гл. 19:23–30).

В града. Както например във Филипи (Деяния 16:19–40), в Коринт (гл. 18:12–17) и по-скоро в Ефес (гл. 19:23–41).

Пустинна местност. Като например слабо населените райони на Галатия и дивите, сурови райони на Киликия, Македония и Илирик.

В морето. Вижте стих 25.

Фалшиви братя. Юдаистите – християнските евреи – бяха най-безмилостните врагове на Павел.

Те представляваха най-болезнената и обезсърчителна опасност сред всички, с които трябваше да се сблъска (Фил. 3:18).

27. В умора. Първите две думи се отнасят конкретно до изтощителната физическа работа в което Павел сметнал за необходимо да направи (1 Сол. 2:9; 2 Сол. 3:8). Да работиш по евангелизацията, както правеше Павел, само по себе си беше задача на пълен работен ден, а времето и енергията, необходими за издръжката му, бяха отвъд това, което би се считало за нормално за който и да е човек. Следователно, той сигурно често е жертвал съня си, за да има време за проповеди (Деяния 20:31) и за лични молитви (1 Солунци 3:10). Павел вече беше малко след средата на своите 20 години документирано обществено служение и 10-те най-трудни години на страдание и преследване все още го очакваха. Това, което той записва тук, е само малка част от това, което е изтърпял заради Христос.

Бдение. Или „безсъние“, дължащо се на изключителна умора, на загриженост за благополучието на църквите или на работа по изработването на шатри.

Глад... пости. Контекстът подсказва, че Павел има предвид някакъв вид страдание, наложено му от обстоятелства извън неговия контрол. Това едва ли би било вярно за церемониалните пости на евреите или за доброволния пост. Може би под „глад“ Павел има предвид неадекватна диета, а под „пости“ – случаи, когато е нямал нищо за ядене.

Студ и голота. Може би понякога на Павел му е липсвало достатъчно дрехи в планински райони на Централна Мала Азия или може би е бил ограбен.

28. Които са без. Буквално „в допълнение“, т.е. в допълнение към данъчните задължения, свързани с неговото служение, или евентуално други изпитания в допълнение към споменатите в стих. 23–27. Всички тези изпитания са съпътстващи делото му през целия живот за църквите.

Грижа. Гръцки *merimna*, „тревожност“, „тревожна грижа“ (вж. Мат. 6:25). Тук Павел говори за проблемите, които постоянно възникват и които сякаш заемат толкова много от времето му, като например писането на посланията му, личното съветване на обременени с грях души, отговарянето на доктринални въпроси, които се нуждаят от изясняване, честите му срещи с водачите на църквите и постоянните му усилия за укрепване на църквите и техните членове.

29. Кой е слаб? Павел се е стремил да бъде „всичко за всички“ (1 Кор. 9:22). Истинският християнин няма да показва каква превъзходна сила може да притежава, за да впечатли другите, които са слаби. Хората, осъзнаващи собствената си слабост, търсят съвет от онези, които не само притежават сила, но и знаят как да я използват с нежност и разбиране. Знаейки колко много му е било простено, осъзнавайки собствените си слабости, Павел знаеше как да прощава и да бъде търпелив към слабостите на другите. Той можеше да споделя страховете и неуспехите, изпитанията и слабостите на другите хора с истинско разбиране. Неговата превъзходна духовна сила намираще израз в превъзходна нежност. Нищо не обезкуражава другите така, както студеното, грубо и догматично отношение към техните трудности.

Обиден. Буквално „да бъдеш хванат в капан“, т.е. в грях или обезсърчение (вижте Матей 5:29).

Не горя. Или „Не съм разгневен“ или „Не съм негодувал“.

30. Трябва да се слави. Или „да се хвали“. Колко различен е Павел от неговия самоуверен, самоуверен авторитетни опоненти, които се възвеличаваха за сметка на другите.

Немощи. Или „слабости“, не на характера, а тези, произтичащи от непрестанните му трудове, страданията от стихове 23–28 (вж. гл. 12:9).

31. Бог и Отец. Не две същества, а едно, Бог Отец. Павел тържествено поставя себе си, така да се каже, под клетва.

Благословен завинаги. Вижте Рим. 9:5.

Не лъжа. Тази най-тържествена клетва е нещо уникално в писанията на Павел. В други случаи той прави силни твърдения (Рим. 1:9; Гал. 1:20; 1 Сол. 2:5), но нито едно от тях не може да се сравни с това по сила, тържественост, израз и привлекателност. Дали Павел се отнася до това, което предхожда – до твърдото си намерение да ограничи хваленето си до своите „немощи“ – или до това, което следва, дали до инцидента в Дамаск или до първата част на гл. 12, отнасяща се до божествените откровения, не е ясно. Може би той се отнася както до това, което предхожда, така и до това, което следва. Очевидно е осъзнавал, че някои, поне, биха се усъмнили в искреността на неговите твърдения.

32. Губернатор. Гръцки *ethnarchēs*, буквално „владетел на народа“.

Арета. Историческите записи разкриват, че Сирия, включително Дамаск, е била римска провинция от около 64 г. пр.н.е., преди това е била подчинена на набатейците. Как Арета IV, независим цар на Набатейя, управлявал от 9 г. пр.н.е. до 39 г. сл.н.е. (вижте „Пътешествията на Павел“; том V, стр. 38, 64), е могъл да контролира Дамаск по времето, за което Павел говори, не е известно. Възможно е императорът да е прехвърлил града на Арета за известно време, за да си осигури приятелството с него или по други политически причини, които сега са неизвестни. Арета едва ли би могъл да го вземе от римляните със сила. Вижте Деяния 9:24. За връзката на информацията от стих 32 с хронологията на живота на Павел вижте стр. 97.

Желаещи да арестуват. Тоест, по подстрекателство на юдеите (Деяния 9:23–25; вижте върху 2 Кор. 11:26).

33. През прозорец. Сравнете Исус Навин 2:15; 1 Царе 19:11, 12. Очевидно къщата стоеше на стената и имаше малък прозорец или отвор отвън.

Кошница. Гръцки *sarganē*, сплетено въже, кошница, направена от сплетено въже. Вижте върху Деяния 9:24, 25.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

2 ГК 381

32 мм 113; 5Т 297

52 АА 388

7–10АА 350

9 4Т 409

9, 102 3Т 319

12–15АА 350

13–155Т 297

142 СТ 134; СВ 152; Ев. 359, 360, 364, 365, 604, 607, 609; ЕВ 88, 261, 263; FE 176, 258, 471; GC 524, 588, 624; МН 440; ML 321, 323; MM 95, 101; МР 51, 57, 236, 454; Те 285; TM 236, 333, 366; 1Т 290, 341; 2Т 172, 287, 458; 3Т 374, 437, 456, 483; 4Т 207, 623; 5Т 80, 137, 140, 198, 573, 624; 7Т 165; 8Т 294, 306; 9Т 68; WM 292

23–27АА 296

252 АА 575

26, 272 Изд. 67; SR 313; 2Т 628

282 АА 323

ГЛАВА 12

1 За да похвали апостолството си, макар че може да се хвали с чудните си откровения, 9 все пак предпочита да се хвали с немощите си, 11 обвинявайки ги, че са го принудили към тази суетна хвалба. 14 Той обещава да дойде при тях отново: но все пак изцяло с бащина обич, 20 макар и да се страхува, че за своя скръб ще намери там много съгрешители и обществени безредици.

1. Не е целесъобразно. Или „Не е полезно“. Защитата на служението на Павел, започната в гл. 10:1, продължава без прекъсване. Дотук, като доказателство, той е обърнал внимание на личните си преживявания като служител – живота, поведението и страданията си заради Христос. Сега той се обръща към може би най-голямото доказателство от всички – прякото и лично общуване с възкръсналия му Господ Исус Христос и свръхестествените преживявания, надхвърлящи всичко, преживяно от противниците му.

Несъмнено за слава. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) прочита „Необходимо е да се хваля“, което означава „трябва да се хваля“. Павел отново изразява нежеланието си да се занимава с това, което мнозина биха сметнали за хвалба (вж. гл. 10:8). Но обстоятелствата са го направили необходимо, за да защити апостолството си и посланието си. Да не изясни въпроса би било равностойно на отричане на апостолството си и опозоряване на евангелието и Христос, чийто слуга твърди, че е. Неприлично и безполезно е християнинът да се хвали, тъй като всичко, което е и има, идва по Божията благодат. Хвалбата възвисява егото и води човека в изкушение. Свидетелството на християнина никога не е за самия него, а за Христос.

Видения. Гръцки *optasiai*, „гледки“. Когато Павел говори за свръхестествени преживявания, той също разкрива дух на смирение и зависимост от Бога. Няма превъзнасяне на себе си.

Откровения. Гръцки *apokalypseis*, „[актове на] проявление“, подчертавайки метода на откровението. В Библията се отнася до неща, които не могат да бъдат открити чрез естествените сили на ума и иначе биха останали неизвестни за човека (виж Йов 11:7; Йоан 1:18; Рим. 11:33; 1 Тим. 6:16), защото грехът го е отделил от Бога. Но чрез Христос пропадта между човека и Бога е преодоляна и Създателят може отново да общува със Своите творения. Павел често е получавал директно лично общуване от Бога (Деяния 9:4–6; 16:9; 18:9; 22:17, 18; 23:11; 27:23; Гал. 2:2). Фразата „от Господа“ показва източника на това, което Павел е виждал. Такава гледка може да се види с окото на ума, независимо дали получателят спи или е буден.

2. Познавах един човек. Че Павел говори за себе си, е видно от (1) факта, че това препратката към видения е наред разказа за събития, свързани със собствения му живот и служение; (2) фактът, че в стих 7 той определя тези видения и откровения като направени директно на него самия; и (3) фактът, че използва трето лице, за да избегне впечатлението за хвалба. Йоан, поради християнската си скромност и смирение, по подобен начин избягва да се идентифицира (Йоан 13:23, 24; 19:26; 21:20).

Преди четиринадесет години. Около 20 или повече години по-рано, Павел срещнал Христос на пътя за Дамаск (Деяния 9:1–7). Датата на това послание е около 57 г. сл. Хр. Четиринадесет години по-рано би било приблизително времето, когато Варнава довел Павел в Антиохия (Деяния 11:25, 26). За предварителна хронология на живота и служението на Павел вижте стр. 97–102.

⁴ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (2 Кор. 9:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

Дали в тялото. Във зрението има пълна липса на чувствителност към земното. Възприятието на нещата, видени и чути във видението, а понякога и участието в представените сцени, са напълно реални за съзнанието, както и нормалните сетивни преживявания в живота.

Трето небе. Или „рай“ (ст. 4; вижте върху Лука 23:43). Първото „небе“ в Писанието е атмосферата, второто е това на звездите, а третото е обиталището на Бога и небесните същества. Павел беше „занесен“ в присъствието на Бога.

3. Познавах такъв човек. Вероятно е повторение за акцент.

4. Рай. Вижте Лука 23:43.

Неописуем. Гръцки *arrhēta*, „неизказан“, „неизказан“, „неописуем“.

Не е законно. Буквално или „не е позволено“, или „не е възможно“. Или на Павел е било наредено да не разкрива какво е видял и чул, или човешкият език е бил неадекватен, за да го опише. Сравнете 1 Кор. 3:2.

5. Ще се хваля ли. Тоест, ще се хваля. Павел имаше пълното право, човешки казано, да се хвали, че е изключително почетен от Бога, че има специален и директен достъп до божественото присъствие. Той би могъл да използва това като основание, за да претендира за специални почести и власт, но не го направи. Избра да се държи настрана от погледа.

И все пак на мен самия. Въпреки че преживяването бележи Пол като получател на специална чест от Бога, той осъзна, че това не е негова лична заслуга (виж 1 Тим. 1:15) и отказа да си припише каквато и да е заслуга за това.

Моите немощи. Вижте стих 9.

6. Въпреки че бих искал. Павел може би е бил склонен да каже повече относно свръхестествените откровения, които е получил. От човешка гледна точка той със сигурност е имал всички основания да се „хвали“ с толкова необичайна чест, но смилено и мъдро се е въздържал да го направи. Единствената му причина дори да спомене преживяването е, за да отговори на обвиненията на опонентите си. Следователно той се позовава само на личния си живот и характер, с които те са добре запознати. Това ще бъде достатъчно доказателство за неговото апостолство, ако са склонни да го обмислят.

7. Да не би да се превъзнесе. Твърдение, което Павел повтаря, за да подчертае, в края на стиха. Бог съчете за уместно да защити Павел от самия него.

Трън. Гръцки *skolops*, „заострено парче дърво“, „пласт“, „остър кол“. Папирусите използват думата и за обозначаване на треска или треска, забита в плътта и невъзможно за изваждане. Обичайната новозаветна дума за трън е *аканта* (Мат. 13:22; 27:29; и др.).

В плът. Немощта беше телесна, не духовна или умствена. Очевидно беше нещо видно, което му е причинило значително смущение, както и дискомфорт и неудобство. Очевидно е било някакво заболяване, което е засегнало очите (Гал. 4:13–15; вижте Допълнителни материали на EGW за гл. 12:7–9).

Пратеникът на Сатана. Или „ангел на Сатана“. Скръбта беше от Сатана, но позволена от Бог. Така беше и с Йов (Йов 1:6–12; 2:7; вж. Лука 13:16). В природата и делото на Сатана е да причинява телесни страдания и болести.

Да удрям. Буквално „да удрям с юмрук“ и следователно „да се отнасям с насилие“. Сравнете същата дума в Матей 26:67; 1 Коринтяни 4:11; 1 Петрово 2:20. Целта на Сатана беше да дразни Павел и да попречи на работата му. Целта на Христос, като позволи страданието, беше да предпази Павел от гордост.

Да не би да съм аз. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за пропускането от последното изречение на този стих.

8. Умоляван. Гръцко *parakaleō* (виж върху Мат. 5:4).

Три пъти. В три конкретни случая Павел се е молил на Бог да премахне това мъчително страдание. Но когато отговорът е бил ясен, той го е приел като Божията воля за него. Сравнете трите пъти, когато Христос се е молил за премахването на чашата, която е трябвало да изпие, и след това я е приел като Божията воля (Матей 26:39–44).

9. Той каза. Формата на глагола в гръцки език обозначава окончателността на Божия отговор.

Благодат. Гръцка дума *charis* (вижте върху Рим. 3:24).

Достатъчно. В гръцкия език тази дума е в емфатично положение. Молитвата на Павел не донесе на апостола освобождение от страданието му, но му даде благодат да го издържи.

Павел несъмнено е молил за избавление от немощта си, тъй като тя е пречка за служението му. Христос повече от това посреща нуждата му с изобилна благодат. Бог никога не е обещавал да променя обстоятелствата или да освобождава хората от беди. За Него телесните немощи и неблагоприятните обстоятелства са въпроси от второстепенно значение.

Вътрешната сила да издържим е далеч по-висша проява на божествената благодат от овладяването на външните трудности в живота. Външно човек може да бъде разкъсан, изтощен, уморен и почти съкрушен, но вътрешно е негова привилегия – в Христос – да се радва на съвършен мир (вижте Исаия 26:3, 4).

Слава в моите немощи. Или „хваля се с немощите си“. Белег на триумф е да приемаш ограниченията си без негодувание. Да се радваш за това, което човек мрази и от което желае да се отърве, е най-висшата степен на предаване. Христос също се отдръпна от унижението, срама и подигравките, които беше призван да понесе на Своето изпитание. Такова подчинение на Божията воля означава пълно отричане от себе си (1 Кор. 2:3–5).

Почивай. Или „пребъдвай“, „обитавай“. Тук Павел говори за силата на Христос, която слиза върху него, действа в него и му дава помощ и сила.

10. Наслаждавам се. Това е угодно на Господа, следователно би угодно и на Павел. Бог знаеше най-добре и Павел беше доволен, че е така.

Нужди. Или „бедствия“, „трудности“, „затруднения“.

Тогава съм силен. Християнският парадокс е, че моментите на слабост могат да се превърнат в моменти на сила. Поражението винаги може да се превърне в победа. Истинската сила на характера произтича от слабостта, която, в недоверие към себе си, се предава на Божията воля. Човек, силен в собствената си сила, е склонен да разчита на себе си, вместо на Бога, и често не осъзнава нуждата си от божествена благодат. Великите герои на Библията са научили същия урок, мъже като Ной, Авраам, Моисей, Илия, Даниил.

Само онези, чиято слабост и несигурност са били напълно потопени в благословената Божия воля, знаят какво е да притежаваш истинска сила.

11. Глупак. Вижте гл. 11:16.

В прославянето. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на тази фраза.

Принуди ме. Именно склонността на коринтските християни да вярват на клеветническите твърдения на лъжеапостолите наложи Павел да говори толкова позитивно и ясно, колкото прави в гл. 10 до 12.

Похвален от теб. Тоест, от теб. Вместо да бъдат толкова склонни да вярват на лъжеапостолите, коринтяните е трябвало да се обединят в негова защита.

Най-главни апостоли. Вижте гл. 11:5. Във всяко сравнение с хвалещите се, самопровъзгласили се апостоли на Коринт, Павел беше поне равен на тях.

Макар че аз съм нищо. В сравнение със своя Господ, Павел беше нищо – както неговият немоштите му толкова красноречиво свидетелстваха. Той знаеше добре, че многобройните доказателства за неговото апостолство са доказателства за Божията сила, действаща в живота му. Ако беше оставен сам на себе си, отдавна щеше да е паднал настрана.

12. Признаци на апостол. Те се състоят от неговото саможертвоготовно служение (гл. 11:7–12), неговата постоянство пред лицето на преодоляването на препятствия (ст. 23–27), неговите видения и откровения (гл. 12:1–6) и неговият триумф над личните страдания (ст. 7–10). Преди всичко, християнският опит на обрънатите във вярата на Павел свидетелства за истинността на неговото апостолство (1 Кор. 9:2; 2 Кор. 3:2).

С пълно търпение. Чудесата на Павел бяха извършени без фанфари, за да могат хората да разпознаят, че силата е от Бога.

Знамения. Гръцки *sēmeia*, „чудеса“ (виж том V, стр. 208). В ранната църква чудесата са били считани за едно от главните удостоверения за истинско апостолство (Деяния 5:12; 15:12; Рим. 15:18, 19; 1 Кор. 2:4, 5; гал. 2:8; евр. 2:4).

Чудеса. Гръцки *terata* (виж том V, стр. 208).

Могъщи дела. Гръцки *denaini* (виж том V, стр. 208).

13. Бяха по-нисши. Коринтяните се бяха радвали на всички предимства и ползи, които един истински апостол на Христос можеше да им донесе – поучение, проповядване, чудеса, писма и помощ в организацията – всичко това безплатно. Във всички тези неща неговите критици липсваха. Те превъзхождаха Павел само по това, че бяха взели парите на коринтяните и се бяха похвалили със собствените си умения. Този, който имаше най-голямо право да се хвали и да получава материално обезщетение, отказа да се хвали или да претендира за финансово обезщетение.

14. Третият път. Първото посещение на Павел в Коринт е записано в Деяния 18:1. Няма сведения за друго посещение между това посещение и това, което апостолът очаква да направи в близко бъдеще. Граматически е възможно да се разбира „третият път“ като отнасящо се или до неговата готовност да дойде, или до самото идване. Тези, които подкрепят първото, предполагат, че второто посещение никога не се е осъществило и че въпреки че това е третият път, когато той планира да посети Коринт, в действителност това ще бъде едва второто му посещение там. Като цяло, първото му посещение, когато основа църквата, беше радостно и успешно. Тези, които подкрепят второто, намират второ посещение преди написването на 2 Коринтяни, многократно намекнато в това послание – кратко, болезнено и унижително преживяване, което Павел се надяваше да не се повтори, когато дойде отново (вж. върху 2 Кор. 2:1; вж. гл. 12:21). Единственото време за подобно посещение би било през трите години, които той наскоро беше посветил на изграждането на църква в Ефес. Ако такова посещение се е случило, то най-вероятно е било причинено от отказа на църквата в Коринт да следва инструкциите му в предишни послания (виж стр. 822; виж на гл. 13:1).

Да не бъде бреме. Тоест, финансово. Павел щеше да продължи политиката си на самоиздръжка.

Не твоите, а вие. Павел е бил мотивиран от грижата за самите коринтяни, а не за техните притежания. Напротив, лъжеапостолите изглежда са се интересували повече от своите притежания. Интересът на Павел е бил изключително в това да помогне на коринтяните да си осигурят притежание на небесните съкровища и да отвърнат погледа си от земните джунджурии (вижте върху Матей 6:19–34; Йоан 6:27). Той не би искал и не можел да вземе нищо от тях под формата на материална подкрепа, докато не се увери в сърцата им. Така е и с Бога, Който винаги поема инициативата (Пс. 27:8; Йоан 4:23; Рим. 5:8).

Родители за децата. Павел защитава позицията си въз основа на аналогия. Неговата връзка с коринтяните е била като на духовен баща към децата във вярата (1 Кор. 4:14, 15). Те все още бяха незрели християни, „младенци в Христа“ (1 Кор. 3:1, 2). Павел не учи, че децата не трябва да се грижат за родителите си; петата заповед ясно подсказва, че трябва. Но по време на детството и юношеството основната отговорност непременно е на родителите.

15. Харчи и ще бъдеш похарчен. Буквално „харчи и ще бъдеш преизразходен“, тоест, изчерпва ресурсите си. На гръцки вторият глагол е много по-силен от първия. Павел щеше да им даде всичко, което имаше, включително и себе си.

За вас. Буквално „за вашите души“. Основната грижа на Павел не е била за тяхното физическо благополучие. Апостолът мисли за „храната, която трае за вечен живот“ (Йоан 6:27), за храна за ума и храна за душата. Цената на такава храна във време, енергия, планиране и жертви е много по-голяма, отколкото за физическа храна. В подхранването на духовния живот често е необходима голяма жертва. Тя изисква безрезервно посвещение на всичко, което човек е и има, на Бога, в служба на своите ближни (Фил. 2:17).

Толкова по-малко бива обичан. Колко често най-истинската любов е недооценена. Ако Павел беше направил по-малко за тях, може би щяха да го оценят повече! Вижте гл. 11:7.

16. Да бъдеш хитър. В стихове 16–19 Павел категорично отрича да е спечелил каквато и да е печалба от тях, било то открито или по хитър, скрит начин. Той очевидно предполага, че враговете му ще кажат: „Признай, че Павел не е взел пари от теб директно. Но не го ли направи косвено, когато изпрати Тит да събере средства за голямото събиране на дарения [гл. 8; 9]? Откъде знаеш, че той тайно не възнаграждава себе си и съмишлениците си от този фонд?“

Хванах те. Като ловец, който улавя дивеча си. Коментаторите обикновено смятат, че Павел тук цитира какво са казвали враговете му.

Хитрост. Или „хитрост“, „измама“, буквално „стръв“ (вж. гл. 4:2; 11:3).

17. Печелете. Павел предизвиква опонентите си да представят доказателства, че е взел в полза на коринтяните, директно или чрез своите сътрудници. Няколко от последните са работили с него в Коринт или, когато е работил другаде, са били изпратени там като носители на послания или като негови лични представители (Деяния 18:1–5; 1 Коринтяни 16:15–18; 2 Кор. 1:19; 2 Кор. 7:6; 12:18).

18. Желан. Гръцко παρακαλεō (виж върху Мат. 5:4).

Тит. Павел сега беше в Македония, пътувайки към Коринт, и съвсем наскоро беше посрещнал Тит на връщане от Коринт (виж гл. 7:5–7). Тит беше изпратен в Коринт, за да си върне доверието на недоволните коринтяни и се беше върнал с добър доклад. Нямаше доказателства, че той или неназованият брат, който отиде с него, са се възползвали от тях. Очевидно Тит е последвал примера на Павел и се е издържал сам по време на престоя си в Коринт. Неговият достоен пример, когато за първи път работи там с Павел, му е спечелил уважението, обичта и пълното им доверие (гл. 7:7, 13–14).

15; 8:6). Записите за неговата мисия са успешни. Очевидно никой от коринтяните не би обвинил Тит, че е спечелил за тяхна сметка.

19. Отново. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) тълкуването „от древността“ или „през цялото време“ тоест, в целия раздел, в който Павел защитава своето служение.

Извинение. Или „оправдавам“, „защитавам“. Често се използва в Новия завет като правен термин за защита, направена в съда от обвиняемия (виж Лука 21:14; Деяния 19:33; 24:10; 26:1; виж към 4:10). Павел вече беше приключил с „хвалбите“ (2 Кор. 10:1 до 2 Кор. 12:13). Опитът за самозащита често се тълкува като доказателство за вина и слабост. Павел очаква

че някои от коринтяните може да си съставят това погрешно впечатление. Дали някои от коринтяните мислят, че целта на Павел е просто да си върне уважението и обичта им на лична основа?

Ние говорим пред Бога. Защитата на Павел не беше просто да изясни различията, възникнали между тях, а да изпълни отговорността си към Бога като посланик на Христос. Той беше длъжен да направи всичко по силите си, за да върне коринтяните от грешния път (вж. 1 Кор. 2:15; 4:3). Коринтяните трябва да заемат правилно отношение към Павел, ако искат да се освободят от псевдоапостолите, които ги отклоняват от пътя.

За ваше назидание. В защитата си Павел не мисли за никакво предимство, което ще му се припише, но само за тяхното духовно благополучие. Всичко е заради тяхно добро.

20. Опасявам се. Павел не упражнява апостолската си власт, сякаш е княз над църквата, а говори по бащински начин, изброявайки греховете, които са разсеяли и разделили коринтската църква.

Дебати. Или „спорове“, „разправи“, „препирни“ (вж. 1 Кор. 1:11; 3:3; 1 Тим. 6:4).

Зависти. Или „ревност“, „съперничество“ (вж. Деяния 17:5; 1 Кор. 3:3; Яков 3:14, 16).

Гняв. Или „[изблици на] гняв“ (вж. Лука 4:28; Деяния 19:28).

Разправии. Тук са посочени неща като изтъкване на себе си, проява на партиен и фракционен дух и интригантство за длъжност (вж. Фил. 2:3; Яков 3:14, 16).

Клевети. Или „клевета“, „злословие“, „открита клевета“ (вж. Яков 4:11; 1 Петрово 2:1).

Шепоти. Или „тайни клевети“, „клюки“. В класическия гръцки език и LXX думата така преведено означава магическо мърморене на укротител на змии (Екл. 10:11).

Подутини. Или „гордост“, „самонадеяност“, „възвишеност“. Това беше едно от най-изявените греховете на някои коринтяни (1 Кор. 4:6, 18, 19; 5:2; срв. гл. 8:1; 13:4).

Смут. Или „нестабилност“, „безредие“, „объркване“ (1 Кор. 14:33; 2 Кор. 6:5; Яков 3:16).

21. Когато дойда отново. Павел се страхува от повторение на срама и унижението от предишно посещение (виж на стих 14), въпреки че решителното мнозинство от членовете се е покаяло за постъпките си (виж на гл. 2:1).

Смирен. Гръцки ταπεινός, „да унижавам“, „да унижавам“, „да унижавам“. Същата дума е преведено като „свалени“ в гл. 7:6 и „унижаващи“ в гл. 11:7. Дори смущаващите преживявания в живота Павел приемал като идващи от Бога, в смисъл, че Той им е позволил да се случат. Няма по-унизително преживяване за християнския проповедник от това да види своите обърнати във вярата да практикуват грехове като изброените в гл. 12:20. Павел смятал своите обърнати във вярата за свой „венец на радостта“ (1 Сол. 2:19; срв. 2 Кор. 1:14).

Оплаквам. Или „скърбя“, „ридам“. Павел ще скърби за онези, които са духовно мъртви. Да видиш как грехът триумфира в живота на твърдящите, че вярват, винаги причинява на евангелския проповедник интензивно страдание и болка (вж. Мат. 23:37–39).

Много. Това дава известна индикация за широко разпространения характер на неправомерното поведение в коринтската църква.

Вече съгрешиха. Буквално „съгрешиха преди“. Това се отнася не до начина им на живот преди обръщането им във вярата, а след това. Гръцкият текст предполага, че злите практики от стих 21 продължават безконтролно от известно време, без никакви признаци на истинско покаяние. Те бяха стари нарушители. Въпреки че бяха членове на християнската църква, те упорстваха в покварените практики, често срещани в езическия свят на Коринт (виж стр. 656).

Нечистота. Или „нечистота“, използвана тук в общ смисъл на разпуснат, разпуснат живот, какъвто е бил обичаен в Коринт (Рим. 1:24; Гал. 5:19; Еф. 4:19).

Блудство. Или „безнравственост“, порок, пренебрегван сред езичниците (1 Кор. 5:1; 6:13, 18; 7:2).

Похот. Или „необузdana похот“, „прекомерност“, „разпуснатост“, безсрамие и нагли изрази на страст (Рим. 13:13; Гал. 5:19; 2 Петр. 2:7, 18).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1, 2 AA 469

2 SL 95; 5T 224

2-4AA 562; GC 471

4 AA 469

9 AA 467; AH 274, 345; CM 50; CT 167, 194, 360; Ev 98; EW 16, 20, 46, 77; FE 263,

292, 436; GC 489, 641; LS 66, 91, 128, 265; MB 30, 101; MH 72, 85, 250; ML 94, 99;

MYR 92, 108; SL 81; 1T 60, 62, 158, 308, 380, 385; 2T 72; 4T 16, 38; 5T 200; 8T 128

9, 10 MX 482; PK 165, 387; 8T 11

10 CSW 91; DA 493; GW 509; ML 65

11 AA 469

12-15AA 350

15 AA 595; 7T 27; 9T 56

16 Ев 125, 141, 227

ГЛАВА 13

1 Той заплаши със строгост и силата на апостолството си срещу упоритите грешници. 5 И като ги съветваше да изпитат вярата си 7 и да се покая за греховете си преди Неговото идване, 11 той завършва посланието си с общо увещание и молитва.

1. Третият път. Вижте гл. 2:1; 12:14.

Двама или трима свидетели. Тази глава представлява последното известно писмено послание на Павел до коринтяните. В една част от църквата все още преобладаваше сериозно състояние на духовен упадък (гл. 12:20, 21), за което предишните писма (виж върху гл. 2:3), евентуалното второ посещение (виж върху гл. 12:14) и трудовете на Тит (гл. 2:13; 7:6, 13, 14; 12:18) изглеждат са постигнали малко или нищо. Сега Павел предупреждава членовете относно тази непокорна група (гл. 13:1-4). Остава само една алтернатива – да се справи с тях твърдо и безпощадно в силата и авторитета на Христос. В очакване на предвидената от него процедура за дисциплинирането им, Павел цитира признат еврейски закон (Чис. 35:30; Втор. 17:6; 19:15) и такъв, към който Христос се е обърнал (Мат. 18:16).

При предишно посещение, очевидно, Павел се е отнесъл снизходително към тази бунтовническа група и е избягвал да предприема решителни мерки срещу тях. Те бяха интерпретирали това като слабост, дори като малодушие, от страна на Павел. Павел нарече това посещение унищително преживяване (гл. 2:1, 4; 12:21). Това непокорно малцинство непрекъснато му се подиграваше за доказателство за апостолската му власт. Вижте върху гл. 2:1; 12:14.

2. Казах ви го и преди. Тоест, в предишните му писма (вижте върху 2 Кор. 2:3; срв. 1 Кор. 4:13-19). При предишното посещение той направи същото чрез устно предаване (вижте 2 Кор. 12:14). Те са получили достатъчно предупреждения, повтаряни в продължение на значително по-дълъг период от време.

Предсказване. Павел сега ги предупреждава отново, преди предстоящото си посещение.

Досега сме съгрешавали. От същата гръцка дума, преведена като „вече сме съгрешили“ в гл. 12:21.

До всички останали. Павел отправя това предупреждение към църквата като цяло, за да не би някой, който не е пряко замесен, да съчувства на виновниците. Наказанието несъмнено би включвало изгонване (вж. 1 Кор. 5:5; 1 Тим. 1:20). Смъртта на Анания и Сапфира (Деяния 5:1-11) и ослепяването на Елима (гл. 13:8-11) са случаи на упражняване на апостолска власт, съпроводено със специални божествени наказания. Може би Павел е предвидил възможността за подобно чудотворно проявление в Коринт.

Няма да пощадя. Те са имали своя шанс да се покаят. Ако все още се упорстват, ще бъдат подложени на най-строгата църковна дисциплина.

3. Търсите доказателство. Враговете на Павел бяха предизвикали апостола да извърши това, което те решиха да считат за заплахи. Когато членовете на тази светски настроена група погледнаха Павел, те не видяха нищо повече от това, което смятаха за слабо, презряно човешко същество (вижте гл. 1). 10:10, 12). Те отказаха да го приемат като посланик на Христос (гл. 5:20). Павел с готовност призна, че от човешка гледна точка е „слаб“ (гл. 11:21, 29). Въпреки това, той настояваше, че силата му е „в доказателство на Духа и на мощ“ (1 Кор. 2:3-5; 2 Кор. 12:10).

В мен. Павел беше могъщ в истината, в учението, в освобождаването на хората от греха, в духовното им обновление, в извършването на чудеса (гл. 12:12), до степен, че сред самите коринтяни имаше живи послания за Христос (гл. 3:3).

Доказателствата за неговото апостолство били очевидни за всички, които биха ги разгледали откровено (вижте гл. 12:11, 12). Те имали изобилни доказателства, че Христос е говорил чрез Павел. Светските хора обаче не са впечатлени от подобни доказателства (1 Кор. 2:14-16). В действителност, враговете на Павел предизвикват не него, а Христос.

4. Разпнат чрез слабост. Павел намира утеха в мисълта, че никой никога не би могъл да изглежда по-слаб и безпомощен от Христос, докато Той висеше в агония и срам на кръста. И все пак Христос е жив и е високо въздигнат (Фил. 2:6-9). Всички, които пребъдват в Христос, могат да очакват да споделят не само Неговото унижение, но и Неговата сила, която е „усъвършенствана“ в човешката слабост (2 Кор. 12:9; вж. Рим. 6:3-6).

Жив. Коринтските бунтовници имат Христос, живеещ „чрез Божията сила“, с когото да се справят, не просто „слаб“ Павел, както си мислят.

Ние... сме слаби. Павел откровено признава слабостта си, но се хвали със силата на Христос, който действа в него и чрез него (виж гл. 11:30; 12:9, 10), въпреки неговата слабост.

Божията сила. Коринтяните бяха свидетели и преживели тази сила и не можеха да отрекат нейната реалност.

5. Разгледайте. Започвайки от стих 5, Павел отклонява вниманието от себе си и предизвиква коринтяните да обърнат критичен поглед към себе си. Дали те Истински християни? Всеки последовател на Христос може да анализира собствения си живот с полза всеки ден. Ако бяхме по-критични към себе си, щяхме да бъдем по-малко критични към другите.

Себе си. На гръцки тази дума стои в емфатична позиция, сякаш Павел казва: „Самите себе си трябва да изпитвате.“ Второто изречение би звучало по подобен начин: „Самите себе си трябва да изпитвате.“ Много от коринтяните бяха по-склонни да съдят другите, отколкото себе си (виж 1 Кор. 11:31, 32; вж. Гал. 6:4). Преди да бъдат компетентни да съдят другите, хората трябва да се подложат на изпитание. Изпитанието, което прилагаме към другите, трябва да сме готови да бъде приложено и към нас (виж върху Мат. 7:1-5). Гредата трябва да бъде премахната от собствените ни очи. Хората обикновено са склонни да имат твърде благосклонна представа за себе си, за собствения си характер и за собствената си важност. Те обикновено

избягват самоанализ, за да не открият, че не са всичко, което биха искали да бъдат. Малко мъже могат да понесат да видят себе си такива, каквито са в действителност. Гледката често е твърде смущаваща за егото им. Без лекарството на божествената любов и прошка, подобни лични откровения могат да доведат мъжете до разсейване и дори до самоубийство. Вместо да се изправят пред себе си такива, каквито са в действителност, те се фокусират върху недостатъците на другите. Правейки това, те губят от поглед собствените си недостатъци и успяват да се убедят, че са много по-добри от другите хора.

Сравнете с 2 Кор. 10:12. За коментар относно стъпките, които могат да последват уместно самоанализата, вижте гл. 7:9–11.

Вярата. Не в доктринален, а в практически смисъл. Павел говори за дълбоко убеждение по отношение на личната връзка на човек с Бога, за доверие и свята пламенност, родени от вяра в Христос като Господ и Спасител. Много номинални християни смятат, че е достатъчно да се изпитват по второстепенни въпроси, като например членство в църква, посещение на църква, децата и приноси и спазване на съботата. Разбира се, те не бива да се пренебрегват. Но има дори по-важни въпроси, които изискват внимание (вижте върху Михей 6:8; Мат.

19:16–22; 23:23). Нещата, които са от голямо значение, включват личен опит със спасителната, преобразяваща благодат на Христос, абсолютна лоялност към цялата разкрита Божия воля, искреност на мотивите и безкористен интерес и служба на ближните.

Доказвам. Гръцки dokimazō, „да проверя“, „да изследвам внимателно“. Това е много по-силна дума.

отколкото „изпитвам“. Докимазо се използва за анализ на злато и сребро (вж. Йов 23:10).

Христос е във вас. Тоест, живеете принципите на Неговия съвършен живот във вашия живот (вижте върху Рим. 8:3, 4; Гал. 2:20).

Негодници. Гръцки adokimoī, буквално „неиздържали теста“. Неуспехът да се премине тестът беше доказателство, че Христос не е бил в тях и че те не са били истински християни.

6. Ние не сме негодници. Павел искрено се надява, че в очите на коринтяните ще издържи изпитанието за апостолство.

7. Моля се. Няма много случаи, дори в Библията, на такава Христова безкористност и любов към другите, каквато Павел разкрива тук (вж. Изх. 32:31, 32; Лука 23:34; Деяния 7:59, 60; Рим. 9:3). Той е изложил доказателствата за своето апостолство и е уверен, че коринтяните ще повярват, че е издържал изпитанието (вж. върху 2 Кор. 12:11, 12). В любов, знание, търпение, служба, служение и плодове на Духа Павел е реабилитиран. Властта и силата на Христос са били проявени чрез него.

Трябва да се появим. Мотивът на Павел да призовава коринтяните да не вършат зло не е бил, за да се докаже по този начин, че е истински апостол (вж. 1 Кор. 9:2), а за да могат самите те да преминат изпитанието и да се окажат истински християни.

Въпреки че сме като негодници. Дори и да не са видели в Павел доказателствата за истинско апостолство, той се е надявал, че те ще дадат доказателства, че са истински християни. Той беше готов да бъде смятан за неудачник, ако това щеше да им помогне да успеят.

8. Истината. Тоест, истината, каквато е в Христос Исус, истината за спасението, както е изложена в Божието Слово (Йоан 1:14, 17; 8:32; Гал. 2:5, 14). Вечната истина остава непроменена, независимо какво правят хората. Враговете на истината винаги са се проваляли. Ако коринтяните са отдадени на истината, те нямат от какво да се страхуват, защото истината прави хората непобедими. Когато хората застанат на страната на истината, Бог поема отговорност за тяхната сигурност и вечен триумф.

9. Радваме се. В стихове 7-10 Павел насърчава коринтската църква да продължи към пълно възстановяване и реставрация. Това е целта на неговата надежда за тях и бремето на посланието му към тях.

Когато сме слаби. Той наистина ще се радва да изглежда слаб в използването на дисциплинарната си сила, ако те само бъдат силни в благодатта на Духа (вижте на стих 6) и отразяват характера на Христос.

Съвършенство. Или „здравина“, „завършеност“. Павел копнее да види как неговите новоповярвали постигат Християнска зрялост, с всеки дар, талант, способност, склонност и апетит на правилното му място. Той желае църквата да бъде обединена в любов, като всеки член на тялото функционира правилно под контрола на обитаващия в него Дух (1 Кор. 12:12–31).

10. Да не би. Вижте гл. 10:2; 13:2.

Дадено ми за назидание. Целта на евангелската власт е изграждането на църквата, усъвършенстването на светиите (Йоан 3:17; Йоан 20:21–23). Колкото и необходимо да е упражняването на такава власт с цел дисциплина, тя неизбежно е второстепенна. За Павел няма да е удоволствие да изключи член на църквата и той ще предприеме сурови действия само като последна мярка.

Още от самото начало на греха Сатана и грешните хора са в бунт срещу върховната власт на Бога. Целта на Павел е да залови хората за Христос (виж 2 Кор. 10:5). Това не може да се постигне насила, а чрез внушаване на Христовия ум.

11. Накрая, братя. Заклучителните думи на Павел включват нежно сбогуване, последно увещание (ст. 11), прощане поздрав (ст. 12) и благословия. Неговото заключително увещание заповядва четири християнски благодати, които ще предпазят коринтяните от злините, които ги сполетяват.

Сбогом. Буквално „радвайте се“, „веселете се“, „бъдете здрави“ (вж. Фил. 3:1; 4:4).

Бъди съвършен. Буквално „бъди поправен“, „бъди подреден“, „бъди настроен“. Всичко, което е било разстроено, трябва да бъде възстановено. Вижте Матей 5:48.

Утешавайте се. Гр. *para-kaleō*, „бъдете увещавани“, „бъдете увещавани“ (вижте върху Мат. 5:4), тоест, приемоте съвета, който ви дадох. Съществителните и глаголните форми на тази дума се срещат 28 пъти в книгата. Коринтяните трябва да се насърчават и укрепват един друг да вършат добро. Правейки това, те няма да имат време да се поглъщат един друг.

Бъдете единомислени. Буквално „бъдете единомислени“. Тази фраза е особено характерна за Павел (Римляни 12:16; 15:6; Фил. 2:2; 3:16; 4:2). Християнското единство е било бремето на последната записана молитва на Христос за Неговите ученици (Йоан 17:11, 21–23). Най-висшата нужда на коринтската църква е била „единството на Духа във връзката на мира“ (Еф. 4:2–7).

Живейте в мир. Или „живейте в хармония“. Мирът е едно от великите наследства, които Христос е завещал на Своята църква (Йоан 14:27; 16:33; вж. гл. 20:21, 26; Деяния 10:36). Той винаги е бил съществена част от християнското евангелие и изпитание за християнския опит (Рим. 5:1; 10:15; 14:17, 19; 1 Кор. 14:33; Еф. 2:14). Доколкото е възможно, християнинът трябва „да живее в мир с всичките човеци“ (Рим. 12:18). Ако външният мир не е възможен поради фактори, върху които християнинът няма контрол, той все още може да се радва на мир в сърцето си. „Блажени миротворците“ (вижте върху Мат. 5:9).

Бог на любовта. Вижте 1 Йоан 4:8.

Мир. Вижте върху Рим. 15:33.

12. Свята целувка. В древността, а и в различни части на света днес, това е сърдечна форма на поздрав. Такава целувка се е давала по бузата, челото, ръцете или

дори краката, но никога по устните, като по този начин мъжете поздравяват мъже, а жените поздравяват жени. Обичаят произхожда от старозаветни времена (Бит. 29:13). Той изразявал обич (Бит. 27:26, 27; 1 Царе 20:41), помирение (Бит. 45:15), сбогуване (Рут 1:9, 14; 1 Царе 19:20) и почит (1 Царе 10:1). Според Юстин Мъченик той е бил често използван във връзка с честването на Господната вечеря (Първа апология 65). Той е влязъл в обща употреба сред ранните християни като знак за мир, добра воля и помирение (Рим. 16:16; 1 Кор. 16:20; 1 Сол. 5:26).

13. Светиите. Буквално „свети“ (вж. върху Деяния 9:13; Римляни 1:7). Християните са често наричани по този начин в Новия завет, защото са били призовани да живеят свят живот. Павел несъмнено има специален препратка към християните от Македония, където е бил по времето на писане.

14. Благодат. Вижте върху Рим. 3:24; 2 Кор. 1:2. Този стих е уникален с това, че само тук, в Новия завет, това, което по-късно става известно като апостолска благословия, се появява в пълната си форма. От най-ранни времена то става част от църковната литургия. То се произнася и при кръщението на новоповярвалите и при разпускането на християнските събрания.

Заедно с Матей 28:19, този стих предоставя най-пълното и ясно обобщение на доктрината за Троицата (вижте Допълнителна бележка върху Йоан 1). Редът на имената на Божеството, както е даден тук, обаче се различава от този на Матей. Обикновено в посланията на Павел името на Отца предхожда това на Сина (Рим. 1:7; 1 Кор. 1:3; 2 Кор. 1:2). Тук редът е обърнат. Старозаветната формула за отпращане, Аароновото благословение, също е била тройна по природа (Чис. 6:24–26). Изпитването на целия истински християнски опит е общуването и общуването с Бога чрез Светия Дух.

Скоро след изпращането на това писмо, Павел посетил отново Коринт и прекарал там три месеца (Деяния 20:1–3), през което време написал послания до римляните и галатяните. Фактът, че е успял да го направи, предполага, че коринтските вярващи са приели второто му послание и са действали в хармония със съвета, даден в него. В писмото си до римляните Павел наемква, че е получил любезно посрещане в Коринт (Римляни 16:23). Освен това, събирането на дарения в Коринт за бедните в Йерусалим се оказва успешно (Рим. 15:26–28). Ранните християнски записи не предоставят допълнителна информация относно църквата в Коринт до края на века, когато Климент Римски отправя писмо до тях.

Послеписът след стих 14 не се появява в нито един ръкопис по-рано от 8-ми век. Той е късно редакторско допълнение, а не част от оригиналния вдъхновен летопис.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

5 CSW 96; CT 194; DA 314; Ev 91; EW 27; FE 214, 266; MYP 83, 122; 1T 188, 263; 2T 71, 81, 251, 316, 511, 552;

5T 103, 163, 610; 7T 252, 257, 285; 8T 103, 299

8 GK 101

11 4T 20; 5T 248

5

⁵ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с ексегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (2 Кор. 12:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.